

ဘောင်မြင့်တပေ

www.burmeseclassic.com

GHOST STORY

EXPLORING THE WORLD OF THE UNEXPLAINED

သရဲ ၁၀၂

ပုဏ္ဏားတိုက်ခြင်း
ခြစ်ရုပ်များ

တစ္ဆေလိုက်မုဆိုး
ကတ်လမ်းများ

မှင်တလေး
ပေးသော
ဆေးဖြစ်

သက်ရှိထင်ရှား
လူပိုဉာဉ်များ

ငှက်ဆိုးနှင့်
ဆန်းကြယ်သော
ဖြစ်ရပ်များ

SINGAPORE နေ
တွယ်တုမဲ့ ပရိသား

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com
သဘာဝလွန်
နေရာထူးများ

GHOST STORY

သစ်စာစဉ်(၂) / GHOST STORY - ရုပ်ရှင်
 စာအုပ်ပြန်စာပေ ၂၀၀၂
 ၁၆၀ - စာ၊ ၁၃၅ x ၂၀ စင်တီမီ
 (၁) GHOST STORY

BURMESE
 CLASSIC
 .com

GHOST STORY

ဟာမိက

၁။ SINGAPORE အိတွယ်ရာပုံပစ္စည်းနေ	၆
၂။ ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ပုံရိပ်များ	၂၈
၃။ မှတ်စာလေးပေးသောဆေးမြစ်	၅၀
၄။ ငှက်ဆိုးနှင့်ဆန်းကြယ်သောခြစ်ရပ်များ	၆၀
၅။ မုလ္လာကတိုက်ခြင်းခြစ်ရပ်ဆန်းများ	၆၈
၆။ သုဂဏန်းစီကံကြမ္မာဆိုးများ	၈၂
၇။ အံ့သြဖွယ်ရာသဘာဝလွန်နေရာများ	၈၆
၈။ တစ္ဆေလိုက်သတ်လမ်းများ	၁၁၆
၉။ မြေးမကြည့်လည်းတွေ့ကြည့်ပါ	၁၃၄

ပုံနှိပ်မှုတိုက်

မာယုဉ်းမြို့နယ်အမှတ် ၅၀၀ ခုနစ်လမ်း၊ မုန့်ချောင်းရွာရှိ မုန့်ချောင်းအမှတ် ၅၀၀ ခုနစ်လမ်း

ရုပ်ရှင် နှစ်ဆောင်ခြင်းအမှတ်(၇) သီတာလမ်း၊ မုန့်ချောင်းရွာရှိ ရုပ်ရှင်
 ဘဏ်သစ်မြို့နယ်၊ နှစ်ဆောင်ခြင်းအမှတ်(၈) သီတာလမ်း၊ မုန့်ချောင်းရွာရှိ
 ရုပ်ရှင် နှစ်ဆောင်ခြင်းအမှတ်(၉) သီတာလမ်း၊ မုန့်ချောင်းရွာရှိ
 ကုမ္ပဏီ(ပတ်) ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ (ရန်ကုန်) ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ (ရန်ကုန်) ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ (ရန်ကုန်) ၂၀၀၂ ခုနှစ်

တွယ်ရာမှ ပရဌာန

SINGAPORE

CITY OF RESTLESS SPIRITS

ဝင်ကာပူနိုင်ငံ၏ ခေတ်သစ်မြို့ပြအဆောက်အဦးများသည်
မရေမတွက်နိုင်သော လူသားသီချင်းများကိုဖျက်၍ . . . ထိုသီချင်း
မြေများအပေါ်၌ အသစ်ထပ်မံတည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်၍ . . . လူနေတိုက်တာအိမ်ရာများတွင် တစ်စုံတစ်ရာ
လှန့်မှု ပေါများသည်။ မာရက်လင်နာစစ်(MAREK LENACIK)သည်

ဒေသဆိုင်ရာ တစ္ဆေ့ ဝိညာဉ် စသည် ပရလောက စုံစမ်းလေ့လာရေး အဖွဲ့ (Local ghost investigation team)နှင့်အတူ စင်ကာပူနိုင်ငံရှိ တစ္ဆေ့အခြောက်ဆုံး နေရာများသို့ လေ့လာရေးခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။

မိုးထိမြင့်မားသည့် မိုးပျံတိုက်များ၏ အနိမ့်အောက်မှာ
Out of the shadows of the soaring skyscrapers

စင်ကာပူနိုင်ငံရှိ မိုးထိမြင့်မားသည့် မိုးပျံတိုက်များသည် သင်္ချိုင်းသုသာန်များကိုဖျက်ကာ ထိုနေရာများပေါ်မှ ထပ်မံဆောက်လုပ်ထားသောကြောင့် တစ္ဆေ့ခြောက်လှန့်မှု ပေါများသည်။

လူနေတိုက်တာအိမ်ရာများတွင် မျက်နှာစိမ်းတို့၏ မျက်နှာများကို အတွေ့ရများလာသဖြင့် . . တစ္ဆေ့ခြောက်လှန့်သည်ဟူသည့် သတင်းသည် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပေါ်ထွက်လာသည်။

စာရေးသူသည် စင်ကာပူနိုင်ငံ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို လေ့လာသူများအဖွဲ့ (Singapore Paranormal Investigations-SPI) ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကာရိုး (Carol) နှင့် ဘီရှန်မက်ထရို ဘူတာရုံ (Bishan metro Station) တွင် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားသည်။

ဤသို့ချိန်းဆိုမှုသည် အကြောင်းအရင်းရှိပေသည်။

အကြောင်းမှာ စင်ကာပူနိုင်ငံရှိ ဘူတာရုံများစွာအနက် ဤဘူတာရုံသည် တစ္ဆေ့အခြောက်ဆုံးဖြစ်သည်ဟူသော ယိုးစွပ်ချက် ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဤသို့အဆိုရှိရခြင်းမှာလည်း ဤဘူတာရုံသည် . . . တရုတ်သင်္ချိုင်း (Chinese cemetery) ဟောင်းပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထား

တွယ်ရာမူပဒေသနာ

ဂေဟိတစ်ခုကဲ့သို့ ခန်းနားသော ဘီရှန်မက်ထရို ဘူတာရုံ

သောကြောင့် ဖြစ်ပါပေသည်။

စင်ကာပူနိုင်ငံသားတို့သည် ထိုဘူတာရုံတွင်းသို့ဝင်၍ ရထားစီးကြသောအခါ ရထားတွဲများပေါ်တွင် တစ္ဆေ့တို့ကို တွေ့မြင်ရတတ်ကြောင်း တီးတိုးစကားပြောဆိုတတ်ကြသည်။

စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် တစ္ဆေ့ခြောက်သည်ဟု ယုံကြည်သူများသည် တရုတ်သင်္ချိုင်းများ၏ ထူးခြားသည့်အင်္ဂါရပ်များကို အထူးအလေးပေး၍ ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။

ဤသုသာန်သင်္ချိုင်းများ၏ အင်္ဂါရပ်တစ်ချက်မှာ အုတ်ဂူတို့သည် နေရာတကျမရှိခြင်းဖြစ်သည်။ အုတ်ဂူအချို့သည် ကောင်ကုန်းများပေါ်မှာ၊ အချို့သည် မြေပြန့်မှာ၊ အုတ်ဂူအချို့သည် ကွင်းပြင်

တွယ်ရာမူပဒေသနာ

ထီးထီးမှာ၊ အချို့သည် သစ်ပင်အောက်မှာ စသည်ဖြင့် . . နေရာ စုစု စည်းစည်း စနစ်တကျမရှိခြင်းဖြစ်သည်။

အစိုးရ၏ အမိန့်အရ . . မြုပ်နှံထားသည့် အလောင်းများကို ပြန်လည်တူးဖော်ရသည့်အခါ တွေ့ရှိရသည့် မွမ်းမံခြယ်သမှုအပြည့် ရှိသော ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ၏ အုတ်ဂူများသည်လည်း . . နေရာ အနေအထား ကစဉ့်ကလျားပင်ဖြစ်သည်။

စင်ကာပူနိုင်ငံ၏ ဥပဒေအရ . . ကွယ်လွန်သူ၏အလောင်း ကို အုတ်ဂူသွင်း၍ထားလျှင် နှစ်(၄၀)ထက်ပို၍ မြုပ်နှံထားခြင်း မပြုရပေ။ နှစ်(၄၀)ပြည့်ပြီးသည့် အုတ်ဂူများကို ပြန်လည်တူးဖော် ၍ ရရှိလာသည့်မြေနေရာတွင် နောက်ထပ် ကွယ်လွန်သူများကို မြုပ် နှံခြင်း(သို့)လူနေရန် တိုက်တာအိမ်ရာသစ်များ ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်သည့် ခေတ်မီတိုက်တာအိမ်ရာ အများစုသည် ရှေးကုသချိုင်းများရှိနှင့်ပြီးသော မြေနေရာများသာ ဖြစ်ပေသည်။

မောင့်(ထ)ပလဲဆင့်သချိုင်း(Mount Pleasant cemetery) သည် ပွန်တီယာနေ(စ)ကိုမြင်ရသည့် မြင်ကွင်းများကြောင့် မကောင်း သတင်းဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့သည်။

မလေးရှားရိုးရာပုံပြင် ဒဏ္ဍာရီ (Malaysian Legend)တွင် ပွန်တီယာနေ(စ)(Pontianak)သည် ကလေးမီးဖွားစဉ်ကာလတွင် သေဆုံးခဲ့သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူမ သေဆုံးမီ သတိပြန်လည်လာစဉ်ကာလ၌ ကလေးစား ချေရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကျွယ်ရာမျှပေရဏ

BURMESE
CLASSIC
.com

သူမသည် မေ့မြောနေရာမှ ပြန်လည်သတိရလာသောအခါ တစ္ဆေတစ်ပိုင်း၊ လူတစ်ပိုင်း စိတ်နှစ်ခွဲဖြင့် ငှက်ပျောပင်များကြားတွင် ပုန်းကွယ်နေခဲ့ပြီး သူမကိုနှိပ်စက်ခဲ့သူများအပေါ် ခုန်အံ့ကာ သူမ၏

သွားများနှင့် ချွန်ထက်စူးရှည်သော လက်သည်းခြေသည်းများကို အသုံးပြုကာ ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ မောပမ်းအားကုန်ကာ သတိလစ်၍သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အငှားကားမောင်းသူများသည် မောင့်(ထ)ပလဲဆင့် (Mount Pleasant)သို့ သွားရန် ကားငှားပါက မလိုက်ဝံ့ဘဲ ငြင်းဆိုလေ့ရှိကြသည်။

သို့ကြောင့် မောင့်(ထ)ပလဲဆင့်(Mount Pleasant)သည် သာယာမှုကင်းမဲ့ကာ မသာယာမှုများ(Unpleasant)နှင့် ပြည့်နှက်နေလေသလား...။

သို့မဟုတ်ပါက ဘဝဆိုးဖြင့်သေဆုံးသွားသည့် ပွန်တီယာနေ့(စ)သည်ပင် ဘဝခြားမှ ခြောက်လှန့်နေခြင်းကြောင့် ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာဖြစ်နေလေသလား...။

အဖြစ်မှန်ကိုမူ လက်တွေ့ကြုံဖူးသူများကသာ ပို၍ သိနိုင်ပါမည်။ ကာရိုး(Carol)က စာရေးသူကို ပြောပြသည့် စကားတစ်ခွန်းကို အမှတ်ရနေမိပါသေးသည်။

အငှားကားမောင်းသူများသည် ထိုမောင့်(ထ)ပလဲဆင့် နေရာသို့ရောက်သည့်အခါ သူတို့လက်ထဲရှိ ငွေစက္ကူများသည် သစ်ရွက်များ၊ ပန်းပွင့်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားတတ်သည်ကို မကြာခဏ ကြုံတွေ့ကြရကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် တစ်ဂူတည်းသီးသီးခြားခြားရှိနေသော ဂူတစ်ဂူကို စင်ကာပူနိုင်ငံ၊ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို လေ့လာသူများအဖွဲ့ (Singapore Paranormal Investigations SPI) က အလွန်စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

ထိုဂူသည် မက်ရစ်ချီရေလှောင်ကန်(Mac Rit Chie Reservoir)တွင်ရှိပြီး လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း(၁၃၀)ခန့်က အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ လူသေအလောင်းကို မြှုပ်နှံမှုသွင်းထားသည့်နေရာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူမကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မသိကြပေ။

ကာရိုး(Carol)၏ ပြောပြချက်မှာ ထိတ်လန့်ဖွယ်လှသည်။

“လူတွေက ကျွန်ုပ်တို့(SPI)အဖွဲ့ကို သတင်းပေးပို့ကြတဲ့ အထဲမှာ... အဲဒီ မက်ရစ်ချီ(Mac Rit Chie) ရေလှောင်ကန်မှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ရှိကြောင်းနဲ့ ညဖက်မှာအဲဒီရေလှောင်ကန်ဖက်ကို သွားမိတဲ့လူတွေက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံဆိုးကြီးနဲ့ ခြောက်လှန့်တာကို ကြုံဖူးကြကြောင်း သတင်းတစ်ခုပါလာတယ်”

မက်ရစ်ချီရေလှောင်ကန်ရှိ ၁၈၇၆ ခုနှစ်ရက်စွဲပါ အုတ်ဂူ

ထိုသို့တစ္ဆေခြောက်ခြင်းသည် အုတ်ဂူထဲမှအမျိုးသမီး၏ ဝိညာဉ်ကခြောက်လှန်ခြင်းပေလော။ (SPI) အဖွဲ့အနေဖြင့် သတင်းမှန် ကို အတိအကျစုံစမ်းဖော်ထုတ်၍ မရသေးပါ။ ဆက်လက်စုံစမ်း လေ့ လာလျက်ရှိနေဆဲဖြစ်ပေသည်။

ကြောက်ရောကောင်းသော ဆေးရုံ HORROR HOSPITAL

(SPI)အဖွဲ့သည် စင်ကာပူနိုင်ငံရှိ တစ္ဆေအခြောက်ဆုံးနေရာ ဟု နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားသည့် . . . ချန်ဂီဆေးရုံဟောင်း(The Old Changi Hospital)သို့ လေ့လာရန် သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းခရီးတွင် ချန်ဂီကမ်းခြေ(Changi Beach)ကို ဖြတ်ကျော် ခဲ့ကြရသည်။ အဆိုပါချန်ဂီကမ်းခြေသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကာလအ တွင်း . . . ဂျပန်တို့က လူ့အစုလိုက်အပြုံလိုက်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေဖြစ်သည်။ ထိုသို့အကြောင်းရင်း အခြေခံရှိသည့် ချန်ဂီကမ်းခြေသည် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု နာမည်ကျော်သည်မှာ ပြောပြဖူးသည့် စကားကို မှတ်မိပါသေးသည်။

“သတင်းစကားကြားရတာကတော့ အဲဒီတုန်းက အနှိပ်စက် ခံပြီး သေသွားကြသူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ၊ တစ္ဆေတွေ၊ သဲသောင် ကမ်းခြေမှာ ပြေးလွှားအော်ဟစ်နေကြတာ အများကြီးပါတဲ့။ ပြီးတော့ ဂါဝန်ဝတ်စုံအဖြူဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ကို သစ်ပင် ပေါ်မှာ ထိုင်နေတာတွေ့မိသေးတယ်”

ဤအကြောင်းအရာများမှာ . . . အဓိက ဆွဲဆောင်ချက်သို့

၁၉၆၄ ခုနှစ် ချန်ဂီကမ်းခြေ

မရောက်မှီ ကြိုတင်စိတ်ဝင်စားစေရန် နှုတ်မြိန်ဆေးကျွေးသည့် သ ဘောသာ ဖြစ်ပေသည်။

အနှစ်(၇၀)ကာလကြာခဲ့စဉ်က သမိုင်းကြောင်းတွင်မူ ချန်ဂီ ဆေးရုံဟောင်းသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အနိဋ္ဌာ ရုံမြင်ကွင်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က စင်ကာပူနိုင်ငံကျန်းမာရေး ဂျပန်စစ်သားများက ဖမ်း ဆီးကာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းခံခဲ့ရသည့် အကျဉ်း သားများသည် ထိုဆေးရုံပေါ်တွင် သေဆုံးခဲ့ကြသည်။

ကံဆိုးလှစွာသေဆုံးကြရသူများ၏ ဝိညာဉ်များ၊ တစ္ဆေများ သည် ထိုနေရာတွင် ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ချန်ဂီဆေးရုံဟောင်းကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ပိတ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အသုံးမပြုတော့သည့် အဆောက်အဦးများ သည် ပျက်စီးယိုယွင်းစပြုလာသည်။ အဆောက်အဦးများ၏ နံရံများ၊ ကြမ်းခင်းများနှင့် အမိုးများလည်း ပြိုပျက်စပြုလာသည်။ ဆေးရုံနံရံများ ပေါ်တွင် မကောင်းသောအတိတ်နိမိတ်ကို ရည်ညွှန်းကာ လက်ဆော့ ၍ ရေးခြစ်ထားသည့် စာများကိုတွေ့ရသည်။

“တစ္ဆေတွေကတော့ သင်တို့ကိုအမြဲထားဝရ ခြောက်လှန့်နေကြမယ်”

“၆၆၆-ဘုရားဝန်ပြုခန်းမနောက်ယှက်ပါနှင့်”

“ကျွန်ုပ်တို့ သင့်ကိုစောင့်ကြည့်နေကြတယ်”

နေရာတော်တော်များများတွင် ဧည့်သည်များက လတ်ဆတ်သည့် အစားအသောက်များကို . . . လှူရှားသွားလာနေကြသည့် တစ္ဆေများ စားသောက်နိုင်ရန် ချန်ထားပေးခဲ့ကြသည်။

ချန်ဂီဆေးရုံဟောင်း

ချန်ဂီဆေးရုံဟောင်းအတွင်းပိုင်း

(SPI)အဖွဲ့၏ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးဖြစ်သော နီဂျယ်(Nigel) သည် ချန်ဂီဆေးရုံဟောင်းကို . . . သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ခြံမြေကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေးလမ်းလျှောက်၍ လေ့လာခဲ့သည်။

ထိုနေရာသည် သူ့ကို ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်မှုရှိသည်ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။

နီဂျယ်(Nigel)သည် စာရေးသူကို ပြတင်းပေါက်မရှိသော အခန်းငယ်လေးတစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ . .

အသံလုံ၍ ထူထဲသည့် အခန်းနံရံပေါ်မှာ ကြေးဝါလက်သံ များဖြင့် ကုတ်ခြစ်ထားသည့် လက်သံရာများကို ပြသခဲ့လေသည်။

နီဂျယ်(Nigel)၏ စကားတစ်ခွန်းမှာလည်း ထိရောက်ပါပေသည်။

“ဝါဟာ ဂျပန်တွေက ဖမ်းမိတဲ့သူတွေကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းခဲ့တဲ့အခန်းပေါ့၊ ဒီအခန်းထဲမှာ အနှိပ်စက်ခံရသူတွေရဲ့ နာကျင်မှုဝေဒနာတွေနဲ့ ရက်စက်တဲ့မြင်ကွင်းတွေကို ပီပီပြင်ပြင် ခံစားလို့ရပါတယ်”

လှေကားအဖွဲ့ ဗီစီပိုက်ပျာထွင် သရုပ်ဖော်ပေးပုံ

ဆွန်ဂီဆေးရုံဟောင်းမှ များစွာမဝေးလှသည့်နေရာတွင် ဘားလပ်ရက်အပန်းဖြေတည်းခိုခန်းငယ်(small holiday resort)တစ်ခုရှိသည်။

ထိုတည်းခိုခန်းငယ်သည်လည်း တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု နာ

ကျွန်ုပ်တို့မကျွေး

မည်ကြီးသည်။ အဆိုပါမြစ်စဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ အမည်မဖော်လိုသည့်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ဝန်ခံစကားပြောကြားခဲ့သည်။

“ဒီတည်းခိုခန်းကို သုံးညလေးည တည်းခိုကြမှ ညှော်သည်တွေ လာကြပါတယ်။ ဝါပေမယ့် နေဝင်ရီတရောအချိန်ကို ကျော်လွန်သွားတာနဲ့ မကြာခင်အခန်းကို ဖြန်အပ်ကြတော့တာပဲ။ သူတို့တွေ အဲဒီမှာ နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ လာမတည်းကြတော့ဘူး”

**တစ္ဆေများနှင့် အတူတစ်ကိုယ်တည်းတွေ့ချိန်
ALONE WITH THE GHOSTS**

နောက်ခခန်းချသည့်နေရာမှာလည်း သုသာန်မြေတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းမှာ ကရန်ကျီ(Kranji)ဒီစကြိုက်ရှိ မုစလင်သင်္ချိုင်း ဖြစ်သည်။ (SPI)လေ့လာစုံစမ်းရေးအဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းစဉ်နှစ်ရပ် ရှိပေသည်။ လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ရပ်မှာ နေ့လည်ပိုင်းတွင် သင်္ချိုင်း နယ်မြေတဝိုက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရန်ဖြစ်သည်။

ကျန်လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ရပ်မှာ နေဝင်ရီတရော မှောင်ရီပိုးချိန်မှစ၍ အဖွဲ့၏စမ်းသပ်မှုလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။ တာရို(Carol)၏ ရှင်းပြချက်မှာဤသို့ဖြစ်သည်။

“မုစလင်တစ္ဆေများသည် ရှက်တတ်ကြပုံပေါ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ သင်္ချိုင်းမြေထဲသို့ နံနက်ခင်းကဝင်ရောက်လာသောအခါ . . . ညနေပိုင်းတွင် အပြန်ခရီးစဉ်ရှိကြောင်း မပြောမီအောင်အထူးဂရုထားကြရတယ်။ အကြောင်းက ထိုတစ္ဆေများရှက်ပြီး ထွက်ပြေးကြမှာလို့လေ. . .”

ကျွန်ုပ်တို့မကျွေး

www.burmeseclassic.com

(SPI)အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြသော ၂၄နှစ်အရွယ်ရှိ ရဲသား အရစ်ဖင်(နု)(Ariffin)နှင့် အသက် ၃၀ နှင့် ၄၀ ကြားအရွယ်ရှိ စက်မှု ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်သူ ရစ်(ဒ်)ဝင်(Ridwin)တို့လည်း ခရီးစဉ်တွင် လိုက်ပါလာကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံးသည် တစ္ဆေများကို တွေ့မြင်ခြင်း၊ အသံကြားခြင်းနှင့် အာရုံခံခြင်းများတွင် ပါရမီထူးသူများဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော်... သူတို့တွင် လက်တွေ့နည်းလမ်းကျကျ စူးစမ်းလို စိတ် ရှိကြပြီး ယုံသင့်မှယုံကြည်လက်ခံကြသူများဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အနီရောင်ဖျော့ဖျော့ နေရောင်အောက်တွင် ကင်မရာများကို တပ်ဆင်၍ အသင့်ပြင်ကြသည်။ စိုထိုင်းဆနှင့် အပူချိန်ကို လေ့လာကြသည်။ အမျိုးအမည်ပြောမပြတ်သည့် ပုလင်း အဖုံးဖွင့် ကိရိယာကဲ့သို့သော ပစ္စည်းငယ်ဒါဇင်ဝက်ခန့်ကိုလည်း အသင့်ထုတ်ယူထားကြသည်။

စာရေးသူနှင့် ကာရို(Carol)တို့သည် သင်္ချိုင်းနယ်မြေထဲတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြစဉ် ထိုနေရာ၏တည်နေရာအနေအထားကို အသေအချာ မှတ်သားထားလိုက်မိသည်။

အကြောင်းမှာ ညအမှောင်ရောက်ပြီးချိန်တွင် ဤနေရာသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာမည်ဖြစ်သောကြောင့် နေရာမမှားရန် မှတ်သား ထားခြင်းဖြစ်သည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ဤနယ်မြေရှိ တစ္ဆေနှင့်တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် မျှော်လင့်မိခဲ့သည်။

အချိန်များစွာကုန်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် စာရေးသူတစ်ဦးတည်း ဂူများကြားတွင် ရပ်ကာ စိုထိုင်းဆတိုင်းသည့်ကိရိယာကို ကိုင်ထား လျက် သင်္ချိုင်းပတ်ပတ်လည်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တံတွေးကို

မျိုးချလိုက်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်အော်ပြောလိုက်သည်။

“အိုတစ္ဆေတို့... သင်တို့ဒီကိုရောက်လာကြရင် ဒီကိုင်ထားတဲ့ ကိရိယာကို လှုပ်ပြကြပါ။ သင်တို့ဒီမှာရှိရင် ငါ့ကိုကိုယ်ထင်ပြကြပါ။ သင်တို့ဒီမှာရှိရင် ငါသိအောင်အမှတ်လက္ခဏာတစ်ခုခုပြကြပါ။”

ဤစကားကို ထပ်ကာတလဲလဲပြောသည်မှာ နာရီဝက်ခန့် အချိန်ကြာသွားသည်။

စမ်းသပ်ချိန် ဒုတိယပိုင်းတွင် စိုထိုင်းဆပြ ကိရိယာရှိ မီတာ သည် ၁၀%ခန့် ကျဆင်းသွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အနီးနားရှိချုံပုတ်များထဲမှာ အော်ဟစ်သံဆို နေကြသည့် ပုရစ်ကောင်ထောင်ပေါင်းများစွာ၏အသံသည် တစ်ပြိုင်နက်ရပ်သွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ငြိမ်သက်ချိန် ၁၀မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ပုရစ်အော်သံများ တစ်ပြိုင်တည်း ဆူဆူညံညံကြားလာရသည်။ စိုထိုင်းဆပြကိရိယာပေါ် မှ အမှတ်အသားသည်လည်း ယခင်အတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

အချိန်အတန်ကြာပြီးနောက် (SPI)အဖွဲ့ဝင်များက လာရောက်ခေါ်ဆောင်ကြသောအခါ ထူးခြားချက်လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ရာရှိမရှိ သိလို၍ မေးကြည့်မိသည်။ ကာရို(Carol)၏ ဖြေကြားချက်မှာ စာရေးသူအတွက် မှတ်သားစရာဖြစ်ခဲ့သည်။

“အများအားဖြင့် သိပ်သည်းဆတိုင်းကိရိယာကလည်း စမ်းသပ်နေတုန်း ပုရစ်တွေအော်သံမျိုး သဘာဝအသံတွေ ပျောက်သွားချိန်မှာ ပေါ်လာတတ်တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်

ရမှာဖြစ်တယ်။

ဒို့တွေမှာ တစ်ဦးချင်းစီတွေ့ကြုံရတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိကြပြီ ဆိုတော့ အခြားအချက်အလက်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး အဖြေထုတ်ကြ ရမှာပေါ့။”

သင်္ချိုင်းအတွင်း စိုထိုင်းဆပြက်ရှိယာဖြင့် စမ်းသပ်နေစဉ်

သွေးထွက်သံယိုဖြစ်မှု၏ ပဲ့တင်သံများ
ECHOES OF BLOODSHED

စာရေးသူတို့(SPI)အဖွဲ့ ထပ်မံလေ့လာခဲ့သည့် အခြားနေရာ တစ်ခုမှာ... စစ်အတွင်းက ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းအောင် တစ္ဆေ ခြောက်သည့်နေရာဖြစ်သည်။

ထိုနေရာမှာ ဆီရင်(မ)ဘန်(န)(Sarimbun)ရှိ ရှေးကစစ်တပ် စခန်းချခဲ့ရာနေရာ(military camp)ဖြစ်သည်။ ထိုစခန်းမှာ ဂျပန်တို့ စခန်းချပြီး စင်ကာပူ(Singapore)နိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

(SPI)အဖွဲ့မှ လက်တွေ့ရရှိထားသည့် သတင်းအချက်အလက် များတွင် စစ်ချီတက်နေကြသည့် ဂျပန်စစ်သားများ၏ တစ္ဆေပုံရိပ်များ ကို တွေ့မြင်ကြရခြင်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရှည်လျားကျယ်လောင် စွာအော်၍ အမိန့်ပေးသံများကို ကြားရခြင်းများ ပါဝင်သည်။

သစ်ပင်အနည်းငယ်ရံ၍ ပေါက်နေသည့်ကွင်းပြင်ငယ်တွင် (SPI)အဖွဲ့သည် တရုတ်စာများရေးသားထားသော စာရွက်များကပ် ထားသည့် တိုင်နှစ်တိုင်ကိုစိုက်ထူထားလိုက်သည်။

၎င်းမှာ တစ္ဆေများကို ကမ်းလှမ်းဖိတ်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မီးမွှေးထားသည် မီးဖိုပေါ်သို့ ကောက်ရိုးတစ်ပွေ့ထပ်တင်လိုက်ပြန် သည်။

“အကယ်၍ တစ္ဆေများသည် ကျွန်ုပ်တို့ဖိတ်ခေါ်မှုကိုလက်ခံ၍ လာရောက်ပါက ဒုတိယတိုင်ဟာ မီးဖိုပေါ်သို့ အလိုလိုလဲကျလိမ့်မယ်” ကာရို(Carol)က ထိုသို့ရှင်းပြခဲ့သည်။

ထိုတစ်ကြိမ်တွင် အက်(စ)ပီအိုင်(SPI)အဖွဲ့၏ ဖိတ်ခေါ်ကမ်းလှမ်းချက် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ မီးဖိုမှမီးများသည် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ငြိမ်းသွားခဲ့သည်။ ဒုတိယတိုင်သည်လည်း မလဲမပြုဘဲ မူလအတိုင်းရှိနေခဲ့သည်။ အဖွဲ့သည် စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ မူလစခန်းမှ နေရာရွှေ့ကြသည်။

နေရာသစ်တွင် . . . ဂျပန်ဆာကီ(Sake)နှင့် အဖြူရောင်ပိုင်အရက်များ ထည့်ထားသည့် အနီရောင်ဖန်ခွက်များကို ချထားကြသည်။ အကယ်၍ ထိုနေရာရှိ တစ္ဆေများက အရက်သောက်ကြပါလျှင် ဖန်ခွက်ထဲရှိအရက်များ လျော့ကျသွားမည်ဟူ၍ အမှတ်အသားပြုထားကြသည်။ အဖွဲ့သည် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော်လည်း ပြောင်းလဲမှုတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ကြရချေ။

ထိုနေရာမှ တစ္ဆေများသည် အရက်ကိုတစ်ငုံစာမျှပင် မသောက်ကြပါ။ (SPI)အဖွဲ့ဝင်များသည် ထိုစခန်းတွင် နောက်ဆုံးစမ်းသပ်မှုတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှ လူမှုရေးဘာသာရပ်ကျောင်းသူနှစ်ဦးဖြစ်ကြသော ဆီရင်း(Serene)နှင့် မေဆီ(Meisi)တို့နှစ်ဦးကို အကူအညီပေးရန် ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

အဆိုပါမိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် ဒေသခံတက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်နေကြသူများဖြစ်သည်။

မိန်းမဖွဲ့များမှာ ဆောင်ရွက်ရမည့်လုပ်ငန်းကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေကြပြီး ပါဝင်ကူညီရမည်ကို အင်တင်တင်ဖြစ်နေကြပုံရသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ (SPI)အဖွဲ့နှင့် တစ်နေ့တာ ပါဝင်လေ့လာရုံမျှသာဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့၏ပါမောက္ခက သူတို့နှစ်ဦးအား ညအမှောင်

ထဲတွင် စမ်းသပ်ဆောင်ရွက်မှုများ အပါအဝင် စမ်းသပ်မှုလုပ်ငန်းတိုင်းတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြဖို့ တိုက်တွန်းအားပေးခဲ့သည်။

ရစ်(ဒ)ဝင်(Ridwin)ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း (SPI) အဖွဲ့တွင် ပါလာသည့်ကိရိယာများ(gadgets)၏အလယ်တွင် ဆီးရင်း(Serene)နှင့် မေဆီ(Meisi)တို့သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ပင်စည်ကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်ကြရသည်။ အဝါရောင်ဘောလုံးလေး တစ်လုံးကို သူတို့၏ ရွှေတွင်ချထားသည်။ ဆီရင်း(Serene)က အသံတုန်ယင်စွာဖြင့် တစ္ဆေများကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

“အိုတစ္ဆေတို့. . .

သင်တို့ ဒီမှာရှိကြရင် ဘောလုံးကိုရွှေ့ပြပါ. . .

သင်တို့ဒီမှာမရှိကြရင် ကျွန်ုပ်တို့ကို အမှတ်အသားပြပါ. . .

သင်တို့ဒီမှာရှိကြရင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကိုယ်ထင်ပြပါ. . .”

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောဆိုနေသည့် မိန်းကလေးများ စိတ်အေးကြရသည်မှာ အခြေအနေမထူးခြား၍ဖြစ်သည်။ အရာရာသည် မူလအခြေအနေအတိုင်းဖြစ်သည်။ အဝါရောင်ဘောလုံးလေးများသည် နေရာတွင်မရွှေ့မပြောင်း ရှိမြဲရှိနေကြသည်။

စမ်းသပ်ရန်ချထားသည့် ကိရိယာလေးများ(gadgets)မှာလည်း ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် ရစ်(ဒ)ဝင်ကမူ ထိုနေရာသို့ တစ္ဆေများရောက်ရှိလာသည်မှာ သေချာသည်ဟုဆိုသည်။

“တစ္ဆေတွေ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ ရှိနေတာသေချာပါတယ်။ သူတို့ပို့လွှတ်တဲ့ စွမ်းအားအချို့ကို ကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရတယ်။”

ထိုစကားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောခဲ့ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် (SPI)အဖွဲ့၏ ဆောင်ရွက်ချက်များသည်

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသော်လည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းကြောင်းလည်း ပြောကြသည်။

အာရိဖင်(Arifin)က စာရေးသူကို သိရမည့်အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောပြခဲ့သေးသည်။

“တစ်ခါတလေမှာ တစ္ဆေတွေက ဒီမှာမတွေ့ရပေမဲ့... ဒို့အပြန်မှာ အိမ်ကို လိုက်လာတတ်ကြတယ်...”

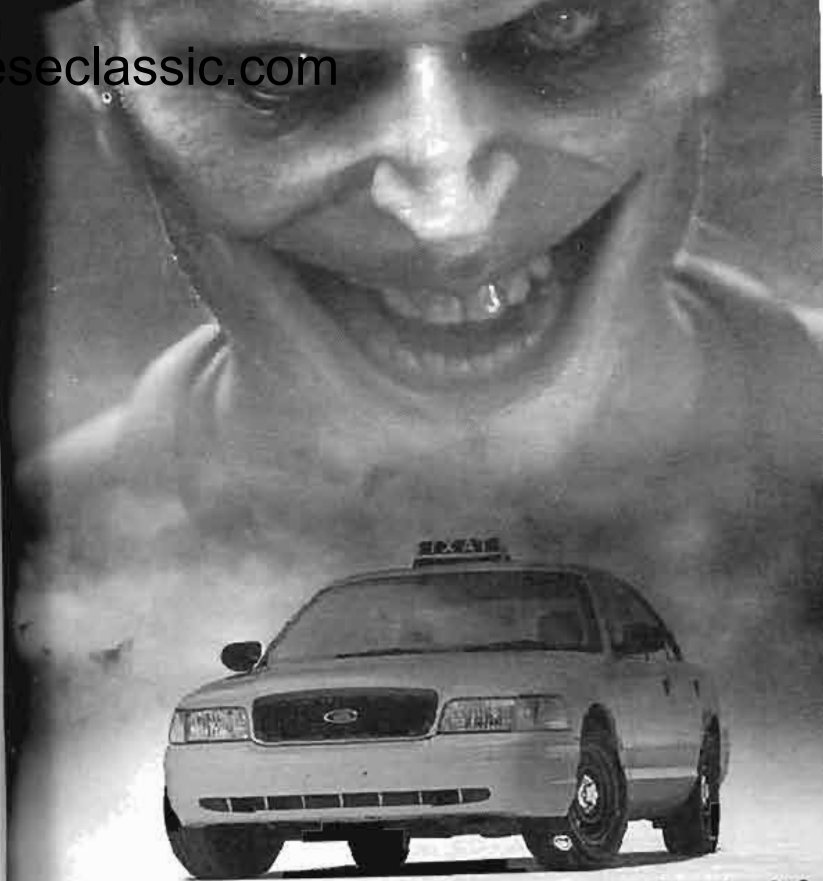
ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် သုတေသနလုပ်ငန်းပြီးလို့ ဒို့တွေအိမ်ပြန်ရင် ပြန်နေကျလမ်းဖြောင့်အတိုင်း ဘယ်တော့မှမပြန်ကြဘူး၊ လိုက်လာကြတဲ့ တစ္ဆေတွေ လမ်းပျောက်အောင် ဒို့တွေလမ်းလွဲပြီး အိမ်ပြန်ကြတယ်”

စာရေးသူမှတ်သားရပြန်သည်။ ထိုအချက်ကို စိတ်အာရုံတွင်မှတ်သားလျက် ကြောက်စိတ်မဝင်ရန် အားတင်းထားရသည်။ (SPI) အဖွဲ့သည် စာရေးသူကို အနီးဆုံးတက္ကစီ အငှားစခန်းတွင် ချပေးခဲ့သည်။ စာရေးသူသည် မူလစီးလာသော (SPI)အဖွဲ့ပိုင် ကားမှ ဆင်း၍ တက္ကစီအငှားကားပေါ်သို့တက်ကာ အိမ်ပြန်လမ်းကို လမ်းဖြောင့်ဖြောင့် မသွားဘဲ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် မောင်းစေရတော့သည်။ ဤသို့ပြန်ခဲ့၍သာ တော်ပေရောသည်။

စာရေးသူသည် တစ္ဆေများကို စွန့်စွန့်စားစား လေ့လာသည့်ခရီးမှ ပြန်ရောက်သည်အခါ နေ၍ထိုင်၍မကောင်းဟု ခံစားရသည်။ ညဖက်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မပျော်တော့ဘဲ ခဏခဏအိပ်ရာမှ နိုးနေတော့သည်။

အိပ်ရာမှနိုးလာသည့်အခါတိုင်းလည်း စာရေးသူ၏အိပ်ခန်းပတ်လည်တွင် တစ်စုံတစ်ဦးရှိနေသည်အထင်နှင့် လှည့်ပတ်ရှာကြည့်

ထွယ်ရာမဟုတ်

မိကာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် မျက်စိမှိတ်ထားမိပြန်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ခံစားနေရသည်မှာ စာရေးသူ၏ စိတ်စွဲလမ်းမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

တွယ်ရာမဲ့ပရဋ္ဌာနေသို့ လေ့လာရေးသွားရာမှ အပြန်တွင် စာရေးသူ၏ အတွေ့အကြုံများမှာ အံ့သြဖွယ်ရာဖြစ်ပေတော့သည်။

SINGAPORE CITY OF RESTLESS SPIRITS by MARC LEMARCIQ

ထွယ်ရာမဟုတ်

www.burmeseclassic.com

DOUBLE TROUBLE

ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ပုံရိပ်များ

၁

၈၈၉ ခုနှစ်တွင် စိတ်ပညာသုတေသနအဖွဲ့သည် (၃)နှစ် စီမံကိန်းချမှတ်၍ တစ္ဆေခြောက်ခံရသည့် ထင်ရှားသော သာဓကများကို ကွင်းဆင်းလေ့လာခဲ့ကြသည်။ ထိုလေ့လာမှုတွင် လူပေါင်း ၁၇၀၀၀ ကို စူးစမ်းလေ့လာခဲ့ကြသည်။ သုတေသန၏အမည်မှာ “အာရုံချောက် ချားခြင်းဝေဒနာများအကြောင်း မှတ်တမ်းပြုစုယူခြင်း” (Census of Hallucinations) ဖြစ်သည်။

ထိုစစ်တမ်းပြီးဆုံးကာနီးသောအခါ သုတေသနပြုသူများသည် အံ့အားသင့်ဖွယ်ရာအကြောင်းတစ်ရပ်ကို သတိပြုမိကြသည်။ ၎င်းမှာ စူးစမ်းခံရသူဦးရေ၏ တစ်ဝက်ကျော်ခန့်သည် သက်ရှိထင်ရှားရှိသော လူများ၏ ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်များနှင့် ကြုံတွေ့ရခြင်းများ ဖြစ်နေ

ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ပုံရိပ်များ

သောကြောင့်ပင်တည်း။

ဝိညာဉ်များ၏သဘာဝရုပ်သဏ္ဌာန်ကို မြင်တွေ့ရမှု၌ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကွဲပြားသည့်နေရာနှစ်ခုတွင် ဖြစ်ပြီး.. သူတော်စင်များ၏ ပြည်ပြည်စုံစုံအသိပေးမှုလည်းဖြစ်ပေသည်။ ထူးခြားထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ စိန့်မာတင်ဒီပေါရက် (St. Martin de Porress) ဖြစ်သည်။

၁၇ရာစုတွင် အဆိုပါသူတော်စင်သည် သူ၏ဘာသာရေးဆောင်ရွက်မှုဘဝအားလုံးကို လီမာမြို့(Lima)ရှိ မြင့်မြတ်သောရိုစရီ(Holy Rosary)ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့သည်။

စိန့်မာတင်ဒီပေါရက်သည် မည်သည့်အခါတွင်မှ ပီရူးနိုင်ငံ(Peru)မှ ထွက်ခွာသွားလာခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ သို့သော် အဆိုပါသူတော်စင်ကိုမူ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ(Mexico)၊ တရုတ်နိုင်ငံ(China)၊ ဂျပန်နိုင်ငံ(Japan)၊ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းစုများ(Philippine Island)နှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ(France) တို့တွင် တွေ့မြင်ကြသူများရှိခဲ့ကြသည်။

မက္ကဆီကိုနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နေသည့် ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးသည် သူ ကုန်ကူးသန်းရေးကိစ္စဖြင့် ခရီးမထွက်မီ အဆိုပါသူတော်စင်ထံ လာရောက်ဝတ်ပြုခဲ့သည်။ သူတော်စင်ထံမှ ဆုတောင်းမေတ္တာများကိုလည်း တောင်းခံခဲ့သည်။

အဆိုပါကုန်သည်ကြီးသည် မက္ကဆီကိုမြို့(Mexico City)သို့ ရောက်သောအခါ မကျန်းမမာဖြစ်လာသည်။ သူသည် အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းနေလျက်ပင် သူတော်စင် စိန့်မာတင်ဒီပေါရက်ကို အာရုံညွတ်၍ စောင့်ရှောက်ကူညီပါရန် ဆုတောင်းမိသည်။ ထိုညတွင်

ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ပျံ့နှံ့မှုများ

စိန့်မာတင်ဒီပေါရက်သည် ကုန်သည်ကြီး၏ အခန်းတွင်း အိပ်ရာဘေးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး သူ့အား ဆေးညှန်း ဖြွက်ကြားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတွင်းတွင်မတွေ့ရတော့ပေ။ စိန့်မာတင်ဒီပေါရက် ညှန်းသည့်ဆေးကိုသောက်ခြင်းဖြင့် ကုန်သည်ကြီးသည် ကျန်းမာလာကာ လီမာမြို့သို့ပြန်ခဲ့သည်။ ဤတွင် အံ့သြဖွယ်ဖြစ်ရသည်မှာ သူတော်စင် စိန့်မာတင်သည် သူ၏ကျောင်းမှ မည်သည့်နေရာကိုမှ မထွက်ခွာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရာစုနှစ်တစ်ခုကုန်လွန်ပြီးသည့် နောက်ကာလတွင် ဖြစ်သည်။ သူတော်စင်စိန့်ပေါ(လ)(St. Paul)သည် မြို့လူထုကို တရားဟောပြီး နောက် သင်္ဘောပေါ်တက်ကာ ပွမ်ဘီနိုဆိပ်ကမ်း(Piombino)မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ သင်္ဘောဆိပ်တွင် မြို့သူမြို့သားများသည် သူတော်စင်ကြီးကို လိုက်ပါပို့ဆောင်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထိုသို့ သူတော်စင်ကြီးကို သင်္ဘောဆိပ်၌ နှုတ်ဆက်ကြသူများတွင် ဒေသခံဆရာဝန်တစ်ဦးလည်းပါဝင်သည်။ သူသည် နှုတ်ဆက်အပြီး အိမ်အပြန်၌ မြို့ထဲမှ ဖြတ်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်အပြန်ခရီးလမ်းတွင် အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည့် သူတော်စင်စိန့်ပေါကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင်မူ အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရတော့သည်။

သူတော်စင်စိန့်ပေါက သူ၏လက်ကိုကိုင်လျက်..

“အလှူခံကိစ္စရှိ၍ ကျွန်ုပ် ဒီကိုခဏပြန်လာတာပါ” ဟု ပြောဆိုအပြီးတွင် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ မည်သည့်နေရာတွင်မှ မမြင်ရတော့ပေ။ အဖြစ်အပျက်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကာ တွေဝေငေးမောကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ အဆိုပါဆရာဝန်သားဖြစ်တော့သည်။

ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ပျံ့နှံ့မှုများ

တစ္ဆေခြောက်သလော...ကိုယ်ပွားလော...

၁၉၀၅ ခုနှစ်၊ မေလ။

အက်ဆက်အလယ်ပိုင်း (Mid-Essex) ဒေသ၊ ချမ်း(မ)(စ)ဖို့ဒ် (Chelmsford) အတွက် ပါလီမန်အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သော ဆာဖရက်ဒရစ်ကာနီရက်(ချ်)(Sir Frederic Carne Rasch)သည် တုပ်ကွေးရောဂါရကာ အပြင်းဖျားနာနေသဖြင့် ပါလီမန်အစည်းအဝေး ကျင်းပမည့်အိမ်တော်သို့ မသွားနိုင်တော့ပေ။ ဆာဖရက်ဒရစ်ကာနီရက်(ချ်)၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ပါလီမန်အဖွဲ့ဝင် ဆာဂလ်ဘတ်(ထ)ပတ်ကား(Sir Gilbert Parker)သည် ဆာဖရက်ဒရစ်နေမကောင်းသဖြင့် အိပ်ရာမှမထနိုင်ကြောင်း သိရှိထားသူဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အိမ်တော်ရှိ ပါလီမန်ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ခန်းမဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်မိချိန်တွင် ဆာဖရက်ကာနီရက်(ချ်)ကို မြင်တွေ့မိသဖြင့် အလွန်အံ့အားသင့်မိသည်။ ဆာဂလ်ဘတ်(ထ)၏ ပြောပြချက်အရ သူမိတ်ဆွေ ဆာဖရက်ဒရစ် (Sir Frederic) ၏ မျက်နှာသည် သိသိသာသာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေပြီး သူ့အမူအရာမှာ အေးတိအေးစက်ဟန် ဖြစ်သည်။ မမှိန်မသုန်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများကိုလည်း သတိပြုလိုက်မိသည်ဟု ဆို၏။

ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာမည့် ဆာဟင်နရီကင်းဘဲ-ဘင်နာမင်(Sir Henry Campbell-Bannerman)အပါအဝင် အခြားနိုင်ငံရေးသမားပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးကလည်း မဲဆန္ဒပေးချိန်မတိုင်မီကလေးတွင် ရုတ်တရက် ကွယ်ပျောက်သွားသော သူတို့၏မိတ်ဆွေ ဆာဖရက်ဒရစ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြသည်ဟု သိရသည်။

ကိုယ်ပွားမိသည့်ပုံရိပ်များ

Sir Frederic Carne Rasch

ဆာဖရက်ဒရစ်ကာနီရက်(ချ်)သည် ကျန်းမာရေးကောင်းလာသဖြင့် သူ၏ပါလီမန်တာဝန်များကို ပြန်လည်ထမ်းဆောင်သည့်အခါတွင် သူ၏တစ္ဆေခြောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့သည့် ကိစ္စရပ်အတွက် သူမိတ်ဆွေများကို တောင်းပန်ခဲ့သည်။

သူ့အနေဖြင့်လည်း ဤသို့သောဖြစ်ရပ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို လွန်စွာအံ့အားသင့်ရပါကြောင်းလည်း ဖြည့်စွက်ပြောဆိုခဲ့သည်။

အခြားဝန်ကြီးချုပ်တစ်ဦးဖြစ်သော ဆာရောဘတ်ပီး(လ)(Sir Robert Peel)သည် သူ၏မိတ်ဆွေဖြစ်သော ကဗျာဆရာ လော့(ဒ်)ဘိုင်ရွန်(Lord Byron)ကို လန်ဒန်မြို့ရှိလမ်းမတစ်နေရာ၌ လမ်းလျှောက်

ကိုယ်ပွားမိသည့်ပုံရိပ်များ

သွားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ များစွာအံ့အားသင့်မိပြန်သည်။

အကြောင်းမှာ ထိုစဉ်က အဆိုပါကဗျာဆရာ လော့(၁)ဘိုင်ရွန်သည် တူရကီနိုင်ငံ(Turkey)သို့ အလည်အပတ်ခရီးထွက်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဆာရောဘတ်ပီး(လ)သည် ဘိုင်ရွန်ညီ၏ ကုမ္ပဏီတွင်ရောက်နေစဉ် သူမိတ်ဆွေ လော့(၁)ဘိုင်ရွန်၏ ပဟေဠိဆန်သောမြင်ကွင်းကို ထပ်တွေ့မြင်ခဲ့ရပြန်သည်။

စာရေးဆရာ ဂျွန်ကောပါးပေါဝီ(စ)(John Cowper Powys)သည် လွန်ခဲ့သည့်ရာစုနှစ်အစောပိုင်းက အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ သူ၏အိမ်မှ မိုင် ၃၀ခန့် ကွာဝေးသော နယူးယောက်မြို့ရှိ သူမိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ သီအိုဒိုဒရိုင်ဆာ(Theodore Dreiser)ထံသို့ မကြာခဏသွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ညတွင် ဂျွန်ကောပါးသည် သူ့အိမ်သို့ပြန်ရန် ရထားစီးကာနီးတွင် စာရေးဆရာသီအိုဒိုကို ပြောခဲ့သည်မှာ ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်တွင် သူထံသို့ပြန်လာဦးမည် ဟူ၍ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ သီအိုဒိုက ဂျွန်ကောပါးကို. . “ဒီလောက်ဝေးတဲ့နေရာကို ဘယ်လို ပြန်လာဦးမှာလဲ”. . . ဟု မေးသောအခါ ဂျွန်ကောပါးက သူသည် ဝိညာဉ်အဖြစ်ဖြင့်ဖြစ်စေ. . . သို့တည်းမဟုတ် အခြားနည်းတစ်နည်းဖြင့်ဖြစ်စေ. . . သူထံသို့ အရောက်ပြန်လာမည်ဟု ပြောကာ ရထားစီး၍ ပြန်သွားသည်။

ထိုညလယ် သန်းခေါင်အချိန်တွင် သီအိုဒိုဒရိုင်ဆာသည် ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို မျက်နှာခွာ၍ ရှေ့သို့ကြည့်မိသည့်အခါ သူ့ရှေ့တွင် ဖြူဖပ်ဖြူရောင်မျက်နှာဖြင့် ရပ်နေသော ဂျွန်ကောပါးကို တွေ့မြင်

ကိုယ်ပွားစိဉာဉ်ပုံရိပ်များ

လိုက်ရသည်။ သီအိုဒိုဒရိုင်ဆာက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ရန် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်ချိန်တွင် ဂျွန်ကောပါး၏ ရုပ်ပုံလွှာမှာ ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။

မြင်တွေ့ရသည်ကိစ္စမှာ အံ့အားသင့်ဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် သီအိုဒိုဒရိုင်ဆာသည် သူမိတ်ဆွေဂျွန်ကောပါးပြန်သွားသည်မှာ အိမ်သို့ပြန်ရောက်မရောက် သေချာရန် ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။ ထိုအခါမှာ ဂျွန်ကောပါးသည် ဟတ်ဆန်(Hudson)လွင်ပြင်ရှိ သူ့နေအိမ်သို့ အမှန်တကယ်ပြန်ရောက်နေကြောင်း သိရလေသည်။ ဂျွန်ကောပါးသည် ထိုကဲ့သို့ထူးခြားသည့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပုံလွှာကို မည်သို့ရယူခဲ့ပါသနည်း။

ဂျွန်ကောပါးသည် အဝေး၌ရှိနေသူအား မနေဖြင့် ဆက်သွယ်မှုပညာ(Telepathy) ကိုသုံး၍ သူ၏ရုပ်ပုံလွှာကို သူမိတ်ဆွေ သီအိုဒိုဒရိုင်ဆာ၏ ဦးနှောက်သို့ကူးပြောင်းပေးပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ်ပွားအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသောကလေးများ

ကိုယ်ပွားအဖြစ်မြင်တွေ့ရသည့် ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်များသည် ထိုသူအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့်အနေအထားကို ကြိုတင်၍ ပုံရိပ်သွင်ဖြင့် သတိပေးခြင်းမျိုးဖြစ်၊ မဖြစ်ဆိုသည်မှာ စဉ်းစားဖွယ်ဖြစ်ပေသည်။ ယခုဖော်ပြမည့်အကြောင်းအရာနှင့် ဆက်စပ်၍ စာဖတ်သူစဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါသည်။

၁၈၂၈ခုနှစ်၌ အတ္လန္တိတ်(Atlantic) ရေခဲထူထပ်သည့် ပင်လယ်ပြင်၌ သင်္ဘောတစ်စင်းရွက်လွင့်လျက်ရှိရာ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရောဘတ်ဘရု(စ)(Robert Bruce)ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် သူသည်

ကိုယ်ပွားစိဉာဉ်ပုံရိပ်များ

သင်္ဘောကပ္ပတိန်၏ အခန်းသို့သွားခဲ့ရာ ထိုအခန်းထဲတွင် သူ ယခင်က မတွေ့ဘူးသော သင်္ဘောသားတစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ဤ အခန်းထဲသို့ သူစိမ်းတစ်ဦးရောက်နေသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရောဘတ် ဘရ(စ)သည် အံ့ဩစိတ်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာကာ သူ၏ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိထံသွား၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် သင်္ဘောကပ္ပတိန်၏အခန်းသို့ ပြန်ရောက် လာကြသောအခါ အခန်းတွင်းတွင် မည်သူမျှမရှိတော့ပေ။ သို့သော် သင်ပုန်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် မည်မညာမသပ်မရပ်နှင့် ခပ်သော့သော ရှေးထားသော လက်ရေးစာများကို ဖတ်လိုက်ရသည်။ “အနောက် မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီးမောင်းပါ” သင်္ဘောကပ္ပတိန်သည် ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုပြင်းထန်သူဖြစ်၍ အနောက်မြောက်ဘက်သည် လောင်ဂျီတွဒ်လမ်းကြောင်းအရ အဆင်မပြေသော်လည်း သင်္ဘော ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလဲရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဤသို့ သင်္ဘောလမ်းကြောင်းပြောင်း၍ မောင်းနှင်လာသည့် နာရီအနည်းငယ်ကြာသောအခါ အခြားသင်္ဘောတစ်စင်းသည် ရေ တောင်နှင့် တိုက်မိ၍ နစ်မြုပ်နေသည်ကို အမှတ်မထင် မြင်တွေ့ ရသည့်အခါတွင်မူ ကပ္ပတိန်၏ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်ကြောင်းကို လက် ရတော့သည်။

ရောဘတ်ဘရ(စ)သည် သင်္ဘောနစ်၍ ဘေးအန္တရာယ်က ရောက်နေသူများကို ဝိုင်းဝန်းကယ်ဆယ်သောအခါ လွန်စွာ အံ့ဩ သင့်မိတော့သည်။

အကြောင်းမှာ သူကူညီကယ်ဆယ်နိုင်သော သင်္ဘောသား များထဲမှာ လွန်ခဲ့သည့်အချိန်ကလေးကမှ သင်္ဘောကပ္ပတိန်၏ အခန်း ကိုယ်ပွားစီညှဉ်ပုံရိပ်များ

ရောဘတ်ဘရ(စ)တို့ သင်္ဘောပုံ

ထဲတွင် သူကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် သင်္ဘောသား ပါဝင်နေ သောကြောင့်ပင်တည်း။ သတိမေ့မြောနေသော အဆိုပါ သင်္ဘော သားသည် ကောင်းစွာသတိရလာသောအခါ . . . ရောဘတ်ဘရ(စ)ကို

ကိုယ်ပွားစီညှဉ်ပုံရိပ်များ

ပြောပြသည်မှာ မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် ထူးဆန်းလှပေသည်။

အဆိုပါသင်္ဘောသားသည် အိပ်မက်ထဲတွင် . . . ၎င်းတို့၏ သင်္ဘော နစ်မြုပ်နေသည့် ဘေးဒုက္ခကို ကူညီနိုင်ရန် မျှော်လင့်ချက် ဖြင့် လက်ရေးသောသော့ရေးကာ အကူအညီတောင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ရောဘတ်ဘရု(စ)တို့တွေ့ရသည့် သင်္ဘောကပ္ပတိန်၏ အခန်းမှ ခပ်သော့သော့လက်ရေးနှင့် အဆိုပါအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လာသူ၏ ပင်ကိုယ်လက်ရေးတို့ကို တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်သောအခါတွင် တစ်ထပ်တည်းတူညီနေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ရပေတော့သည်။

ဂျာနယ်သတင်းရေးသူနှင့် ရုပ်သဏ္ဌာန်များ၏ဖြစ်ရပ်များကို လေ့လာသည့် ဝီလျံသောမတ်(စ)စတီ(ဒ)(William Thomas Stead) ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အသက်ရှင်လျက်ရှိသူများ၏ တစ္ဆေဝိညာဉ် နှစ်မျိုးခန့်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည်ဟုဆိုသည်။ သူ့အထူးပြုဖော်ပြသည့် အခြားအကြောင်းတစ်ခုမှာ ၁၈၉၁ခုနှစ်တွင် နယူးကာဆယ်အပ်ပွန်တိုင်း(Newcastle-Upon-Tyne)တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်စောစောအချိန်၊ ဓာတ်ပုံဆရာဂျိမ်း(စ)ဒစ်ကင်ဆန် (James Dickinson) သည် ဓာတ်ပုံဆိုင် ဖွင့်ချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ရှေ့သို့ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူစိမ်းတစ်ဦးရောက်လာပြီး သူ၏ဓာတ်ပုံရပြီလားဟုမေးသည်။

ဂျိမ်း(စ)ဒစ်ကင်ဆန်(James Dickinson)က ဓာတ်ပုံရှင်၏ အမည်ကိုမေးပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် လက်ခံမှတ်တမ်းများကို ပြန်ကြည့်သောအခါ ယခုဓာတ်ပုံလာရွေးသူ မစ္စတာသော(မ)ဆင်(Mr. Thomp-

ကိုယ်ပွားဦးညဉ်ပုံရိပ်များ

son) ဆိုသောသူသည် ပြီးခဲ့သည့်လက ဤဆိုင်တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ မစ္စတာသော(မ)ဆင်သည် ဓာတ်ပုံဖုံးငွေအကြေးပေးထားပြီးကြောင်း ပြောလက်ခံဖြတ်ပိုင်းတွင် တွေ့ရှိရသော်လည်း သူ၏ဓာတ်ပုံမှာ အသင့်မဖြစ်သေးကြောင်းတွေ့ရပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံဆရာဂျိမ်း(စ)ဒစ်ကင်ဆန်သည် ဓာတ်ပုံရွေးသူအား ညနေပိုင်းတွင် တစ်ခေါက်ပြန်လာပါက ဓာတ်ပုံအသင့်ပေးနိုင်ပါကြောင်း တောင်းပန်ပြောဆိုလေသည်။

လွန်စွာဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသည့် မစ္စတာသော(မ)ဆင်က သူ့အနေဖြင့် ဤဆိုင်သို့ နောက်တစ်ခေါက်လာရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြော၍ ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်သွားတော့သည်။ ဓာတ်ပုံဆရာ ဂျိမ်း(စ)ဒစ်ကင်ဆန်သည် ထိုသူအား သူရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံဖလင်ကိုပင် မပြသလိုက်ရတော့ပေ။

ဓာတ်ပုံဆရာ ဂျိမ်း(စ)သည် မကူးရသေးသည် ဓာတ်ပုံဖလင်များကို စစ်ကြည့်သောအခါ စောစောကဓာတ်ပုံလာရွေးသူ၏ ဓာတ်ပုံလည်းပါရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကံဆိုးသည်မှာ ဓာတ်ပုံဖလင်သည် ကွဲအက်ရာရှိနေပြီး ပုံကူး၍မရတော့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဓာတ်ပုံဆရာဂျိမ်း(စ)သည် သူ့ဆိုင်တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့သူ မစ္စတာသော(မ)ဆင်ထံ နောက်တစ်ကြိမ်လာရောက်၍ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံပေးပါရန် တောင်းပန်စာရေးလိုက်ရသည်။

ရက်များမကြာမီတွင် မစ္စတာသော(မ)ဆင်၏ ဖခင်သည် အဆိုပါဓာတ်ပုံဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး သူ့သားမစ္စတာသော(မ)ဆင်သည် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ဓာတ်ပုံဆရာ ဂျိမ်း(စ)က ဓာတ်ပုံရှင်ကွယ်လွန်မှုအတွက် ဝမ်း

ကိုယ်ပွားဦးညဉ်ပုံရိပ်များ

နည်းစကားပြောပြီးမှ ဧည့်သည်၏သားဖြစ်သူ မစ္စတာသော(မ)ဆင်သည် ရက်များမကြာမီကပင် ဤဆိုင်သို့ ဓာတ်ပုံရွေးရန်လာခဲ့သေးကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ထိုအခါမှ ဖြစ်စဉ်ပါ ရက်စွဲများနှင့် အချိန်များကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်ကြမိတော့သည်။ ရက်စွဲများကို တိုက်ဆိုင်စစ် ဆေးကြည့်သည့်အခါ မစ္စတာသော(မ)ဆင်၏ဖခင်က ထိုရက်များက သူ့သားဤဆိုင်သို့ လာခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းငြင်းဆိုလေသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုရက်များက သူ့သားမစ္စတာသော(မ)ဆင်သည် မျှော်လင့်ချက်မရှိလောက်အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် နေမကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် အိပ်ရာထက်မှမထနိုင်ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤစကားအရဆိုသော် မစ္စတာသော(မ)ဆင် မကွယ်လွန်မီကပင် သူ၏ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားသည် ဤဓာတ်ပုံဆိုင်သို့ရောက်ရှိလာခြင်းပေဖြစ်ပေတော့သည်။

မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်တွေ့ရခြင်း

အခြားသူတစ်ဦး၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို တွေ့ရသည်ဟုဆိုလျှင် ကြောက်စရာကောင်းသည်ဟု လူတို့ဆိုတတ်ကြသည်။ မိမိ၏ကိုယ်ပွားတစ္ဆေဝိရိပ်ကို မိမိကိုယ်တိုင်ပြန်မြင်တွေ့ရလျှင်မူ သေတော့မည်ဟူသော အရိပ်အရောင်ပြခြင်း၊ ကြိုတင်နိမိတ်ပြခြင်းပင် ဖြစ်တတ်ပေသည်။ များစွာစိုးရိမ်ထိတ်လန့်ကြမည်သာဖြစ်သည်။

ဆဲလ်တစ်(Celtic)ဒေသတွင် ဖက်(ချ)(The Fetch)ဟုခေါ်သော စိုးရာဓလေ့ဆိုင်ရာ အယူအဆတစ်ခုရှိသည်။ ၎င်းမှာ လူတစ်ဦးကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ပုံရိပ်များ

တစ်ယောက်သည် ၎င်း၏တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ရပါက ထိုသူသည် မကြာမီသေဆုံးတော့မည်ဟူသော အယူအဆဖြစ်သည်။ ယုံကြည်စွဲလမ်းလွန်မှုလည်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့သော် လူအများ၏ ယုံကြည်လက်ခံမှုတစ်ခုလည်း ရှိပေသေးသည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မိမိ၏တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို နံနက်စောစောတွင် ကြုံကြိုက်တွေ့မြင်ရပါမူ ထိုသူ အသက်ရှည်တတ်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

မိမိကိုယ်ပွားတစ္ဆေနှင့်တွေ့ကြုံရသည့်အချိန်အရ နိမိတ်ကောက်၍ ယုံကြည်မှုများသည်ကွဲပြားတတ်သည်။ ၁၇ရာစုတွင် ရှေးအခါပင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည့် စာရေးဆရာဂျွန်အော်ဘရေ(John Aubrey)သည် မိမိ၏တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ် တွေ့ရှိမှုဖြစ်စဉ် များစွာကို မှတ်တမ်းပြုစုခဲ့သည်။ ၎င်း၏မှတ်တမ်းတစ်ခုမှာ ဆာဝီလျံနပ်ယာ(Sir William Napier)ဆိုသူ၏ အကြောင်းဖြစ်ပေသည်။

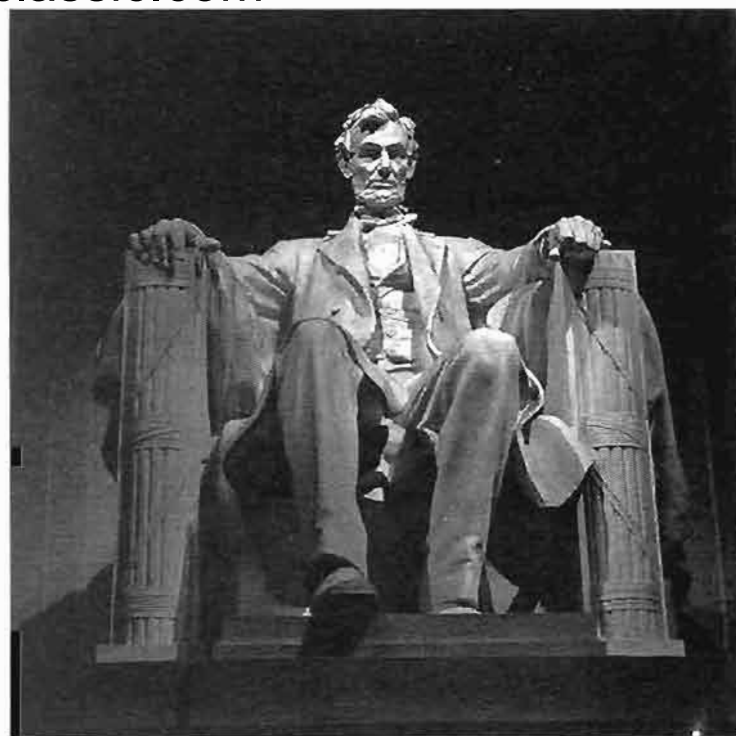
ဆာဝီလျံနပ်ယာသည် ဘာ(ခ)ရှိုင်းယား(Berkshire)သို့ ခရီးတစ်ခုထွက်ခွာခဲ့စဉ် ထမင်းဆိုင်တစ်ခု၌ ညအိပ်နားနေခဲ့ရသည်။ ထိုညတွင် သူသည် သူ့အခန်းတွင်းရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင်လဲလျောင်းနေသည့်သူ၏တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ရက်များမကြာမီတွင် ဆာဝီလျံနပ်ယာသည် မမျှော်လင့်ဘဲကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ပထမမြောက်အဲလီဇဘက်ဘုရင်မ (Queen Elizabeth I)သည် သူမ၏တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့ရသည်နှင့် မကြာမီ သူမ နတ်ရွာစံတော့မည်ဟု လက်ခံယုံကြည်ခဲ့သည်။ လက်ခံယုံကြည်ထားသည့် အတိုင်းလည်း ဘုရင်မနတ်ရွာစံခဲ့ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်ကာ သေဆုံးရတော့မည့် အကြောင်း

နိမိတ်ကို ဖော်ဆောင်သည့် မိမိ၏တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့ရသူများစာရင်းတွင် ပါစီဘိုင်ရှီရှယ်လီ(Percy Bysshe Shelley)လည်း ပါဝင်သည်။ သူသည် အီတလီနိုင်ငံ(Italy)တွင် မိမိ၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးနောက် ရက်များမကြာမီတွင် စပီဇီယာပင်လယ်အော်(Bay of Spezia)တွင် မုန်တိုင်းမိ၍ ရေနစ်သေဆုံးခဲ့သည်။

ဤသို့သော ထိတ်လန့်ကြောက်ဖွယ် ကံအကြောင်းမလှသည့် ဖြစ်ရပ်မျိုးမဖြစ်ပွားမီက ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလည်း အမှတ်ထင်ထင် ရှိပေသေးသည်။ ပါစီဘိုင်ရှီရှယ်လီ၊ သူ၏ဇနီးမေရီ (Mary)တို့နှင့် တစ်ဝင်းတစ်ခြံ တစ်ဆောင်တည်းတွင် အခန်းကပ်လျက်နေထိုင်သော ဂျိန်းဝီလျံသည် သူမ၏အခန်းပြတင်းပေါက်၏ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ပါစီဘိုင်ရှီရှယ်လီကို နှစ်ကြိမ်တွေ့လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်က ပါစီသည် ၎င်းတို့အိမ်အနီးတွင် ရှိမနေကြောင်းလည်း သိရှိထားသည်။ ဂျိန်းဝီလျံ၏ ခင်ပွန်းသည်လည်း မုန်တိုင်းမိ၍ ရေနစ်သေဆုံးရာတွင် အတူပါသွားခဲ့သည်။

ထင်ရှားသည့်အခြားဖြစ်ရပ်မှတ်တမ်းတစ်ခုလည်း ရှိပေသေးသည်။ ၁၈၆၀ ခုနှစ်တွင် အဗရာဟမ်လင်ကွန်း(Abraham Lincoln)သည် သမ္မတအဖြစ်ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်းခံရသည်။ သမ္မတအဖြစ်ရောက်ရန် နိုင်ငံရေးရာ တိုက်ခိုက်မှုများစွာကို ကြုံကြုံခံ၍ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရသည်။ ကိစ္စများရှင်းလင်းပြီးမြောက်သည့် အခါမှ အိမ်ဖြူတော်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ပွဲပြီးသည့်နောက် မကြာလှသောတစ်ညတွင် အဗရာဟမ်လင်ကွန်းသည် ၎င်း၏အိပ်ခန်းတွင်းရှိ မှန်ကိုကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်မိသည်။ သူပြန်လည် ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ပုံရိပ်များ

အဗရာဟမ်လင်ကွန်း

ပြောပြသည့်စကားမှာ...

“မှန်ထဲမှာ ငါ့ရဲ့ပုံတူကိုယ်ပွားနှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်... ကိုယ်ပွားခန္ဓာတစ်ခုက ကျန်တစ်ခုထက်ပိုပြီးဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေတယ်...”

မကြာမီမှာပဲ ကိုယ်ပွားခန္ဓာပုံရိပ်နှစ်ခုလုံး ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ သို့သော်လည်း ညဉ့်နက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်ရဲ့တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို တစ်ကျော့ပြန်တွေ့မြင်ရပြန်တယ်”

ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ပုံရိပ်များ

အဗရာဟမ်လင်ကွန်း၏ ပြောစကားကိုကြားရသောအခါ ဇနီးသည် သမ္မတကတော် မေရီတော့(ဒ)လင်ကွန်း (Mary Todd Lincoln) က သူမ၏ယူဆချက်ကို ပြောပြသည်။

ပုံရိပ်နှစ်ခုမြင်ရသည့်အနက် ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသည့် ပုံရိပ်သည် မကောင်းသည့်အတိတ်နိမိတ်ကို ဖော်ဆောင်သည်။ အဗရာဟမ်လင်ကွန်းအနေဖြင့် သူ၏သမ္မတအဖြစ် ပထမသက်တမ်းကို ကောင်းစွာနေထိုင်ကျော်ဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ဒုတိယသက်တမ်းကို လွန်မြောက်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆသည်။

အမေရိကန်သမ္မတ အဗရာဟမ်လင်ကွန်း မိသားစုပုံ
သမ္မတကတော်၏ အတိတ်နိမိတ်ကောက်ယူမှုသည် မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အကြောင်းမှာ ၁၈၆၅ခုနှစ်ဧပြီလ ၁၄ရက်နေ့ ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ပုံရိပ်များ

သည် အဗရာဟမ်လင်ကွန်း၏ဘဝတွင် ဆိုးဝါးမှုကြုံရသည့်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုနေ့သည် အဗရာဟမ်လင်ကွန်း၏သမ္မတအဖြစ် ဒုတိယသက်တမ်းတွင် အကြုံးဝင်သည်။ ဝါရှင်တန်မြို့ (Washington)၊ ဖို(ဒ)ကဇာတ်ခန်းမ (Ford's Theatre)တွင် ဂျွန်ဝလ်ကာ(စ)ဘူး(သ)(John Wilkes Booth)၏ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်မှုကြောင့် အဗရာဟမ်လင်ကွန်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။

စာသင်ခန်းထဲမှ စာရွှေဝိညာဉ်

လူတစ်ဦးသည် မိမိ၏စာရွှေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို တွေ့မြင်ရတိုင်း ထိုသူသည် သေလောက်မည့် ထူးခြားသောအတိတ်နိမိတ်နှင့် လက္ခဏာကို ဆောင်သည်မဟုတ်ပေ။

ကဗျာဆရာနှင့်စာရေးဆရာဖြစ်သော ဂျိုဟန်ဝ(ဖ)ဂင်ဂွန်ဂိုသီ (Johann Wolfgang Von Goethe)သည် စထ ရက်ဘို(ဂ)(Strasbourg)မှ ပြန်လာသောအခါ သူ့ရှေ့တူရူမှ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံဖြင့် လျှောက်လာနေသောသူ၏ ကိုယ်ပွားစာရွှေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုဝိညာဉ် ပုံရိပ်သည် သူနှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်မီခင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဂျိုဟန်ဝ(ဖ)ဂင်ဂိုသီသည် ဤသို့တွေ့မြင်ရခြင်းသည် သူ့အတွက် မကြာမီကျရောက်လာတော့မည့် အတိတ်နိမိတ်ဆိုးဖြစ်၍ သေတော့မည်ဟု တွေးထင်ယူဆထားခဲ့သည်။

သို့သော် ဂိုသီသည် နှစ်ကာလအနည်းငယ်ကြာသည်အထိ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ဘဝဖြင့် အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ နောက်

ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ပုံရိပ်များ

ပိုင်းကာလ၏တစ်နေ့တွင် ဂိုသီသည် ယခင်လမ်းထဲမှ ဖြတ်၍ စတရက်ဘို(ဂ်)(Strasbourg)အသွားတွင် သူဝတ်ဆင်ထားသည့် ဝတ်စုံကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ဤအခါတွင်မှ ရှေးကသူ၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို တွေ့မြင်ခဲ့စဉ်က- ဝတ်စုံနှင့် ယခုသူဝတ်ဆင်ထားသည့် ဝတ်စုံသည် တစ်ထပ်တည်းတူညီစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရကြောင်း သတိထားမိတော့သည်။

ရှေ့တွင်ဖြစ်ပျက်မည့်အခြေအနေကိုမူ မခန့်မှန်းတတ်ပေ။ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသူများသည် သူတို့၏ကိုယ်ပွားတစ္ဆေဝိညာဉ် ပုံရိပ်များကို မြင်တွေ့ရမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သဘောထားအယူအဆ များစွာ ရှိကြသည်။ ဤအမျိုးမျိုးသောအယူအဆများသည် ယခုအခါ လတ်ဗီရာ(Latvia)ဟုခေါ်သည့် ဒေသရှိ အမျိုးသမီးကျောင်းမှ ဆရာမ တစ်ဦးကိုမူ နှစ်သိမ့်မှုမပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ဆရာမ၏ အမည်မှာ မစ္စဆဂျီ (Miss Sagee) ဖြစ်ပေသည်။ အဆိုပါဆရာမသည် ကျောင်းတွင် အလုပ်ဝင်၍ မကြာမီမှာပင် . . သူ၏တပည့်များကြားတွင် သူမနှင့် ပတ်သက်သော ကောလာဟလသတင်းများ ပျံ့နှံ့လာပေသည်။

ကောလာဟလသတင်းမှာ ကျောင်းသူများသည် ဆရာမမစ္စဆဂျီကို ကျောင်းရှိနေရာနှစ်နေရာတွင် တစ်ချိန်တည်း၌ တွေ့မြင်ရ ကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ မစ္စဆဂျီသည် စာသင်ခန်းရှေ့ ရှိ သင်ပုန်းကြီးတွင် စာရေးနေစဉ် သူမ၏ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍မြင်နေ ရသော သူမ၏ကိုယ်ပွားတစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကြောင့် တပည့်များ အံ့အားသင့်ကာ ကြောက်လန့်နေကြရသည်။

သူမနှင့်သူမ၏ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို မြင်ကြရမှုများ ထိုးပွားလာပြီး ကျောင်းတွင်းကောလာဟလများ ကျယ်ပြန့်သည်ထက် ကျယ်ပြန့်လာ သောအခါ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့် ကျန်ဆရာမများ စိုးရိမ်ပူပန် ကြရတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် မစ္စဆဂျီစာသင်မည့်အခန်းမှ ကျောင်းသူများ သည် ဆရာမဆဂျီဝင်လာမည်ကို အတန်းတွင်းမှာစောင့်နေကြသည်။ အတန်းတွင်းမှ ကျောင်းသူအချို့သည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဖက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ မစ္စဆဂျီကို ဥယျာဉ်ထဲ၌ ပန်းကောက်နေသည်ကို တွေ့

မြင်ရပြီး... အတန်းထဲသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆရာမ ဆူသုံးဦးသည် အတန်းရှေ့တွင် ရပ်နေလျက် တွေ့မြင်ရပြန်သည်။ ကျောင်း သူသုံးဦးသည် အတန်းရှေ့ရှိ ဆရာမဆူ၏ ကိုယ်ပွားတစ္ဆေဝိညာဉ်

ပုံရိပ်အနီးသို့ သွားကြည့်ကြရာ မကြာမီပင် ထိုပုံရိပ် ပျောက်ကွယ်သွား သည်။

ကျောင်းသူများသည် ကျောင်း၌ကြုံတွေ့ရသည့် အဖြစ် အပျက်များကို မိဘများကိုပြောပြကြရာ အချို့ကျောင်းသူများ ကျောင်း ပြောင်းကြရသည်။ မိဘများသည် သမီးများအတွက် အထူးစိုးရိမ်လာ ကြသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးသည် ဆရာမဆူအား အလုပ် တာဝန်မှရပ်နားလိုက်ရခြင်းကို မလွဲမရှောင်သာ ဆောင်ရွက်ရလေ သည်။ ကံဆိုးသော မစ္စဆူသည် သူမ၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ် ပူးကပ် လိုက်ပါနေမှုကြောင့် ပြီးခဲ့သည့်လုပ်ငန်းတာဝန် (၁၈)ခုခန့်ကို စွန့်လွှတ် ခဲ့ရသူဖြစ်ပေသည်။ အသက်ရှင်သူများ၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်များသည် သေဆုံးသွားသူများ၏ တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်များအတိုင်း ပုံစံတူများဖြစ် သည်။

ဆောင်းပါးရှင်ဂျွန်စတုတ်ကာ(JOHN STOKER)သည် ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်မဟုတ်သည့် တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်များကို လေ့လာကာ ထူးခြား ဖြစ်စဉ်များကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ပြဿနာ

Double Trouble by John stoker

ကိုယ်ပွားတစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်များ

မုင်တလေးပေးသောဆေးမြစ်

ထေယျာလင်းခေါင်

ဦး

ပေသီးသည် သူ့ယာဘေးနားရှိ တောင်ကျချောင်း ချောက်တစ်ခုကို ဖြတ်၍ ဆည်ကန်သင်း ဆည်နေသည်။ သူဆည်နေသော ကန်သင်းတစ်ခုမှာ မြေသားတစ်မဟုတ်၊ ချောင်းချောက်ဘေးနှစ်ဘက်ရှိ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို မြေထဲက ဖော်တူးယူကာ ချောင်းချောက်ကို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ စီချ၍ ပိတ်ဆည်နေသော ဆည်ကန်သင်းဖြစ်သည်။

နွေလတွင် ရေမရှိသော တောင်ကျချောင်းငယ်ကို ဤသို့ ပိတ်ဆည်ထားခြင်းအားဖြင့် မိုးတွင်းကာလ ရောက်၍ တောတောင်ထဲက ရေစီးကျလာသောအခါ သူဆည်ထားသော ဆည်အထက်ပိုင်းတွင် နန်းမြေများ တင်ကျန်ခဲ့ကြမည်။ မိုးကုန်၍ ဆောင်းဦးပေါက် ရောက်လာသောအခါ ထိုနန်းမြေပေါ်တွင် ဆေးရွက်ကြီးပင်များ စိုက်ရမည်။ နွေဦးရောက်လျှင် ထိုဆေးရွက်ကြီးများကို ခူး၍ ဦးပေသီး ရောင်းချရမည်။

ဤသည်မှာ ဦးပေသီး၏နွေလရောက်တိုင်း လုပ်နေကျ အလုပ်ဖြစ်သည်။ ဤနေ့ ဦးပေသီး ကန်သင်းကျောက်ဆည်အလုပ်ကို မနက်ပိုင်း တစ်ချိန်လုံး အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်သည်။ နေမွန်းတည့်ချိန် အရောက်တွင် အလုပ်နား၍ ထမင်းထုပ်ကို ထုပ်လာသော ဖြေးစားသည်။ ပြီးတော့ . . . ယာတဲထဲက ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် တစ်ရေးတစ်မော

မုင်တလေး ပေးသောဆေးမြစ်

မှေးနေသည်။ အိပ်ရာကထလျှင် သူသည် ပြန်၍ ကျောက်ဆည်ကန်သင်း ဆည်ရိုးမည်။

ဦးပေသီး မှေးပျော်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ခြေထောက်ကို လာကိုင်လှုပ်နှိုးသဖြင့် ဦးပေသီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ခြေရင်းတွင် ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက် လာထိုင်ပြီး သူ့ခြေထောက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဟေ့ . . . ကောင်လေး ဘာလဲ၊ မင်း . . . မင်းဘယ်ကလဲ”

“ဟိုလေ . . . ဘဘ၊ ဟို . . . ဟိုဘက်တဲကပါ”

“ဟင် . . . ဘယ်ဘက်တဲကလဲ၊ ဒီတောကြီးထဲ ဘယ်လူတဲမှ မရှိတာ”

ဦးပေသီး အံ့ဩတကြီးနှင့် ချက်ချင်းထထိုင်လိုက်၏။

ဦးပေသီး ပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သူ့ဆေးရွက်ကြီးခင်း ကိုင်းတောဝန်းကျင်တောထဲတွင် ဘယ်ကိုင်းတဲ ယာတဲမှ မရှိ။ ရှိဦးတော့ . . . ဤလို ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိဘကမှ တောကြီးမျက်မည်းထဲ ခေါ်လာကြမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဦးပေသီးက ကောင်လေးကို အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်ခြင်းပင်။ ဦးပေသီး၏အမေးကို ကောင်လေးက ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ဦးပေသီးမျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေပြန်၏။

“ဟေ့ကောင်လေး . . . ငါမေးနေတယ်၊ မင်းဘယ်ကလဲ၊ ဘယ် သူ့သားလဲ၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘဘ သိချင်တယ်ဟုတ်လား”

“အေးပေါ့ဟ . . . သိချင်လို့ မေးနေပါတယ်ဆိုမှ”

“သိချင်ရင် ကျုပ်ကို ကြည့်လေဗျာ၊ ဟဲ . . . ဟဲ”

ကောင်လေးစကားအဆုံးမှာပင် ကောင်လေးသည် ချက်ချင်း ရုပ်ပြောင်းသွားသည်။ ဦးခေါင်းမှာ ထင်းတောင်းလောက် ဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ကျယ်လာကာ အကြမ်းသောက် ပန်းကန်လုံးလောက် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူ့အရပ်မှာ ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်ထက် ရှည်မြင့်မလာဘဲ ဦးပေသီးခါးလောက်ပင် မမြင့်ဘဲ ရှိနေ၏။

“အောင်မာ . . . လက်စသတ်တော့ မင်းက သရဲတစ္ဆေလေးပါလား”

“သရဲတစ္ဆေ မဟုတ်ပါဘူး ဘဘ”

“ဟင် . . . သရဲတစ္ဆေ မဟုတ်ရင် မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“ကျုပ် မှင်စာလေးပါ ဘဘ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . မင်းက ငါ့ကို လာခြောက်တယ်ပေါ့လေဟုတ်လား၊ ဒီမှာဟေ့ . . . ဒီလို နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး မင်းလို

မှင်စာမပြောနဲ့၊ သရဲတစ္ဆေတောင် ငါက ကြောက်တတ်တဲ့ကောင်
မဟုတ်ဘူးကွ၊ မကြောက်တတ်လို့လဲ ဒီလိုတောကြီးထဲ တစ်ယောက်
ထဲ ဆေးခင်းလာ'

"ဘာ မကြောက်တတ်မှန်း ကျုပ်သိပါတယ်"
အမှန်တကယ်လည်း ဦးပေသီးကား ဘာကိုမှ ကြောက်တတ်
သူ မဟုတ်။

"ဟယ်. . . ဒါဆို မင်း နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ငါ့ကို
ဘာလို့ လာခြောက်လဲ"

"ကျုပ် ဘာဘာကို လာခြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ အရေးကြီး
တဲ့ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့လာတာပါ"

"ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်. . . ဘာအကူအညီလဲကွ၊ ထမင်းစား
ချင်ရင် မင်းစောစောက လာရောပေါ့၊ ခု ငါထမင်းစားပြီးလို့ အိပ်
တောင်နေပြီးမှ မင်းလာလဲ ဘာစားရတော့မှာလဲ၊ ငါ့မှာ မင်းကို ကျွေး
စရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး"

"ဟာဗျာ. . . ဘာကလဲ၊ ထမင်းစားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊
အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါဆို"

"ဘာအကူအညီလဲ. . . ပြောလကွာ၊ မင်းရုပ်ရွံ့စရာကြီးကို
လည်း ပြန်ပြင်ပါဦးဟ၊ ငါ့မှာ ခု မင်းကို ကြည့်နေရတာ မနက်က
စားထားတဲ့ထမင်းတောင် ပြန်အန်ထွက်ချင်လာပြီ၊ မင်းရုပ်ကို မြန်မြန်
လုပ်စမ်းပါ ဟ. . . ဝေါ့. . . အော့'

"အကူအညီလေး လာတောင်းတာများ အဘကလည်း ဖြစ်
နေလိုက်တာဗျာ"

"မဖြစ်နဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ငါ့နာခေါင်းထဲ အနံ့ဆိုးတွေလဲ နံလာ

သလိုပဲ'

"ဟဲ. . . ဟဲ"

မှင်စာလေးက ရယ်လိုက်၏။

မကြာပါချေ။ မှင်စာလေး၏ရုပ်က ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်
အရွယ် ချစ်စရာကလေးတစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းသွားပြန်သည်။

"အေး. . . ဟုတ်ပြီ၊ အဲသလို လုပ်စမ်းပါကွ၊ ကဲ. . . ပြော၊
မင်း တောင်းချင်တဲ့အကူအညီ"

"ကျုပ်တောင်းချင်တဲ့ အကူအညီက ဒီလိုပါ ဘာ"

"ဟေ့ကောင်လေး. . . ပြောစမ်းပါဆို၊ ဟိုလိုဒီလို လုပ်မနေနဲ့
ကွာ၊ ငါ့အလုပ်ပျက်တယ်. . . မြန်မြန်ပြော"

"ဘာဘာတို့ရွာမှာ ခု နတ်ကနားပွဲ လုပ်နေတယ်ဟုတ်လား"

"အေးပါ. . . ငါသိပါတယ်၊ နတ်ကတော် ခင်ရီတို့အိမ်မှာပါ"

"ဘယ်လိုအိမ်လဲတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်အမေ မနက်က
တင် အဲဒီနတ်ကနားပွဲ ထွက်သွားတာ ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူး ဘာ၊
ကျုပ်ညီလေး နို့ဆာလို့ ငိုနေတာ ခု ဘာ နားထောင်လိုက်ရင် ကြားမှာ
ပါ"

မှင်စာလေး စကားက တကယ်လားဟု ဦးပေသီး နားစွင့်
လိုက်သည်။ မှန်၏။ သူ့ယာအစတောနားက ကလေးတစ်ယောက်
အာခေါင်ခြစ် ငိုနေသံကို အမှန်ပင် ကြားနေရသည်။

"ကျုပ်ညီလေး ငိုနေသံ ဘာကြားတယ်နော်"

"အေး. . . ကြားပါတယ်၊ အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ
. . . ပြော"

"ဘာ ခုပဲ ရွာပြန်သွားလိုက်ပါ၊ ကျုပ်ညီလေး နို့ဆာလို့ တစ်

နေလုံး ငိုနေပါတယ်ဆိုတာ နတ်ကနား ရောက်နေတဲ့ အမေ့ကို ပြောပေးပါဌာ... တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟ... ငါက လူကွ၊ မင်းအမေ မင်စာမကြီးကို ငါ ဘယ်လို လုပ် မြင်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ကျုပ်ဆေးနည်းပေးလိုက်ပါမယ် ဘာ”

“ဟေ... တယ်ဟုတ်ပါလား မှင်စာလေးရာ၊ လုပ်စမ်းပါဦး... မင်းတို့ မှင်စာတွေကို မြင်ရတဲ့ဆေးနည်း”

“လွယ်လွယ်လေးပါ ဘာရာ၊ ခု ဘာ ရွာပြန်သွားတော့ ဘာတို့ ရွာအဝင်လမ်းထိပ်မှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်ဟုတ် လား။ အဲဒီညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပေါက်နေတဲ့ ညောင်ပင်လေး တစ်ပင်ကို ဘာနှုတ်ယူလိုက်၊ အိမ်ရောက်ရင် အဲဒီညောင်ပင်လေး အမြစ်ကို သွေးပြီး မျက်စိကွင်း၊ ပြီးတော့ နတ်ကနား ပေးတဲ့နေရာ ဘာ သွားကြည့်လိုက်၊ သားသည်မ ကျုပ်အမေ့ကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ တွေ့တဲ့ အခါသာ ကျုပ်ညီလေး နို့ဆာလို့ ငိုနေတယ်ဆိုတာ အမေ့ကို ပြောပြ...”

“မင်းပဲ အပြောကောင်း၊ ငါက လူဟ၊ မင်းပြောတဲ့ ညောင်ပင် ငယ်မြစ်နဲ့ မျက်စိကို ကွင်းကြည့်ပြီးဆိုပါတော့၊ နတ်ကနား ဆိုတာက မင်း အမေ့လို မှင်စာမကြီးတွေ အများကြီး ဝိုင်းကခုန်နေကြမှာပေါ့၊ ဘယ်သူဟာ မင်းအမေ့ပါလို့ ငါဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မလဲကွ’

“ဟာ... ဘာကလဲ၊ ခုလောလောဆယ်မှာ သားသည် အမေ မှင်စာမဆိုလို့ ဘာတို့ ရွာနားဝန်းကျင်မှာ ကျုပ်အမေ့တစ် ယောက်ကလွဲပြီး သားသည်အမေ့ မှင်စာမ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ သားသည်အမေ့ဆိုတာ ဘာတို့ လူလိပဲ နို့သီးဗလောက်ဗလတ်နဲ့

သိသာကြီးပါဌာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပေးစမ်းပါ”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ရာ၊ နို့ဆာလို့ ငိုနေတဲ့ မင်းညီလေးကို လည်း ဘာဘာသနားလို့ ခုပဲ သွားလိုက်ပါမယ်ကွာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဘာရယ်”

သို့နှင့် ဦးပေသီးသည် မှင်စာလေး မှာလိုက်သည်အတိုင်း ရွာပြန်လာသည်။ ရွာထိပ် ညောင်ပင်ကြီးအောက်က ညောင်ပင်ငယ် လေးတစ်ပင်ကို ဆွဲနှုတ်ယူပြီး အိမ်ရောက်လာ၏။ ညောင်ပင်လေး အမြစ်ကို ကျောက်ပျဉ်တွင် သွေးပြီး မျက်စိကွင်း၏။ နောက်နောင် မှင်စာတစ်စောင်ကို ကြည့်ချင်လျှင် ဤညောင်မြစ်ကို သွေးပြီး ကြည့်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ညောင်မြစ်ကို ခါးထိုးပြီး နတ်ကနား လုပ်နေသော နတ်ကတော် ခင်ရီတို့အိမ်နား လျှောက်လာသည်။

မှင်စာလေး မှာလိုက်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ မှင်စာမများ အများကြီးထဲတွင် နို့ပျဉ်းကျနေသော သားသည်အမေ့ မှင်စာမတစ် ကောင်သည် နတ်ကနားထဲက ပေါက်ပေါက်စေ့များကို ကောက်စား နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဦးပေသီး မှင်စာမကြီးနားကပ်သွား၏။ မှင်စာမ ကမူ တစ်နေ့လုံး ပျော်မြူးကခုန်ထား၍ မသိ။ ဦးပေသီးကို သတိမပြု မိဘဲ မောမောနှင့် ပေါက်ပေါက်စေ့များကိုသာ ကောက်စားနေသည်။

“အောင်မာ... ဟေ့ကောင်မ၊ နင်ကတော့ ပျော်လို့မြူးလို့ စားလို့သောက်လို့ လုပ်နေ၊ နင်ကလေး နို့ဆာလို့သေတော့မယ်၊ နင့် အကြီးကောင်က ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ပါ မှာလိုက်လို့ ငါ ခုလာပြော တာ မင်စာမကြီးရဲ့၊ နင်မြန်မြန်...”

ဦးပေသီး၏စကားက မဆုံးလိုက်ရ၊ မှင်စာမကြီးသည် ဦးပေ သီးကို ဖက်လုံးတော့သည်။ သည်လိုနှင့် နတ်ကနားပွဲတွင် ဦးပေသီးနှင့်

မှင်စာမတို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြရာ ဦးပေသီး လုံချည်ကျွတ်ကျသွားသောအခါ မင်စာမကြီးလည်း လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ဦးပေသီး လုံချည်ကျွတ်ကျသွားသဖြင့် ဦးပေသီး ခါးထိုးလာသော ညောင်မြစ်ငယ်ကို ခွေးတစ်ကောင်က ကိုက်ချီယူပြေးသွားလေသည်။

နတ်ကနားထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း လုံးထွေးသတ်ပုတ်ပြီး ပုဆိုးကျွတ်ကျသွားသော ဦးပေသီးအား ရွာသားကြီးတွေက ဝိုင်းချုပ်ဖမ်းဆီးထားပြီး မေးကြရာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဦးပေသီးက ရွာသူရွာသားများအား ရှက်ရှက်နှင့် ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ မှင်စာတစ္ဆေတွေကို မြင်လိုကြည့်လိုကြသူများသည် ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ မှင်စာတစ္ဆေတွေကို မြင်နိုင်သော ညောင်ပင်လေးဆေးမြစ် နှုတ်ရန် သူ့ထက်ငါ ဦးပြေးကြလေသည်။

သို့သော် ရွာဦးထိပ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ သူတို့ရောက် သွားကြသောအခါ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ညောင်ပင်လေးဆို၍ တစ်ပင်မှ မတွေ့ကြရတော့ပေ။ ဤသည်မှာလည်း ထိုစဉ်ကသာ မဟုတ်။ ယခုတိုင် ဘယ်ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာမှ ညောင်ပင်လေးတွေ ပေါက်နေသည်ကို ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသ၊ ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ကြရတော့ပေ။

ဤသည်မှာ သူတို့အား လူသားများ ကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သော ဆေးမြစ်ဖြစ်သည့် ညောင်ပင်ငယ်များကို မှင်စာတစ္ဆေများက နှုတ်ပစ်လိုက်ကြ၍ဖြစ်သည်။ ယခု မှင်စာတစ္ဆေများကို ခွေးများမြင်၍ ဟောင်ကြခြင်းမှာ ဦးပေသီးခါးက ထွက်ကျသွားသော ညောင်မြစ်ငယ်ကို ခွေးရသွား၍ဖြစ်သည်။

ဝန်ခံချက်။ ။ စာရေးသူတို့ ငယ်စဉ်က 'ခွေးတွေ ဟောင်တာ

တစ္ဆေသရဲမှင်စာတွေကို မြင်လို့' ဟု အဘွားက ပြောပြရာ ခွေးက အာကြောင့်မြင်ရသည်ကို အဘွားပြောပြသော ဇာတ်ကြောင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခု သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ မှင်စာတို့ကို မြင်နိုင်သော ဆေးနည်းမှာ . . .

ခွေးသီးယင်အစ

ချိုးထထ အလယ်ခေါင်

ဆံမင်းကောင် မှောင်၍ပေး

တစ္ဆေမျက်ကွင်းဆေး။

ဟု ဆိုသည်။

အဓိပ္ပါယ်မှာ ခွေးချေးထဲက အစာမကြေသောဆန်စေ့။

သူ့အလိုလို သေ၍တွေ့သော ယင်ကောင်။

လူများ ထမင်းစားသောအခါ သီးသောထမင်း။

၎င်းသုံးမျိုးကို ကြိတ်နယ်၍ မျက်စိကို ကွင်းပြီးကြည့်လျှင် တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ မှင်စာများကို မြင်ရသည်ဟု ငယ်စဉ်က စာရေးသူအား ကျောင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်က ပြောဖူးသည်။

နောက်တစ်ယောက်က အလွယ်ဆုံးနည်းမှာ ခွေးမျက်ချေးကို ယူပြီး လူမျက်စိမှာ ကွင်းကြည့်လျှင် တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ မှင်စာများကို မြင်ရသည်ဟုဆို၏။ စာရေးသူကား မစမ်းသပ်ရသေးပါ။ သစ္ဆေ၊ သရဲ၊ မှင်စာများကို ကြည့်လိုမြင်လိုသူများ စမ်းသပ်ကြည့်ကြပါကုန်။

ဝေယံလင်းခေါင်

ငှက်ဆိုးနှင့်ဆန်ကြယ်သောဖြစ်ရပ်များ

ကလေး ပျောက်ဆုံးခြင်းကို နေရာအနှံ့ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အပူတပြင်း ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။

ပျောက်ဆုံးသွားသူ မိန်းကလေး၏ဖခင်ကမူ သူမ၏သမီးကို ငှက်ဆိုးက ချီယူခေါ်ဆောင်သွားခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောဆိုနေသည်။

သူက ဆော်ဒီသတင်းစာသို့ပြောပြသည့် အကြောင်းအရာ များမှာ ဆန်းကြယ်လှသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။

အဆိုပါငှက်ဆိုးသည် ရိယာ(ဒ)(Riyadh)အရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားမည့်အကြောင်း မိဘများကို သမီးမှတစ်ဆင့် အသိပေးခဲ့သည်ဟု ပြောလေသည်။

ဤသို့ သမီးကမိဘများကို ပြောပြပြီး မကြာမီမှာပင် သမီး ပျောက်ဆုံးမှုဖြစ်ပွားပြီး သမီးကို ဘာတီဟ(Batihah)အရပ်၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ငှက်ဆိုးနှင့်ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်များ

အိမ်ပြန်ရောက်လာသည့်သမီးမှတစ်ဆင့် ထပ်မံ၍ ကြိမ်းဝါးစကား ဆိုပြန်သည်။

“သမီးကို ဤနိုင်ငံ၏ ပြည်ပအထိခေါ်ဆောင်သွားပြီး တစ်သက်တာလုံး ပြန်မလွှတ်တော့” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဒေသဆိုင်ရာမူဆလင်(Muslim) ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်များက သူမကိုငှက်ဆိုးချီသွားသည်ဟူသော ပြောဆိုချက်ကို လက်မခံကြပေ။

အကြောင်းမှာ... ငှက်တစ်ကောင်က လူသားတစ်ဦး(၁၆နှစ်အရွယ်)ကို ချီယူ၍ ခရီးဝေးအထိခေါ်ဆောင်သွားနိုင်သည် ဆိုသော အချက်မှာ ယုတ္တိမတန်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သမီးအတွက် စိတ်သောကရောက်နေသည့် ဆော်ဒီဖခင်သည် လူအများကအကြံပေးချက်အရ မလေးရှားနိုင်ငံရှိ တီရင်ဂူအစ္စလာမစ်ဖောင်ဒေးရှင်း(Terengganu Islamic Foundation)မှ ယုံကြည်လေးစားရသည့် ဆေးကုသသူများကို ခေါ်ယူပြသဖြစ်သည်။

ဆေးကုသသူများသည် ဂျာတက်(Jerteh)အရပ်အနီး၊ ကမ်ပါဂွန်နန်ကာ(Kampung Gong Nangka)အရပ်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်မှ ငှက်ဆိုးအကောင်(၂၀)ထက်မနည်း ဖမ်းမိထားသည်ကို လေ့လာကြည့်မိပြီး သည့်အခါတွင်မူ ဤငှက်ဆိုးများသည် မိန်းမပျိုကလေးများကို ချီသယ်သွားနိုင်သည့်အချက်ကို လက်ခံရတော့သည်။

အသက်(၂၂)နှစ်အရွယ်ရှိ စိတီသော(လ)တစ်(စ)မိုဟာ(Siti Balqis Mohd)သည် ငှက်ဆိုး၏ဒုက္ခပေးမှုကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် တွေ့ကြုံခဲ့စားခဲ့ရသည်။

ဆော်ဒီအာရေဗျမှ မိန်းကလေးငယ်ကြုံတွေ့ရသကဲ့သို့ပင်

ငှက်ဆိုးနှင့်ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်များ

ကောက်ကွပ်ဆိုးယုတ်သော မိစ္ဆာဝိညာဉ်များ ပူးကပ်နေသည့် ငှက်ဆိုးများက အဆိုပါမိန်းကလေးကို ဝေးလံသည့်နေရာအနံ့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

စီတီ(Siti)၏မိသားစုများသည် ဘိုမို(Bomoh)ဟု ခေါ်ဆိုသည့် ရိုးရာဆေးကုဆရာနှစ်ဦးကို ပင့်၍ သောကြာညငှက်(Friday Night) သို့မဟုတ် ဂျင်း(န)(Djinn) ဟုခေါ်သော ငှက်ဆိုး၏လက်တွင်းမှ သူ့သမီးကို ပြန်လည်ကယ်ဆယ်ရယူပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံကြသည်။

ထိုသုတို့သည် ငှက်ဆိုးဥကောင်ကို ဖမ်းဆီးရမိပြီး ကုန်သေတ္တာကြီးများတွင် ထည့်၍ပိတ်ကာ အဝေးရပ်သို့ ပို့ဆောင်ပစ်ကြသည်။ သမီးဖြစ်သူ စီတီ(Siti)ကိုလည်း ငှက်ဆိုးမျှားလက်မှ ကယ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ကယ်ဆယ်လိုက်နိုင်သော်လည်း.. စီတီ(Siti)သည် နောက်တစ်ညတွင် ထပ်မံပျောက်ဆုံးသွားပြန်သည်။

ထိုညတွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် အစ္စလာမ်ဖေါင်းဒေးရှင်း (Islamic Foundation) နိုင်ငံတော်ဘာသာရေးနှင့်ပြန်ကြားရေးကော်မတီ (State religious and information committee) ဥက္ကဋ္ဌ ခလန်ချီမက် (Kahzan Che Mat)လည်း ထိုရပ်ရွာသို့ရောက်ရှိနေသည်။

ထိုနေ့သမ ချာပေါင်းများသောရပ်ရွာလူထုသည် ပျောက်ဆုံးသွားသည့် မိန်းကလေးကို ယခင်ကသူမကို ပြန်ရှာတွေ့သည့် နေရာအပါအဝင် နေရာအနှံ့ဖြန့်ကာ ရွာဖွေကြသော်လည်း အချည်းအနှီး ဖြစ်ရသည်။

ကံကောင်းထောက်မမူတစ်ခုမှာ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် စီတီသော(လ)ကစ်(စ)မိုဟာ(Siti Balqis Mohd)တွင် မိုဘိုင်းဖုန်းပါသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စီတီ(Siti)ပျောက်ဆုံးသွားပြီး လေးနာရီခန့်အကြာတွင် သူမသည် နေအိမ်မှ ဥ မိုင်ခန့်ဝေးကွာသည့် ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းခံနေရပြီဖြစ်ကြောင်း မိုဘိုင်းဖုန်းဖြင့် သတင်းပေးပို့ခဲ့သည်။

ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များသည် သူမကို အချိန်မီ ကယ်ဆယ်နိုင်ရန် အဆိုပါဂူသို့ အမြန်ဆုံးသွားရောက်ရှာဖွေကြသောအခါ ထိုဂူထဲတွင် တရားထိုင်နေသူအချို့မှတစ်ပါး မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ခဲ့ရပေ။ ဤသို့ဖြင့်.. ကယ်ဆယ်ရေးသမားများ နေရပ်သို့လှည့်ပြန်ခဲ့ရသည်။

နောက်ထပ် ၂ နာရီခန့်အကြာတွင် စီတီ(Siti)ထံမှ သတင်းတစ်ခုတိုထပ်မံလက်ခံရရှိကြပြန်သည်။

သတင်းပေးပို့ချက်အရ စီတီ(Siti)သည် ယခုအခါ အိမ်သို့

ငှက်ဆိုးနှင့်ဆန့်ကျင်သောပြစ်ရန်များ

www.burmeseclassic.com

ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အိမ်ပေါ်တွင် မရှိပဲခြံထဲရှိ ကြက်
မောက်သီး ပင်ပေါ်တွင်ရှိနေကြောင်း သိကြရသည်။

ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့သည် သတင်းရလျှင်ရခြင်း... ကြက်
မောက်ပင်ပေါ်ရှိ စီတီ (Siti) ကို သစ်ပင်အောက်သို့ အလျင်အမြန်
ခေါ်ဆောင်လာသော်လည်း စီတီ(Siti)သည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေကာ
သတိမေ့သွားတော့သည်။

ရိုးရာဆေးကုဆရာများသည် စီတီ(Siti)ကို နေကောင်းရန်
ဆေးကုသပေးကြသည်။

ထိုအဖွဲ့၏ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ငှက်ဆိုးတစ်ဒါလင်
ထက်မနည်း ဖမ်းမိပြီး ကုန်သေတ္တာကြီးများတွင် ထည့်ကာ ရပ်ဝေးသို့
ပို့ပစ်နိုင်ကြသည်။

စီတီ(Siti)သည် များမကြာမီသတိရလာသည်။

ထိုသို့ သတိရလာသည့် နံနက်ခင်းတွင် စီတီ(Siti)က သူမ၏

ငှက်ဆိုးနှင့်ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်များ

အမေကို ဖြစ်စဉ်အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ၌ သူမသည် ငှက်ဆိုးချီ
ယူသွား၍ ဂူထဲသို့ရောက်သွားသည့်အခါ ထိုဂူထဲတွင် ကယ်ဆယ်သူ
များကို သူမကတွေ့မြင်နေရသည်။ သို့သော် ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်
များထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ သူမကိုတွေ့မြင်ခြင်းမရှိကြပါ
ဟူသော အံ့သြဖွယ်အကြောင်းတစ်ရပ်ကို ကြားသိကြရသည်။

ဤကိစ္စသည် "ဘာဖြစ်တာလဲ"ဟု မေးကြပါလျှင်မူ ဆိုးဝါး
ရက်စက်လှသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်းတွင် ပုဏ္ဏားတိုက်
သကဲ့သို့သော တစ္ဆေမျိုးဖြစ်သည့် ငှက်ဆိုးတစ္ဆေ၏ အန္တရာယ်ဟုပင်
ဆိုရပေမည်။

Girls Tormented by Meanie Genies

ငှက်ဆိုးနှင့်ဆန်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်များ

POLTERGEIST

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

POLTERGEIST

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဟူသော ဆန်းကျယ်သောဖြစ်ရပ်မျိုးကို အနောက်တိုင်းသားတို့က ပေါ်လတာဂစ် (Poltergeist) ဟုခေါ်ဝေါ်ကြပေသည်။ ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဖြစ်ရပ်များကို လေ့လာကြည့်သော် အေဒီ ၅၃၀ ခန့်ကထဲက ဖြစ်ပေါ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းများအရ သိရပေသည်။

များစွာသောစူးစမ်းစစ်ဆေးမှုများ လုပ်ဆောင်ပြီးနောက် ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဖြစ်ရပ်မှာ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသနည်းဟု မရှင်းပြနိုင်သေးပဲ အကြောင်းရင်းရှာမရသေးသည့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကျယ်သော ဖြစ်ရပ်ဟူသော ကောက်ချက်ချထားခဲ့ကြပေသည်။

ပေါ်လတာဂစ် (Poltergeist) မှာ ကျမန်ဝေါဟာရဖြစ်ပြီး “ဆူညံသောဝိညာဉ်များ” (noisy spirits) ဟု အဓိပ္ပါယ်ရလေသည်။ ဤနာမည်အရပင် ဖြစ်ရပ်၏ သဘောသဘာဝမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေချေပြီ။

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဖြစ်ရပ်တွင် ဆူဆူညံညံအသံများ၊ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းပေါက်ကွဲသံများ၊ အသံကြားရသောပတ်ဝန်းကျင်

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

ရှိ အရာဝတ္ထုများ၊ ပရိဘောဂပစ္စည်းများ၊ အလိုလိုရွေ့ရှားကာ လေထဲ သို့မြောက်တက်သွားမည်။ ပြင်းထန်စွာ ပစ်ပေါက်ခံရသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ပျက်စီးသွားမည်။ လူများထိခိုက်ခံရပြီး မီးတောက်များ၊ အလိုလို ပေါ်ထွက်လာတတ်သည်။ အခြားသောတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သည့် နည်းလမ်းများအားဖြင့် အရာဝတ္ထုများ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းနှင့် နံရံ(သို့မဟုတ်)မှန်စီရိုများပေါ်တွင် သူ့အလိုလိုစာများပေါ်လာခြင်းတို့ လည်း ဖြစ်ပေါ်ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းသည် မကောင်းဆိုးဝါးဝိညာဉ်များက ပျော် မြူးလှုပ်ရှားကာ လူတို့အား ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးလုံး အနှောက်အယှက် ဖြစ်စေခြင်းဟု ယူဆ၍လည်းရသည်။ သေဆုံးသွားသူ၊ တစ္ဆေဖြစ်သွား သူကပြုလုပ်သည်ဟု ခိုင်မာသော အထောက်အထားကား စစ်စစ် မှန်မှန် မတွေ့ရသေးပေ။ မထင်မရှားသော(သို့) မမြင်ရသောအရာ မှ အနှောက်အယှက်ပြုခြင်းဟုသာ ဆိုရပေမည်။ များစွာသော ပုဏ္ဏက တိုက်ခြင်းဖြစ်ရပ်များကို သိပ္ပံနည်းကျ စူးစမ်း၍ အံဝင်ခြင်းမျိုးကား မရှိသေးပေ။

လူတို့မှပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အရာဝတ္ထုများရွေ့လျားခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ လေထဲတွင် ဖြေးညင်းစွာလွင့်ပျော်နေခြင်းတို့ကို တွေ့ရ တတ်သည်။ မာကျောသော အရာဝတ္ထုများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဖောက် ထွက်ဖြတ်ကျော် သွားကြသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရတတ်သည်။

မီးတောက်များ အဆက်မပြတ်ပန်းထွက်ခြင်း၊ ရေများ ဆက် တိုက်ပန်းထွက်ခြင်းမျိုး တွေ့ရပြီး မည်သည့်နေရာမှ ပန်းထွက်နေ ကြောင်း အစရှာမရ ဖြစ်နေတတ်သည်။

ယင်းစိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရပ်များ(paranormal events)မှာ လူတိုင်းတွင် ကိန်းအောင်းဖြစ်တည်အသုံးပြုနိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ သတိထားမိလောက်ခြင်းမရှိသော စွမ်းအင်များစွမ်းအားများကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ရိုဆင်ဟိုင်းဇ်ဖြစ်ရပ် Rosenheim Case

၁၉၆၇ ခုဝင်ဘာလမှစကာ လအနည်းငယ်ကြာအောင် ဖြစ် ခဲ့သော ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကာမနီနိုင်ငံ တဘေး ခိုယားနယ်၊ ရိုဆင်ဟိုင်းဇ်ရှိ ပြည်နယ်တရားရေးဌာန ရုံးခန်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည်။

မီးသီးများ အလိုအလျောက် ပေါက်ကွဲသွားခြင်း၊ နီယွန်မီးများ ပြုတ်ထွက်ခြင်းနှင့် ဝက်အူများပြုတ်ထွက်ခြင်း၊ ဖျံရံများအစိတ်စိတ် အမွှာမွှာပေါက်ကွဲလွင့်စင်ခြင်း၊ ပေါက်ကွဲသံများကြားရခြင်း၊ တံသံလီ ဖုန်းများဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ဖုန်းပြောခစရိတ်များ အလွန်မြင့်တက်သွား

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

ခြင်းတို့ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

လျှပ်စစ်ထောက်ပံ့ရေးဆိုင်ရာကိရိယာများနှင့် ဖုန်းများကို နည်းပညာအရ စမ်းစစ်ကြည့်ကြရာ - ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခုတစ်ရာ မတွေ့ရပေ။ စိတ်နယ်လွန်ဗေဒပါမောက္ခ (Professor of Parapsychology) ဒေါက်တာဟန်းစ်ဘန်ဒါ (Dr. Hens Bender) ကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ရပြီး သူက ယင်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ကခြင်းဖြစ်ရပ်များမှာ အသစ်ရောက်လာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်ချိန်တွင် ထိုနေရာ၌ အန်းမာရီစနိုဒါ (AnneMarie Schneider) ရှိနေတတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်ဆို၏။ (သူမ၏ဓာတ်ပုံကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကခြင်းဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်ပြီး နောက်(၁၅)နှစ်အကြာ ၁၉၈၂တွင် သတင်းစာမှ ဖော်ပြခဲ့သည်။)

BURMESE CLASSIC

အန်းမာရီစနိုဒါ

ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

ထိုမိန်းကလေး နောက်ရစ်ခါ၌လမ်းလျှောက်လာရာတွင် မျက်နှာကြက်များမှ လျှပ်စစ်မီးသီး၊ မီးချောင်းများ လျှပ်ရမ်းလာခြင်း၊ သူ့စီသို့ ပေါက်ကွဲလွှဲစင်သွားကြခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်ကို တွေ့ကြရသည်။ သူမရောက်လာသည်နှင့် နံရံများမှ ပန်းချီကားခွပ်များ တလိုလိုလှုပ်ရမ်းခြင်း၊ ဓားပွဲများမှ တံဆွဲများ ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်ဖြစ်ခြင်းတို့ဖြစ်နေတတ်ကာ သုမထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ဖြစ်ရပ်များ အလိုလို ရပ်ဆိုင်းပျောက်ကွယ်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။

မက်ရစ်ခါတွင် မီးသိုင်းမျှလှုပ်ရမ်းနေပုံ

ဘရာဇီးမှ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကခြင်းဖြစ်ရပ်များ
Poltergeists in Brazil

၁၉၇၀ အစောပိုင်းကာလများအတွင်း၌ စိတ်နယ်လွန်ဖြစ်ရပ်များကို စူးစမ်းလေ့လာနေသူ ဂိုင်းလိုင်ယွန်ပလေးဖဲယား (Guy Lyon)

ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

Playfair)သည် ဘရာဇီးတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဆော်ပေါ်လိုမြို့ကြီးတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဖြစ်ရပ်များစွာကို လေ့လာစူးစမ်းခဲ့သည်။ ၁၉၇၀တွင် ဆူဇန်နီ(Suzano)သည် အခန်းထဲတွင် မီးတောက် မီးလျှံများ အလိုလိုထွက်ခြင်းကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ သူမ၏အခန်းနံရံ ပေါ်ရှိ ပြက္ခဒိန်မှာ အလိုလိုမီးထတောက်ကာ လောင်ကျွမ်းသွားသည် ဆို၏။ မီးတောက်ထွက်ပေါ်လာသောနေရာကို လိုက်ရှာကြည့်ရင်း သူမကိုပင် မီးဟပ်ခံခဲ့ရသည်ဆို၏။ ဓာတ်ပုံတွင် စောင်(blanket) မီးလောင်နေခဲ့သည်ကို ဖော်ပြထားပါသည်။

BURMESE CLASSIC

၁၉၇၃ ခုနှစ် ဂွါရူလ်ဟော့စ် (Guarulhos)တွင် ပရိဘောဂများ ပြင်းထန်သော မမြင်ရသည့်စားချက်များကြောင့် ပျက်စီးသွားရသည် ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ (တစ်ဖက်ပါဓာတ်ပုံတွင်ကြည့်ပါ) ၁၉၇၃ တွင်ပင် စူးစမ်းလေ့လာသူသည် အီပီရန်ဂါ(Iperanga)၌ ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်များကြောင့် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးသောအိမ်တစ်အိမ် တွင် အိပ်စက်ခဲ့သည်။

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

ဂိုင်းက သူ့အိပ်သည့်အခန်းတွင်းသို့ အပေါ်ထပ်လှေခါးမှ လိမ့်ကျလာသော ခွေးခြေကို ဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ် အခန်းရှိ အဝတ်အစားထည့်ရာ ဗီရိုကြီး၏အပေါ်တွင် တင်ထားသော ခွေးခြေဖြစ်ပြီး ယင်းအခန်းတံခါးကိုလည်း ပိတ်ထားကြလေသည်။

အပေါ်ထပ်အခန်းတွင်း၌ မည်သူမှ ရှိမနေပါချေ။ သို့သော် မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် အဝတ်အစားများ ထည့်ထားသော အံဆွဲကြီး(drawer)သည် ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်ပေါက်လိုက်သကဲ့သို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၉၇၄ တွင် ဂိုင်းသည် ကာရာပီကျူဘာ (Carapicuíba)တွင် ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဖြစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြန်သည်။ ကျောက်တုံး (၁)တုံး နှင့်ပစ်ပေါက်ခြင်းခံရကာ အိမ်အမိုးအုတ်ပြားတစ်ချပ် ကျိုးပဲ့သွားရ

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

သည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်များကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဂိုင်းက ဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

မားလ်ဟောက်စ်ဖြစ်ရပ်များ

The Mulhouse events

၁၉၇၇ တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ မားလ်ဟောက်စ်နယ်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲနှင့် သူတို့၏လေးနှစ်အရွယ် သားလေးတို့သည် ပြတင်းပေါက်တံခါးများ အခေါက်ခံရခြင်းနှင့်အတူ ပုဏ္ဏားတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရလေသည်။ ကလေးငိုသံများ ကြားရခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်အော်သံများ ကြားရခြင်း၊ ထမင်းစားပွဲများ ခုန်ပေါက်နေခြင်း၊ ခုတင်မှ အိပ်ရာခင်းများ အလိုလိုကျွတ်ထွက်လွင့်စင်ခြင်း၊ အခန်းတွင်းအပူချိန် ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားကာ ပုဏ္ဏားတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်အေးသွားခြင်း စသည်တို့ကို ကြုံတွေ့ရသည်။

စိတ်ပညာရှင်များက ဖြစ်ရပ်တွင် အပူချိန်တိုင်း မော်နီတာနှင့် အဆက်မပြတ်မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြရာ ဂရပ်မျဉ်း အပြောင်းလဲမရှိပေ ရေပြင်ညီမျဉ်းပြတ်များသာ ပြသနေကြောင်း တွေ့ခဲ့ကြရသည်။

စိတ်နယ်လွန်ပညာရှင် ဒေါက်တာဟန်းစ်ဘန်ဒါက ယင်းဖြစ်ရပ်မှာ မိသားစု(၃)ဦးမှ မိခင်ဖြစ်သူ ကာလာ(Carla)ဟု ခေါ်သော မိန်းမပျိုအား ဗဟိုပြုကာ ဖြစ်ပွားကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့သည်။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား အဆိတ်ခံရခြင်း၊ အကုတ်ခံရခြင်း၊ အသားများပဲ့၍ သွေးထွက်ခြင်းတို့ ခံစားရလေသည်။

လက်အေးကြီးများက

လည်ပင်းကို လာညှစ်သကဲ့

သို့လည်း ခံစားခဲ့

ရလေသည်။

BURMESE
CLASSIC
COM

စူးစမ်းလေ့လာသူများက ယင်းဖြစ်ရပ်တွင် ကာလာ အပေါ် အချို့စွမ်းအားများ သက်ရောက်ခြင်းခံရကြောင်း မှတ်ချက်ချခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့သော အချိန်မျိုးတွင် သူမ၏စိတ်စွမ်းအင်ပေါ်ထွက်လာကာ သူမ၏ပုံစံပြောင်းလဲသွားတတ်လေသည်။ ဒေါက်တာဟန်းစ် ဆန်ဒါက ကာလာ၏အတွင်းစိတ်(subconscious mind)ကို အုပ်စုဖွဲ့ကာ အချိန်ခွဲ၍ စူးစမ်းရှာဖွေရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ရလဒ်များကို မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။

ကာလာတို့စုံတွဲသည် ထိုအိမ်မှ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းဖြင့် ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဖြစ်ရပ်များမှ လွတ်မြောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သူတို့အထုပ်အပိုးပြင်နေစဉ်တွင် အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးမှ မကြာသေးခင်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ယခင်အိမ်ရှင်သည်လည်း ပြတင်းပေါက်တံခါးများ ခေါက်သံကြားရခြင်း၊ တံခါးများအလိုလိုပွင့်ခြင်း၊ ပိတ်ခြင်း စသည့်ဆန်းကျယ်၍ အဖြေရှာမရသော ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဘူးကြောင်း ပြောပြခဲ့လေသည်။

ကျောက်တုံးဖြင့် အပစ်ခံရသော ဖြစ်ရပ်များ Stone-throwing polts

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဖြစ်ရပ်များတွင် ကျောက်တုံးများဖြင့် အပစ်ခံရခြင်းမျိုးကို မကြာခဏကြုံတွေ့လေ့ရှိတတ်ပေသည်။ မည်သို့ပင် စူးစမ်းရှာဖွေစေကာမူ ကျောက်တုံးများဖြင့် ပစ်ရာနေရာဖော်ဖြစ်ကို မတွေ့ရပါချေ။ ယင်းသို့သောဖြစ်ရပ်မျိုးကို ဘာမင်ဂန်နယ်ဝါဒ်အန်

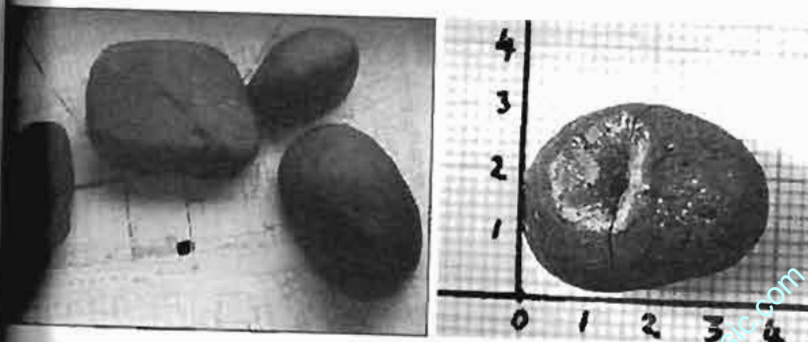
ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

အရပ်(the ward end area of Birmingham)တွင် ၁၉၇၉ခုနှစ်မှစကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်တိုက်ဆိုင်သလို ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

သွန်တန်လမ်း (Thorn road)ရှိ အိမ်(၅)အိမ်မှာ ကျောက်ခဲတုံးများဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ကြီးမားလှသော ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ငုံးကျသကဲ့သို့ ပုံမှန်ပစ်ခတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထိုအိမ်များတွင် နေထိုင်သူများက ပြတင်းပေါက်များကို သစ်သားဖြင့် ကာရံထားရပြီး ပိုက်ကွန်ကြီးများကို ထောင်ထားခဲ့ရလေသည်။

ကျောက်တုံးများမှာ ပန်းခြံတွင်းမှ ကျောက်တုံးများနှင့် တူသော်လည်း မြေကြီးများပေကျံမနေဘဲ လက်ရာများလည်း မတွေ့ရပါချေ။ ဆေးကျောထားသကဲ့သို့ ရှိပေသည်။

ရဲများမှ လပေါင်းများစွာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ပန်းခြံအတွင်း အလွန်ချမ်းအေးသောကာလတွင် လူဝင်၍ရသော အမိုးပါအိမ်များဖြင့်စောင့်အိပ်ကာ စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသော်လည်း တရားခံကိုမတွေ့ရပဲ သူတို့ ပါခဲ့များဖြင့် ပစ်ပေါက်ခြင်းခံရလေသည်။

ပုဏ္ဏကတိုက်ရာနေရာတွင် ကျောက်တုံးများ

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းကြောင့်
ကျောက်ခဲများ ထိမှန်ထားသူ

နာမည်ကျော် ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဖြစ်ရပ်များကို လေ့လာသူ အန်းဖီးလ် (Enfield) က ၁၉၇၇ တွင် နေအိမ်အတွင်းသို့ ကျောက်တုံးများ ပစ်သွင်းခံရခြင်းကို ကြုံတွေ့လေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။ လက်ရှိ လေ့လာမှုတွင် မောရစ်ဂရော့ခ်(Maurice Grosse)က ကျောက်တုံးသုံးတုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်ခံရခြင်းအား ကြုံတွေ့ရကာ ဓာတ်ပုံဖြင့် မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့လေသည်။ အသေးဆုံးကျောက်တုံးမှာ အိမ်အတွင်းသို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်လာပြီးနောက် နာရီအတန်ကြာတွင် အခြားကျောက်တုံးများ ကျရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဟမ်းပတီးဒူးတွင် ရုတ်တရက်ကြုံတွေ့ရခြင်း Out break in Humpty Doo

ဩစတြေးလီးယား မြောက်ပိုင်းနယ် ဟမ်းပတီးဒူးမှ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ၁၉၉၈ခုနှစ်၌ ရှင်းပြု၍မရနိုင်သောဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

ကြုံတွေ့ရလေသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲများ အိမ်တွင်းသို့ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်ဖြစ်နေခြင်းနှင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အခန်းတွင်း၌ပင် ယင်းသို့ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပေါက်ခရော့ပါ(Paul Cropper) ဆိုသူက သူ၏ ခြေထောက်ပေါ်ကျလာခဲ့သော ကျည်ဆံတစ်တောင့်ကို ကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကျည်ဆံကို အံ့ဆွဲထဲ ထည့်လိုက်ရာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီး တစ်ဖန်ထပ်မံ၍ သူ၏ ခြေထောက်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှ ကြားသိချက်အရ မတော်တဆအသတ်ခံရသူတစ်ဦးက နံရံနှင့်ကြမ်းပြင်များတွင် အမှတ်အသားများပြုလုပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး.. နေအိမ်အတွင်းနံရံ၌ "တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေကုန်သည်" ဟူသောစကားလုံးကို ရေးသားခဲ့သည်။

စိတ်ပညာသုတေသီများဖြစ်ကြသော ပေါ့ခရော့ပါ(Paul Cropper)နှင့် တိုနီဟေလီ(Toney Healy)တို့က ဖြစ်ရပ်ဆန်းများစွာကို စူးစမ်းလေ့လာပြီးနောက်.. အတုအယောင်မဟုတ်ပဲ အစစ်အမှန်များဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ချခဲ့ကြသည်။

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

UNLUCKLY

13

၁၃ ဂဏန်း၏ ကံကြမ္မာဆိုး

UNLUCKLY 13

၁၃

ဂဏန်းကို ကံကြမ္မာဆိုးများကို သယ်ဆောင်လာသည့် ဂဏန်းဟုလူအများက မှတ်ယူကြသည်။ ၁၃ ဂဏန်းသည် အမှန်ပင် ကံဆိုးမှုများကို ပေးစွမ်းနိုင်ပေသလော။

၁၃ နှစ်သားအရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးသည် မေလ ၁၃ ရက်၊ သောကြာနေ့ (Friday 13) ၊ (မွန်းလွဲပိုင်း) ၁၃ နာရီ ၁၃ မိနစ် အချိန်တွင် မိုးကြိုးပစ်ခြင်းခံခဲ့ရပေသည်။

ကံကြမ္မာဆိုးကြုံတွေ့ရသည့် လူငယ်လေးသည် ၁၃ ဂဏန်း များနှင့် တိတိကျကျဆက်စပ်မှုရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

လူငယ်လေးသည် ထိုရက်က လေကြောင်းစွမ်းရည်ပြပွဲ "Lowestoft seafront Air Festival" ကိုသွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်တွင် မိုးကြိုးပစ်ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျ ခြင်းပေတည်း။

စိန်ဂျွန်း၏ စေတနာ့ဝန်ထမ်းလူနာတင်ယာဉ် အဖွဲ့သားများ (St. John's Ambulance volunteers)သည် အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာ

၁၃ ဂဏန်း၏ ကံကြမ္မာဆိုးများ

သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ထိုအချိန်သည် မွန်းလွဲ ၁နာရီ ၁၃မိနစ် (၁၃ နာရီ ၁၃ မိနစ်)ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။

မိုးကြိုးပစ်ခံရသည့်လူငယ်လေးသည် ထိခိုက်ဒဏ်ရာမပြင်း ထန်လှပေ။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောက်ကျွမ်းခံရမှုမရှိသဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ပြီး မကြာမီအချိန်တွင် သတိကောင်းစွာရလာခဲ့သည်။

အဆိုပါမိုးကြိုးပစ်ခံရစဉ်က အခြားလူနှစ်ယောက်ကိုလည်း ထိမှန်ခဲ့သေးသည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်လုံးသည် ထီးများ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

စိန်ဂျွန်းစေတနာ့ဝန်ထမ်း လူနာတင်ယာဉ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သော ရက်ကလာကီ (Rex Clarke)က ထိုဖြစ်စဉ်နှင့် ပတ်သတ်၍ သူတွေ့ကြုံသိမြင်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းအရာများကို The Mail သတင်းစာအား ပြောကြားခဲ့သည်။

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မိုးခြိမ်းသံအကျယ်ကြီးကြားလိုက်ရပြီး ပင်လယ်ထဲသို့ လျှပ်စစ်တန်းကြီး ဝင်းဝင်းလက်လက် ကျရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်တွင် လူတစ်ယောက်ကို မိုးကြိုးထိမှန်သဖြင့် အကူအညီပေးပါရန် အကြောင်းကြားသည့် တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်မှုကြောင့် ရှေ့ပြေးပြုစုမည့်သူများကို အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ ချက်ချင်းလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး လူနာတင်ယာဉ်လည်း တစ်ပါတည်းလိုက်ပါခဲ့သည်။

အမှန်ဆိုရသော် မိုးကြိုးပစ်ခံရသူသည် နှလုံးခုန်ရပ်ကာ သေတတ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် လူနာတင်ယာဉ် ထိုနေရာ သို့ရောက်ချိန်တွင်မူ မိုးကြိုးထိမှန်ထားသည့် လူငယ်လေးသည် သတိမလစ်သေးဘဲ . . အသက်ရှူနိုင်နေပေသေးသည်။

မိုးကြိုးပစ်ခံခဲ့ရသည့် အခြားလူနှစ်ဦးကိုလည်း ထိုနေရာတွင်ပင် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာအောင် ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းများဖြင့် ပြုစုပေးခဲ့ကြသည်။

မိုးကြိုးပစ်ခံရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ ထိုသူသုံးဦးသည် ထိုအချိန်က ထီးများကို ကိုင်ထားကြသဖြင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကူးကာ သုံးဦးလုံးကို မိုးကြိုးထိမှန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရှေးဦးသူနာပြုစုမှု ကျွမ်းကျင်သူများ၏အဆိုအရမူ မိုးကြိုးပစ်ခံရခြင်း၏ အကြီးဆုံးသောအန္တရာယ်မှာ နှလုံးခုန်ရပ်သွားခြင်းနှင့် အသက်ရှူရပ်တန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေးဦးသူနာပြုကျွမ်းကျင်သူများ၏ အကြံပြု အမှာစကားတစ်ခွန်းမှာလည်း မှတ်သားလိုက်နာဖွယ် ကောင်းလှသည်။

မိုးကြိုးပစ်ခံရသူများသည် အကယ်၍ လမ်းလျှောက်နိုင်သေးပါက ထိုသူတို့သည် အဆိုပါနေရာမှ ချက်ချင်းပြောင်းရွှေ့ကာ မိုးကြိုးစက်ကွင်းလွတ်ရာနေရာသို့ သွားနေသင့်သည်။

အကြောင်းမှာ မိုးကြိုးပစ်ခြင်းသည် တစ်နေရာတည်းကိုပင် နှစ်ကြိမ်ထပ်၍ ပစ်တတ်ကြောင်း အထောက်အထားများရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

THE WORLD'S MOST PARANORMAL PLACE

အံ့ဩဖွယ်ရာ သဘာဝလွန်နေရာစုများ

မိုင်တောင်ပေါင်းများစွာကျယ်ဝန်းသော
သမုဒ္ဒရာကြီး၏ အလယ်တွင် တစ်သီးတခြားရှိပြီး
ထူးခြားတဲ့သြဇာလွန်ရာ သဘာဝလွန်
ပစ္စည်းများစွာနှင့်ကာလကြာ

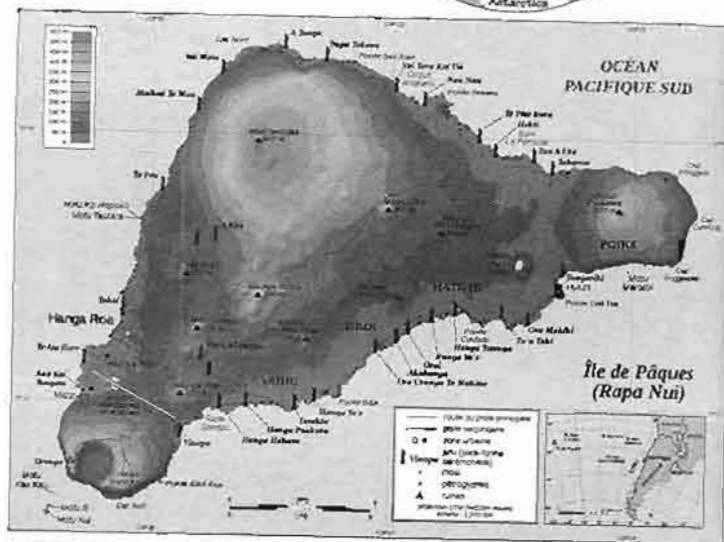

ရှည်စွာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော ဗြိတိန်နယ်ပစ္စည်းများရှိသည့် အိစတာကျွန်းသည်... သဘာဝလွန်အရာဝတ္ထုများ စာရင်း၌ ထိပ်တန်းမှ ပါဝင်နေသည်။

စာရေးဆရာ ကား(လ)ရှူကာ(KARL SHUKER)က ထိုနေရာသို့ ခရီးရှည်ထွက်ခဲ့ပြီး သူတွေ့ရှိရသော အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှပြီး မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် အတွေ့အကြုံများကို ဖော်ထုတ်တင်ပြခဲ့သည်။

အနီးဆုံး ကုန်းမြေနှင့်
ကီလိုမီတာ ၂၀၀၀ ကျော်
ကွာဝေးသည့် အိစတာကျွန်း
(မြူးပြထားရန်)

အံ့သြဖွယ်ရာ သဘာဝလွန်နေရာထူးများ

လတ်တလောကွင်းဆင်းလေ့လာမှုများတွင် ကမ္ဘာ့သဘာဝလွန်၊ အံ့သြဖွယ်အကောင်းဆုံးနေရာတစ်ခုမှာ သေးငယ်သော ကြိတ်ပုံကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်း ဖြစ်သည်။ ထိုကျွန်းကိုဖြတ်လျှောက်ပါက ၂၅ ကီလိုမီတာထက် မပိုပေ။ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ အခြားမည်သည့်အနီးဆုံး ကုန်းမြေမဆို ထိုကျွန်းသို့ရောက်ရန် ကီလိုမီတာ ၂၀၀၀ ကျော် ကွာဝေးသည်။

ယခင်ကထိုကျွန်းတွင် ထူးခြားလှသော ငှက်လူသားများ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ကြီးမားလှသော ကျောက်တုံးကြီးများကို ရုပ်ထုကြီးများအဖြစ်... အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

အနောက်နိုင်ငံသားများက ထိုကျွန်းကလေးကို အိစတာကျွန်း(Easter Island)ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

မိုအီနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း Meeting the moai

၁၈၈၈ ကတည်းက ချီလီ(Chile)၏ အထူးဒေသဖြစ်ခဲ့သော အိစတာကျွန်းကို ဒတ်(ချ)လူမျိုး(Dutch)စွန့်စားရှာဖွေသူ အက်(ဒ)မိုင်ရယ်ဂျက်ကော့(ဘ)ရော့(ဂ)ရီဗင်း (Admiral Jacob Roggeveen)က ၁၇၂၂ ခု အိစတာ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပထမဆုံးတက်ရောက်နိုင်ခဲ့ပြီး ထိုအချက်ကို အထိမ်းအမှတ်ပြု၍ အိစတာကျွန်း(Easter Island)ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၀၈ ဧပြီလတွင် စာရေးသူသည် အဆိုပါလေ့လာမှုတိုင်း

အံ့သြဖွယ်ရာ သဘာဝလွန်နေရာထူးများ

မှယ်ကောင်းသည် ကျွန်းကလေးထဲကို သွားရောက်ရန် ရည်မှန်းချက် ပြည့်ဝခဲ့ရလေသည်။

ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ထင်ရှားသည့် မီးတောင်သုံးလုံးတည်ရှိပြီး လူတို့စိုက်ပျိုးထားသော လှပခမ်းနားသည့် ပန်းခင်းကြီးနှင့် ကာလ ဒေသတစ်ခုတွင် စိုခဲ့သည့် တိရစ္ဆာန်ဘဝများ(Fauna)လည်း ရှိသည်။

တိစတာကျွန်းတွင် ဟန်ဂါရိုဘာ(Hangarua) အမည်ရှိပြီး လူဦးရေ ၃၅၀၀ ခန့်နေထိုင်ကြသော မြို့တစ်မြို့ ရှိပေသည်။ ဇာရေးသူ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ဟန်ဂါရိုဘာမြို့လေးမှာ အပူပိုင်းဒေသ ကျွန်း ငယ်လေးဖြစ်သည်။ ထိုမြို့လေးသည် မုန်တိုင်းဒဏ်များမလည်း ကင်း ဝေးခဲ့သည်။ အနောက်ဘက်အကျဆုံး ကုန်းမြေမှ ပစ္စည်းဥစ္စာပို့ပေး ရာတွင် ခရီးတစ်ထောက်နားကြသည်မှာ ဤမြို့လေးတွင်ပင်ဖြစ်သည်။

စွန့်စားသွားလာရသည်ကို နှစ်သက်သည့် ဇာရေးသူသည် မိုဘီ(Moai)နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ ထုဆစ်ထားသည့် ကျောက်ရုပ်ထု ကြီးကို မိုဘီ(Moai)ဟု ခေါ်သည်။ အဆိုပါကြီးမားလှပြီး နန်းဟန်ဆန်၍ ခန့်ညားလှသော မိုဘီရုပ်တုကြီးများအား ခါတ်ပုံများ၊ ရုပ်ရှင်မှတ်တမ်း များ စိုက်ကူးနိုင်ခဲ့သည်။

တိစတာကျွန်းရှိ ယင်းနာမည်ကျော် ကျောက်ရုပ်ထုကြီးများ သည် အတိအေးစက်နှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသည်။ ထိုကျောက် ရုပ်ထုကြီးများ၏ ပါးလွှာသောနှုတ်ခမ်းများနှင့် ရန်လိုသောမျက်နှာထား သွင်ပြင်များက မနှစ်သက်သည့်သဘောကို ဖော်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိပေ သည်။ ကျောက်ရုပ်ထုအရေအတွက် ၈၀၀ ကျော်မျှရှိပြီး အများစုမှာ ကျောက်တုံးများတူးထုတ်ယူသည့် ကျောက်တွင်းနေရာဖြစ်သော အရှေ့ဘက်မီးတောင်ဖြစ်သည့် ရာနိုရာရာကူမီးတောင်(Rano Raraku)

အခြေခံကျ သဘာဝလွန်နေရာထုများ

အနီး၌ပင် ရှိနေသည်။

ကျောက်ရုပ်ထုအဖို့တို့သည် မြေကြီးပေါ်၌ လဲကျနေပြီး သူ တို့ကို လက်ရှိထားရှိရာ မီးတောင်အနီးမှ ရွေ့ယူပြီး တောင်စောင်းမှ လှိမ့်ချပေးနိုင်မည့်သူကို စောင့်ရွှေ့နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။ အဆိုပါကျောက်ရုပ်ထုများကို မီးတောင်အနီးမှ ရွေ့ယူလာကာ တုံးလုံး ကဲကျမနေပဲ ထောင်ထောင်မတ်မတ် ရပ်တည်နေနိုင်သည့် ရုပ်ထုများ ကို အဟူ(ahu)ဟု ခေါ်ဆိုသည်။

၎င်းတို့ကို ထုလုပ်ကြသူများသည် တမလွန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ကြပြီး ဝိညာဉ်များသာ ကျန်ကောင်းကျန်ရှိနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း... ကျောက်ရုပ်ထုကြီးများသည် ယင်းတို့အား ထုဆစ်ခဲ့ကြသော ရွှေးကခေါင်းဆောင်များကို လေးနက်စွာ ကိုယ်စားပြုသကဲ့သို့ ရှိပြီး ယနေ့ထိ ကြွင်းကျန်နေကြသေးသည်။

မိုအို(Moai)တို့၏ ခန့်ညားခန့်ထည်မှုကား မပျောက်မပျက်ရှိနေပေသည်။ အချို့သော မိုအို(Moai)များမှာ မျက်နှာပြင်အတွင်းပိုင်းကို အသေးစိတ် ပြီးစီးအောင် ထုဆစ်ခြင်းမပြုရသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယင်းရုပ်ထုကြီးများ၏ ဦးခေါင်းများ၊ နှာခေါင်းများ၊ မျက်ခုံးများ နှင့် မျက်လုံးအိမ်နက်နက်ကြီးများကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ ပီကာဆို(Picasso)၊ ဒေါလီ(Dali)၊ ဟိရိုနိုမတ်(စ)ဘော့(ချ)(Hieronymus Bosch)တို့၏ ညလယ်အိမ်မက်ဆိုးမျိုး မက်နိုင်လောက်အောင် မျက်နှာထားများက ခက်ထန်တင်းမာလှပေသည်။ ရှေးအခါက ရုပ်ထုကြီးများသည် ဘေးချင်းကပ်ကာ စီတန်းလျက် တစ်သီတစ်တန်းကြီး ရှိနေခဲ့မည်ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင်မူ ထိုရုပ်ထုကြီးများသည် အိစကာကျွန်း (Easter Island)အနီး ပျံ့ကျဲလျက်တွေ့ရပေသည်။ ရုပ်ထုကြီး အတော်များများမှာ မူလထားရှိသည့် ရာနိုရာရာကူ(Rano Raraku) မီးတောင်အနီး တောင်စောင်းများတွင် တစ်ဝက်တစ်ပိုင်း နစ်မြုပ်လျက်တွေ့ရလေသည်။ ထိုသို့တွေ့ရသည်မှာ စစ်တုရင်ခုံပေါ်မှာ ပျံ့ကျဲနေသည့်... စစ်တုရင်ရုပ်ကြီးများနှင့်ပင် တူလှပေသည်။

ကျောက်ရုပ်ထုကြီးအများအပြားမှာ ရာသီဥတုနှင့် သဘာဝ

အဩဇာများ သဘာဝပျက်စီးမှုများ

ဒဏ်ကို ခံရသဖြင့်တုံးလုံးပက်လက် မှောက်လျက်ဖြင့် ရှိနေပေရာ ကြည့်ရသည်မှာ မတင့်တယ်သောအသွင်ကို ဆောင်နေကြပေသည်။

ယနေ့ခေတ်၌ ထိုကျွန်းသို့ လေ့လာရန်ရောက်ရှိလာသည့် သုတေသီအချို့စုပေါင်း၍ လဲပြိုနေသည့် ကျောက်ရုပ်ထုကြီး များကို မူလပုံဟန်အတိုင်း ပြန်လည်တည်မတ်ထူထောင်ပေးမှုများ ရှိလာသည်။ အဟူမိုအို(Moai)ရုပ်များကို ကျွန်း၏အလယ်တွင် စုစည်းထားရှိပြီး မျက်နှာများမှာ ပင်လယ်ပြင်ဖက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြဟန်ရှိသည်။

ကျန်ကျောက်ရုပ်ထု မိုအို(Moai)အားလုံးမှာ ကျွန်း၏အနားသတ် အစွန်အဖျားနားတွင် ထုဆစ်၍ရပ်တည်ထားပြီး ကျောက်ရုပ်ထု

အဩဇာများ သဘာဝပျက်စီးမှုများ

မိုအီများ၏ မျက်နှာများကို ကျွန်း၏ကုန်းတွင်းဘက်သို့ လှည့်ထားကြသည်။

ဤဟန်ပန်မှာ ကျောက်ရုပ်ထု မိုအီ(Moai)များက ကျွန်းပေါ်တွင်နေထိုင်ကြသူများကို ဘေးအန္တရာယ်မကျရောက်အောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်ရှိပေသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှု၏ သမိုင်းကြောင်း

A history of mystery

၁၉၅၀ အတွင်းတွင် ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ဗိသုကာပညာဆိုင်ရာ ပထမဆုံးတူးဖော်မှုကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သူမှာ သော(ရ)ဟီရာဒေး(လ) (Thor Heyerdahl) ဖြစ်သည်။ သူတူးဖော်စဉ်က ကျောက်ရုပ်ထု မိုအီ(Moai)များမှာ ဘီလူးခေါင်းသဖွယ် ကြီးမားသော ဦးခေါင်းကြီးများသာ ပေါ်လွင်မှုရှိသည်။

မိုအီရုပ်ထုကြီးများစွာသည် မြေအောက်တွင် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင်နစ်မြုပ်နေခဲ့သဖြင့် ရုပ်ထုကြီးများပေါ်တွင် မြေဆီများ ဖုံးလွှမ်းနေကာ သစ်ပင်ကြီးများနှင့်ပင် တူနေခဲ့သည်။

ကျောက်ရုပ်ထုကြီး မိုအီများကို မြေအောက်မှတူးဖော်ကြရာတွင် အဆုံးအထိမတူးနိုင်သဖြင့် အချို့မိုအီများကို တင်ပါးနေရာမှ ဖြတ်တောက်ယူရသည့်အခါ တင်ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် လက်များနှင့် လက်ချောင်းများပါ ဖြတ်တောက်ပစ်ရာသို့ ပါသွားတတ်သည်လည်းရှိသည်။

ရာနိုပါရကူမီးတောင်(Rano Raraku)ပတ်ဝန်းကျင်၌ နစ်မြုပ်

အံ့ဩဖွယ်ရာ သဘာဝဗျူဟာများ

နေခဲ့သော ကျောက်ရုပ်ထုကြီးမိုအီမှာ ဦးခေါင်းချည်း တိုင်းကြည်ရာ မှီတာ အမြင့်ရှိပေသည်။ စာရေးသူသည် ထိုကျောက်ရုပ်ထုကြီး၏ မြေကြီးထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသောကိုယ်ထည်အမြင့်ကိုပါ ပေါင်းကြည့်ရာ ကြီးမားခန့်ထည်မှုကို အံ့ဩမိသည်။

အံ့ဩဖွယ်ရာ သဘာဝဗျူဟာများ

အဆိုပါကျောက်ရုပ်ထုကြီးများသည် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးရှိ မြင့်ပါသည်ဆိုသော ရုပ်ထုကြီးများထက် ပို၍ မြင့်မားပြီး အကြီးဆုံး အရွယ်အစားထဲတွင် ပါဝင်နိုင်ပေသည်။

ရာနိုပါရကူ(Rano Paraku)ကုန်းမြေမှ သယ်ထုတ်ယူထားသည့် အကြီးမားဆုံးရုပ်ထုကြီးမှာ(၁၄၅)တန်လေးပြီး(၂၃)မီတာ မြင့်သည်။ ထိုမျှလေးလံမြင့်မားသည့် ကျောက်ရုပ်ထုကြီးကို သယ်ထုတ်နိုင်သော အလုပ်သမားများ၏ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုကို အသိအမှတ်ပြုမိသည်။

အီစတာကျွန်း(Easter Island)၏ အတိတ်ကာလကြာမြင့်လှသကဲ့သို့ . မိုအီကျောက်ရုပ်ထုကြီးများ၏ သမိုင်းကြောင်းသည်လည်း ကြာရှည်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ခန့်မှန်းချေအားဖြင့် ထောင်စုနှစ်တမျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဟု ယူဆရသည်ဟု ပညာရှင်များက သုံးသပ်ခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါကျွန်းကို ပထမဆုံးသိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသူများမှာ (၄)ရာစုခန့်က ပင်လယ်ခရီးသွားများ ဖြစ်ကြသော ပိုလီနီရှန်း(Polynesians)များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အုပ်စုများကွဲကာ မျိုးနွယ်စုများအလိုက် အုပ်စုဖွဲ့၍ တသီးတခြားနေထိုင်ခဲ့ကြဟန်ရှိသည်။

ထိုသူတို့သည် ကျောက်ရုပ်ထုကြီးများထုခြင်းကို စတင်ပြုလုပ်ခဲ့ကြရာမှ ယခုတွေ့မြင်ရသော အရွယ်အစားမျိုးထိ ကြီးမားလာခဲ့ပုံရသည်။ ထိုခေတ်က ရုပ်ထုထုလုပ်ခဲ့ကြသူများသည် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ထုလုပ်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့်သာ တစ်ကျွန်းလုံးကို ရုပ်ထုကြီးများဖြင့် လွှမ်းမိုးထားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်က ဆွေမျိုးအုပ်စုများကြားတွင် စစ်ပွဲများဖြစ်ပွားကာ နှိုးနှိမ်သောအုပ်စုများ၏ ရုပ်ထုများကိုသိမ်းပိုက်မှု မျိုးလည်း ရှိနိုင်ပေမည်။ အခြားလေ့လာခဲ့မိသည့် အချက်တစ်ချက်ရှိ

အခြားအယူအဆတစ်ခုမှာ အသံများက လျှပ်စစ်သံလိုက်

ပေးသေးသည်။

၄င်းမှာထိုကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးအနှံ့ ပေါများလွန်းစွာ ပေါက်ရောက်နေသော အုန်း၊ ထန်း မျိုးနွယ်ဝင် ပင်စည်လုံးချော ဖြစ်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးများ၏ ကြီးမားသောပင်စည်များအား ခုတ်လှဲပိုင်းဖြတ်၍ တလိမ့်ကြမ်းတုံးသဖွယ်ခုကာ ကျောက်ရုပ်များကို ရွေ့ယူခဲ့ကြမည်ဟု တွေးထင်မိသည်။ ယင်းအပင်များ မျိုးတုံးသွားပြီးနောက် ကျောက်ရုပ်ထုကြီးများကို မရွေ့ပြောင်းနိုင်တော့သဖြင့် စီတန်းမထားနိုင်ခဲ့သည့် ကျောက်ရုပ်ထုကြီးများ ရှိခဲ့ဟန်တူသည်။

အာကာသကျွန်းကျောက်ရုပ်များ၏ ရောင်ခြည်များကြောင့်

သမီးပျောက်နိုင်သည့် ကျောက်ရုပ်ထုများ

ALIEN RAYS and the statues that walked

သစ်ပင်၏ပင်စည်လုံးများဖြင့် ရုပ်ထုကြီးများအောက်မှ ဒလိမ့်ကြမ်းတုံးသဖွယ်ခံပြီး ရွေ့ယူခဲ့ကြသည့်နည်းအပြင် အခြားနည်းလည်း ရှိနိုင်ပေဦးမည်ဟု တွေးကြည့်မိခဲ့သည်။ ရှေးက အာကာသယာဉ်ပျံကြီးများ ရှိခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်ထားသူများရှိသည်။ ထိုအချက်မှန်ပါက အာကာသယာဉ်ပျံကြီးများသည် ထိုကျွန်းပေါ်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ အာကာသယာဉ်ဖြင့် ထိုကျွန်းပေါ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည့် ဒုဉ်သည်များက အဆိုပါမိုအီ ကျောက်ရုပ်ထုကြီးများအား ကမ္ဘာမြေခွဲအားကို ဆန့်ကျင်သော ရောင်ခြည်များဖြင့် ရွေ့ပေးခဲ့သည်ဟု တွေးထင်နိုင်ပေသည်။

အခြားအယူအဆတစ်ခုမှာ အသံများက လျှပ်စစ်သံလိုက်

အခြားအယူအဆတစ်ခုမှာ အသံများက လျှပ်စစ်သံလိုက်

စွမ်းအားကို အသုံးပြု၍ ရွှေခဲသည်ဟူ၍ဖြစ်၏။ ရာပါနူအီ (Rapanui) တွင် မွေးဖွားခဲ့သူများကမူ ယင်းမိအီကျောက်ရုပ်ထုကြီးများသည် ရုပ်တည်ရန် သတ်မှတ်ပေးထားသည့်နေရာများထံသို့ ညအခါတွင် သူ့အလိုလိုလမ်းလျှောက်ကာ ရွှေသွားကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်မှန်ပါက မနု(mana)ခေါ် အထူးအသက်ဓာတ်အား ကို အသုံးပြုခဲ့ကြ၍ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရသည်။ အမှောင်ထုထဲတွင် မိအီကျောက်ရုပ်ထုကြီးများ မည်သို့ရွှေ့ပြောင်း သွားလာကြမည်နည်း ဟု အဖြေရှာခဲ့မိသည်။ ထိုကျွန်းသို့ရောက်ဖူးကြသည့် ဧည့်သည် အတော်များများကမူ နေ့အခါတွင်ပင် မိုးမှောင်ကြီးကျ၍ ပြောမပြ တတ်အောင် စိတ်ကျဉ်းကြပ်သည့်ခံစားရမှုမျိုးနှင့် ကြုံရတတ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြဘူးပါသည်။ အချို့သော မိအီကျောက်ရုပ်ထုကြီးများ၏ မူလ ဇစ်မြစ်မှာ ထိုကျွန်း၏အနောက်တောင်ပိုင်းကျသော ပူနာပေါ(Puna Pau)ရှိ အနီရောင် စကော်ရီယာကျောက်တောင်(Red scoria rock)မှ ကျောက်များကို ထုဆစ်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိခဲ့ရသည်။

ဤမျှကြီးမားသည့် ကျောက်ရုပ်ထုကြီးတွင် ကြီးမားသည့် ခေါင်းကြီးကို မည်သို့တပ်ဆင်သည်မှာ လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်နေပြန်သည်။ မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ခေတ်မီဝန်ချီစက်ကြီးများဖြင့်သာ မြင့်မားသည့် ရုပ်ထုများကို တပ်ဆင်တည်ဆောက်နိုင်ကြသည်။ အံ့သြထူးဆန်းပြီး သိနိုင်ရန်ခက်သည့်အကြောင်းတစ်ချက် ကျန်ပါသေးသည်။ ၎င်းမှာ ယင်းမိအီကျောက်ရုပ်ထုကြီးများ၏ မျက်နှာတွင် တပ်ဆင်ထားသော မူရင်းမျက်စိကြီးများဖြစ်သည်။

ယင်းတို့ကိုအဖြူရောင် ခရုခွံကြီးများ(White shells)နှင့် အနက် ရောင်ချော်ရည်ကျောက် (Black obsidian)များဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ် အပြုအမူမှာ သဘာဝလွန်နေရာထူးများ

သည်။ ဆွေမျိုးစုများအင်အားပြိုင်ကာ အချင်းချင်းအုပ်စုစစ်ပွဲများ ဆင်နွှဲနေပါလျက် ထိုရုပ်ထုကြီးများ အပြီးသတ်အောင်မည်သို့ ထုလုပ် တပ်ဆင်ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ရသည်ဆိုသည်မှာ နားမလည်နိုင်သည့်လျှို့ဝှက် ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။

ငှက်ဦးခေါင်းလူသားများနှင့် နားရွက်ရှည်တူသူများ bird-headed men and long-eared ghosts

မထင်ရှားလှသော်လည်း သဘာဝလွန်အံ့ဖွယ်ဖြစ်သော မိအီ ကျောက်ရုပ်ထုကြီးများရှိသည့် အီစတာကျွန်းလေးသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုအရှိဆုံးသော နေရာများတွင်ပါဝင်သည်။

အပြုအမူမှာ သဘာဝလွန်နေရာထူးများ

ထိုကျွန်းတွင် ငှက်လူသားများ(bird-man cult)နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရာနိုကူ(Rano Kau)ပတ်လည်ရှိ တောင်စောင်းအများစုသည် အနောက်ပတ်အကျဆုံး မီးတောင်များကို မျက်နှာပေးထားကြသည်။ အဆိုပါကျောက်တောင်စောင်းများတွင် ငှက်ဦးခေါင်းနှင့် လူရုပ်ပုံများ ထွင်းထုထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ယင်းတို့ကို ဘိုရွန်ဂို(Dragon) ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် လူသားများနေထိုင်ခဲ့တန်ရှိသော . . . ကျောက်တုံးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကိမ်များကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ကျောက်တောင်စောင်းများထွင်းထုထားသော ငှက်ဦးခေါင်းနှင့်လူရုပ်

၁၈၇၈ခုနှစ် ယခုတိုင်အောင် ထိုကျွန်းပေါ်သို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ နှစ်စဉ် ကော်တင်ဘာလတိုင်း ထိုနေရာတွင် ငှက်လူသားရွေးချယ်ပွဲတွင်းပဲခဲသည်မှာ ထင်ရှားသောဖြစ်ရပ်ပေတည်း။ ဆွေမျိုးစုတိုင်းမှ ဘိုရွန်ဂို(Dragon)ကို ကိုယ်စားပြုအပြုအမူ သဘာဝကျန်နေရာထူးများ

ငှက်လူသားရုပ်ထွင်းထုသောကျွန်းပေါ်များ

သော ငှက်လူသားဘွဲ့ပေးအပ်နိုင်ရန် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် ရွတ်ပေးရလေသည်။ ဗြိတိသျှ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်၏။ ငှက်လူသားဗြိတိသျှသတို့သည် ရာနိုကူ(Rano Kau)၏ မတ်

အပြုအမူ သဘာဝကျန်နေရာထူးများ

စောက်သော စတောင်စောင်းများမှ ပင်လယ်ထဲသို့ ဆင်းကြရသည်။
ငါးမန်းများ အလာများသော ပင်လယ်ထဲတွင် လက်ပစ်ကူးပြီး မိုတိုနူး
(Moto Nui)ဟုခေါ်သည့် ကျွန်းငယ်လေးထဲ အရောက်သွားရသည်။
ထိုကျွန်းမှ ပင်လယ်ငှက်လေးများဖြစ်သော ဆူတီတန်း(န)(Sooty tern)
၏ ငှက်ဥတစ်ခုကို ယူဆောင်ကာ ဘိုရွန်ဂိုသို့ သွားမသီရန်မခွင့်
ပြန်ရောက်လာရလေသည်။

ဌာန်လူမျိုးသွယ် မျိုးသွယ်

ဤမြိုင်တွင် အောင်နိုင်သူအား ငှက်လူသား(သို့) တန်ဂါလတ်
မာနုး(Tangala Manu)ဟု ခေါ်သည့် သရဖူဆောင်းပေးကာ ငှက်လူ
သားဘွဲ့ အပ်နှင်းပေးသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်းနေဆွေမျိုးစုမှူးအတွက်

အခြေခံကျ သဘာဝကျန်နေရာတည်း။

အလွန်ဂုဏ်ယူဖွယ် အဆင့်အတန်းတစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမှာ ငှက်လူသားသည် အိစတာကျွန်း၏ မျိုးပွားစေသော နတ်ဘုရားအဖြစ်မှ ဝင်စားသူဟု သတ်မှတ်ခြင်းခံရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုငှက်လူသားသည် အိစတာကျွန်း၏ အခြားတစ်ဖက်စွန်းရှိ အထွတ်အမြတ်ဂူတစ်ခုတွင်(၁၂)လလုံးလုံး တစ်ဦးတည်းနေထိုင်ရပြီး ယင်းဂူမှာ ရာနိုရာရာကုမီးတောင်၏အောက်ခြေတွင် တည်ရှိပေသည်။

ငှက်လူသားခလေ့ထုံးတမ်းမည်သို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်၊ မည်သည့်အကြောင်းတွင် ဖြစ်ဖူးခံ အခြေပျိုးခဲ့သည်ကိုကား မသိနိုင်ပါချေ။ သို့သော် တစ်ချိန်က အံ့ဖွယ်အကောင်းဆုံးသော ထိုကျွန်းပေါ်တွင် သက်ရှိတို့နေထိုင်ခဲ့ကြသည်ဟူ၍ ကား ယုံကြည်နေကြဆဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် မြေအောက်ဂူစနစ်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ဂူများစွာရှိပြီး ထိုဂူများထဲတွင် ကန်နီဘယ်ဂူ(the cave of Cannibal) လည်းပါဝင်သည်။ ယင်းဂူအတွင်း၌ ငှက်လူသားပုံများ ထွင်းထုထားရှိပေသည်။

ဂူအတွင်းတွင် အလင်းရောင်လုံးဝမရရှိသဖြင့် အမှောင်ထုထူထပ်ကာ ကျောစိမ့်လောက်အောင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ ယင်းမှောင်မှောင်မိုက်မိုက်နေရာတွင် နားရွက်ရှည်တစ္ဆေများ ခြောက်လှန့်တတ်ကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် အိစတာကျွန်းသို့ အလည်အပတ်လာရောက်သူများကို ငှက်လူသားရုပ်ပုံများကို အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင်အဖြစ် ရောင်းချတတ်ကြသည်။

ဟန်ဂါရိုအာ(Hanga Roa)မြို့လေး၏ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းအတွင်း၌ ငှက်လူသားရုပ်ပုံများကို ထားရှိသည်။ အိစတာ

အံ့ဩဖွယ်ရာ သဘာဝလွန်နေရာထူးများ

ကျွန်းတွင် ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုများစွာ ရှိသည်။ ခေါင်းမပါသော မြင်းစီးသမား၊ သမန်းဝံပုလွေ၊ မျက်ရည်ကျသောရုပ်ထုများ စသည်တို့ဖြစ်သည်။

ထိုကျွန်းသည် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော မြေနေရာမရှိသော်လည်း လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုများနှင့် ပြည့်နေတတ်သည်။

ပစ္စိုဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ ယင်းအထီးကျန်ဆန်သော ကျွန်းကလေးသည် ကမ္ဘာ့အဆန်းကျယ်ဆုံး သဘာဝလွန်နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု စာရေးသူအနေဖြင့် ထောက်ခံပြောဆိုလိုပါသည်။

နားရွက်ရှည်တစ္ဆေခြောက်သည်ကို ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ မကြုံရသည်ဖြစ်စေ၊ မယုံကြည်နိုင်လောက်သော သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများရှိနေသည်ကိုကား ကိုယ်တိုင်ရောက်ဖူးသူတိုင်း မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

The World's Most Paranormal Place by KARL SHUKER

အံ့ဩဖွယ်ရာ သဘာဝလွန်နေရာထူးများ

MY TOP TEN GHOST HUNTS

တစ္ဆေလိုက်မုဆိုးကြီးတစ်ဦး၏
ထိပ်တန်းတစ္ဆေလိုက်ဇာတ်လမ်းများ

ဒါရင်နီဇင် အရှေ့မြောက်ပိုင်းကို အခြေမပြု တစ္ဆေလိုက်
မုဆိုးနှင့်စာရေးဆရာ ဒါရင်ရစ်ဆန် (DARREN RITSON)က တာဝန်

လွန်ဖြစ်ရပ်များစွာကို စူးစမ်းခဲ့ရာမှ သူ့အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်ရပ်(၁၀)ခုကို ရွေးထုတ်တင်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ ထိပ်တန်းတစ္ဆေလိုက်ဇာတ်လမ်း (၁၀)ခုကို မဖော်ပြမီတွင် စာရေးသူပါဝင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သော . . အုပ်စုနှစ်ခုအကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှပြောပြလိုပါသေးသည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် စာရေးသူသည် “အရှေ့မြောက်ပိုင်းတစ္ဆေသုတေသီအဖွဲ့” (The North-East Ghost Research Team) ကို မိုက်(ခ)ဟောလိုဝဲ(လ)(Mike Hallowell)အား နာယကအဖြစ်ထား၍ ဖွဲ့စည်းခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူတို့သည် တစ္ဆေများနှင့်တစ္ဆေခြောက်ခြင်း . . . အကြောင်းများ၏ အမှန်တရားများကို ရှာဖွေရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ကြသည်။

စာရေးသူတို့၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်မှာ . . . ရရှိထားသော အချက်အလက်များကို စနစ်တကျ စုစည်းထားရန်နှင့် ခိုင်မာသော မျက်မြင်သက်သေများ၏ ထောက်ခံချက်များကို လက်မှတ်ရေးထိုးရယူနိုင်ရန်ဖြစ်လေသည်။

ဖြစ်ရပ်များကို ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြုပြီးနောက်မှ မှတ်တမ်းတင်ထားရန်လည်းဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူတို့၏ စူးစမ်းမှုများကို သိပ္ပံနည်းကျ ချဉ်းကပ်လုပ်ဆောင်ခြင်းနှင့် ဖြစ်ရပ်တိုင်းကိုသံသယဖြင့် ဝေဖန်ဆန်းစစ်ခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

“တစ္ဆေများနှင့်တစ္ဆေခြောက်ခြင်းတို့ကို တစ်ညလုံး အနီးကပ်စောင့်ကြည့်စူးစမ်းသောအဖွဲ့” (The Ghost and Hauntings, Overnight Surveillance Team)ကို (G.H.O.S.T)ဟု အတိုကောက်အားဖြင့်

တစ္ဆေလိုက်ဇာတ်လမ်းများ

ခေါ်သည်။

၂၀၀၅ ဇန်နဝါရီလတွင် ထိုအသင်းကို စာရေးသူနှင့်အတူ (Fiona Vipond)နှင့်လီစတက်ဖင်ဆန် (Lee Stephenson)တို့ အတူ ပူးပေါင်း၍ ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။

“အရှေ့မြောက်ပိုင်း တစ္ဆေသုတေသနအဖွဲ့”ကဲ့သို့ပင် သုတေသနအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်ပြီး အကျိုးအမြတ်မယူသော စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့(သို့မဟုတ်)စေတနာ့ဝန်ထမ်း တစ္ဆေစူးစမ်းရေးအဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

စာရေးသူ၏ တစ္ဆေလိုက်မုဆိုးဘဝတွင် တစ္ဆေခြောက်သည့် နေရာများစွာကို စူးစမ်းခွင့်ရခဲ့ပြီး နိုင်ငံတစ်ခုလုံးအနှံ့ ရောက်ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

လေ့လာမှုပြုခဲ့သည့်နေရာအားလုံး ရိုးရှင်းလွယ်သည်ဟု ပြောနိုင်ပြီး အချို့မှာအကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်လည်း ရှိခဲ့သည်။

ယခု စာရေးသူ တစ္ဆေလိုက်မုဆိုးဘဝတွင် ကြုံခဲ့ရသည့်များမှ ထိပ်တန်းဖြစ်ရပ်(၁၀)ခုထက်မနည်းကို ဖော်ထုတ်တင်ပြပေးသွားပါမည်။

ယင်းဖြစ်ရပ်များမှာ အထက်ဖော်ပြပါ အသင်းအဖွဲ့နှစ်ခုနှင့် စူးစမ်းရာမှ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များဖြစ်ပြီး စာရေးသူကြုံတွေ့ရသော ဇာတ်လမ်းများမှ ထိပ်တန်းစာရင်းဝင်များဟု သတ်မှတ်ထားပါသည်။

များစွာသော စူးစမ်းမှုများအရ သွင်ပြင်လက္ခဏာများစွာ တွေ့ရှိခဲ့ရပြီး ယခုထိပ်တန်းဖြစ်ရပ် (၁၀)ခုတွင် အသေးစိတ် ထင်ဟပ်ဖော်ပြထားပါသည်။ နံပါတ်ကို များရာမှ နည်းရာသို့ စဉ်ထားပါသည်။

တစ္ဆေလိုက်ဇာတ်လမ်းများ

[၁၀] နေ့သစ်ဘားပင်(၁) မှုသမိုင်းဝင်အရက်ဆိုင်
The Stately House Pub, Northumberland

ဤတစ္ဆေခြောက်မှုစုံစမ်းခြင်းမှတ်တမ်းမှာ ဂျီ. အိပ်(ချ)၊ အို၊ အက်(စ)၊ တီ (G.H.O.S.T) အဖွဲ့၏ ပထမဆုံးမှတ်တမ်းဖြစ်ခဲ့ပေသည်။
ယင်းအရက်ဆိုင်မှာ နေ့သစ်ဘားလင်း(၁) (Northumberland) နှင့် ကမ်ဘရီယာ (Cumbria) နယ် နှစ်ခု၏စပ်ကြားနယ်စပ်တွင် ရှိပေသည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ဘားခန်းတွင် ယူနီဖောင်းဝတ် အမျိုးသား တစ်ဦးအား မကြာခဏတွေ့မြင်ရလေ့ရှိခဲ့ပြီးနောက် စာရေးသူတို့၏ စူးစမ်းမှုကို စတင်ခဲ့သည်။

စာရေးသူတို့ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် . . အခန်း တစ္ဆေလိုက်ကတ်ကမ်းများ

နံပါတ်(၁)ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ရာတွင် မြူနင်းကျသကဲ့သို့ဖြစ်နေသော ပုံရိပ်တစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ကြသည်။

ဓာတ်ပုံတွင် အနီရောင်မြူနင်းသဏ္ဌာန်ပုံရိပ်တစ်ခုကို အရက် ဆိုင် ဘားခန်းလှေခါးပေါ်၌ တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

မီးသီးများ ထွန်းလင်းနေပြီး မျက်နှာကျက်ပန်ကာများ ဖွင့် ထားပေရာ ဘားခန်း၏လူမရှိသော အခြေအနေတွင် ခြေသံများ ကြား နေရသည်။

ပုံရိပ်ရှင်အမျိုးသားသည် မည်သူ့ကိုမျှ နစ်နာထိခိုက်စေလို ဟန် မရှိဘဲ အစွဲအလမ်းကြီးလွန်း၍ ဤနေရာ၌ ရှိနေဟန်ပေါ်ပေ သည်။ သူ၏ အမှန်တကယ် တစ္ဆေရုပ်သွင်ကို ဖော်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

[၉] ဘလက်(ခ)ပူး(လ)သရဲရထား
Blackpool Ghost Train

အရှေ့မြောက်ပိုင်းတစ္ဆေလိုက်သူများအသင်း (G.H.C.S.T အသင်း)သည် (၁၂)လအတွင်း သရဲရထား သတင်းအရ ဘလက်(ခ) ပူး(က) (Blackpool)သို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းမှာ ပလက်ရှာကမ်းခြေ(Pleasure Beach)တွင်ရှိသည်။

ယင်းနေရာရှိ ကစားကွင်း(Venue)တွင် အပျော်စီးသရဲရထား ပေါ်တွင် သရဲပေါ်လာတတ်သည်ဟု ကြားရသော်လည်း လူသိများ ထင်ရှားခြင်းကား မရှိခဲ့ချေ။

သရဲရထားတွင် သစ်သားအောက်ခံဖိနပ်စီးထားသော လူ တစ်ဦး၏ ခြေသံကို ကြားရခြင်းနှင့် လူကို မြင်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ္ဆေလိုက်ကတ်ကမ်းများ

သူသည် ၁၉၃၀တွင် ထိုသရဲရထားကို တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး နောက် စီးနင်းလိုက်ပါလေ့ရှိခဲ့သူဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ရလေသည်။
 ထိုသူသေဆုံးသွားပြီးနောက် သရဲရထားစီးရသည်ကို နှစ် သက်စွဲလမ်းလွန်းသဖြင့် ထိုနေရာတွင် အမြဲရှိနေခဲ့ပုံပေါ်သည်။

ဘလက်(၁)ပုဒ်မြို့ ပလက်ဂျာကမ်းခြေရှိ သရဲရထား ကစားကွင်း

တစ္ဆေလိုက်ကတ်လမ်းများ

သစ်သားအောက်ခံဖိနပ် စီးထားသူတစ္ဆေသည် သရဲရထား ဧကန်တရားကျင့်၍ အလုပ်သမားများ၊ အကူဝန်ထမ်းများအား လိုက်လံ ထိတွေ့တတ်ပြီး.. မျက်နှာကို လေဖြင့်မှုတ်တတ်လေ့ရှိသည်ဟု ဆို သည်။

စာရေးသူတို့ စူးစမ်းစစ်ဆေးစဉ်တွင် ရှင်းပြရခက်သော ထူးခြားသည့်ဖြစ်ရပ်များ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေသည်။

ပထမဆုံး စက်သံကိုကြားရသည်။ သရဲရထားကိုကားမတွေ့ ရပါချေ။ ဤသည်မှာ ပုံမှန်မဟုတ်သော ကိစ္စမျိုးဖြစ်သည်ကား အမှန် ပင်ဖြစ်ပေသည်။

သရဲရထားလမ်းတစ်လျှောက် အတွင်းဖက်တံခါးများကို ခပ် တျယ်ကျယ်ဖွင့်၍ စာရေးသူတို့ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ရထားလမ်းတိုမြင်ရသည်နှင့် တစ္ဆေ၏ သစ်သားအောက်ခံ ဖိနပ် ခြေလှမ်းသံကို စာရေးသူတို့အားလုံးကြားလိုက်ကြရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စာရေးသူတို့လေ့လာစူးစမ်းသူများမှတစ် ဖါး မည်သူမျှရှိမနေခဲ့ပါချေ။ ထို့ကြောင့် သစ်သားအောက်ခံဖိနပ် စီးထားသော တစ္ဆေ၏ခြေသံဖြစ်သည်မှာ သေချာလှသည်။

[၈]တီး(၈)နယ်၊ ဟားဧဝါ(၁)ပုဒ်မြို့ကမ်းခြေကြီး
THE GRANGE AT HURWORTH ON TEES

ဝိတိုရိယခေတ်၊ ယာတောအိမ်ကြီးတွင် စူးစမ်းစစ်ဆေးခဲ့စဉ် ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်များစွာနှင့်ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည်။

စူးစမ်းမှုတစ်ခုတွင် ဦးဆောင်ခဲ့သူ စင်ဒီနန်း(န)(Cindy Nunn)

တစ္ဆေလိုက်ကတ်လမ်းများ

က နှင်းများစိုနေသော မြက်ပင်များကိုဖြတ်ကျော်ကာ အဆောက်အဦး၏ တံခါးတစ်ခုမှ ဝင်ရောက်လာသော ပုံရိပ်တစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ထိုအချိန်က ယင်းအိမ်ကြီးအတွင်း၌ မည်သူမျှ ရှိမနေခဲ့ပါချေ။

နောက်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ ကောလင်းနန် (Colin Nunn) က အဆောက်အဦး၏ ပင်မလှေခါးကြီးပေါ်တွင် ခြေထောက်တစ်စုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ယင်းအိမ်ကြီးရှိရာနေရာသည် ယခင်က ဘက်(ခ)ဟောက် မိသားစု(the Backhouse Family) နေခဲ့ရာတွင် ယင်းမိသားစုမှ အိမ်ရှင်ဟောင်း၏ သမီးတစ်ဦးက ခြောက်လွန်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျော်ကြားနေခဲ့ပေသည်။

အခြားဓာတ်ပုံအထောက်အထားများနှင့် မျက်မြင်သက်သေများ၏ အခိုင်အမာထောက်ခံချက်အရ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုမြင်ရသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

THE GRANGE AT HURWORTH ON TEES

(၇) ဦးဟင်စီ:တီးပုဒ်နဲ့အော့(ခ)ဗို(လ)(ခ)သိပ္ပံ
St.Oswald's Institute,Durham City

ဒါဟင်စီခရိုင်တွင် ဂျီ၊ အိတ်(ချ)၊ အို၊ အက်(စ)၊ တီ(G.H.O.S.T) အဖွဲ့မှ စူးစမ်းခဲ့သည့် ဘုရားကျောင်းအိုကြီး၏ ခန်းမနှင့် လူစုဝေးရာခန်းမတို့မှာ ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

St.Oswald's Institute,Durham City

နောက်ပိုင်း စူးစမ်းတွေ့ရှိချက်များအရ သဘာဝမဟုတ်သော အေးစိမ့်ခြင်းမျိုးကို ယင်းနေရာတွင် ခံစားရကြောင်းမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ပေသည်။

အသံသွင်းစက်များဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ရာတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ . . .

“ကျွန်မကို ကူညီပါ”

ဟူသော စကားသံကိုလည်းကောင်း၊

“အမှောင်ဆုံးညပဲ၊ ညကိုကျော်လွန်ခဲ့ပြီ”

ဟူသော တီးတိုးပြောနေသံကိုလည်းကောင်း ကြားရလေသည်။

ယင်းမှာ ပထမဆုံးစူးစမ်းမှုဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ထပ်မံစူးစမ်းရန် စီမံခဲ့ကြပြီး အချို့မေးခွန်းများအတွက် အဖြေရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြပါသည်။

**[၆] နောက်သစ်ဘက်လမ်း၊ အားဟောက်မှ ဆူးနားဟိုတယ်။
The Schooner Hotel, Alnmouth, Northumberland**

စူးနားဟိုတယ်ကား၊ စာရေးသူအမြဲအမှတ်ရနေမိမည့် နေရာတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

ယင်းနေရာကို (၁၅) ကြိမ်ထက်မနည်း ရောက်ရှိစူးစမ်းခဲ့ရပြီး ငွေကုန်ခံရကျိုးနပ်သည်ဟုလည်း ထင်မြင်မိပါသည်။

သရဲခြောက်သည့် ဆူးနားဟိုတယ်

တစ္ဆေလိုက်ကတ်လမ်းများ

နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ မျှကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ယင်းတည်းခိုခန်းကြီး၏ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်ပြီး စာရေးသူနှင့်အခြားသူတစ်ဦးတို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ကျောစိမ့်အောင် အလှိုလိုကြောက်နေမိခဲ့ကြသည်။

အခန်းနံပါတ်(၇)တွင် စာရေးသူတို့တစ်ညနေခဲ့ကြရာ မီးများ ဖွင့်ထားလျက်ကပင် အခန်းထဲမှာ လူတစ်ဦးက ကြမ်းပြင်ပေါ်ခုန်နေသော အသံမျိုးကို လူတိုင်းလိုကြားခဲ့ကြရသည်။

အခန်းတွင်း၌ ခြေလှမ်း၍ လျှောက်နေသံများကိုလည်း ကြားနေရပြီး တံခါးဝမှ ဝင်ထွက်နေသံများကိုလည်း ကြားနေခဲ့ရသည်။

အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများကိုလည်း ကြားနေရပြီး ကော်ရစ်ဒါမှ ဆင်းသွားသံများက တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတိုင်းသည် ခုတင်များ (သို့မဟုတ်) ကုလားထိုင်များပေါ် ကြောက်ကြောက်နှင့်ထထိုင်နေမိခဲ့ကြသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ် အကောင်းဆုံးအတွေ့အကြုံကိုကား မီးဖို

တစ္ဆေလိုက်ကတ်လမ်းများ

ခန်းနောက်ဖက်သို့ သွား၍ စူးစမ်းရာတွင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

မီးများလင်းနေလျက်နှင့်လူမမြင်ရဘဲ ခြေသံများကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် စာရေးသူသည် ဟိုတယ်လှေကားမှ လေးငါးထစ်သာ တက်ခဲ့ရသေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏နောက်ဖက်မှ လှေကားထစ်လိုက်တက် လာသည့် ခြေသံကို ကပ်၍ကြားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

စာရေးသူသည် လေ၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ထိုလှေကားကို အပြေးတက်ခဲ့သည်။ ယင်းလှေကားတွင် ခံစားရသည့်ကြောက်စိတ်မျိုး မည်သည့်နေရာတွင်မှ စာရေးသူမခံစားခဲ့ရဘူးပါချေ။

မမြင်ရသူတစ်ဦး စာရေးသူနှင့် အတူရှိနေသည်ဟု ခံစားနေ ခဲ့မိသည်။

တစ္ဆေ့ပျိုက်ကတ်လမ်းများ

ထိုသူ၏ ခြေသံများကနောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါလာ သကဲ့သို့ ခံစားနေရပြီး စာရေးသူအပြေးသွားကာ အတူစူးစမ်းသူ များထံ ပြန်ရောက်တော့မှပင် မကြားရတော့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤသည်ပင်လျှင် ကြောက်တတ်သူများအဖို့ အသက်ထွက် မတတ် ထူးဆန်းလို့နေပေလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

[၅]နယူးကာဆယ် သင်္ဘောကုန်တင်ကုန်ချ ကုန်းမြေ အနီးမှရင်ခွဲရုံ

THE Coroners Court Building, Newcastle Quayside

ယင်းရင်ခွဲရုံမှာ နယူးကာဆယ် သင်္ဘောကုန်တင်ကုန်ချ ကုန်း မြေအနီးတွင် တည်ရှိပါသည်။

စာရေးသူတို့ စူးစမ်းခဲ့ရာတွင် အလောင်းခွဲစိတ် စစ်ဆေးရာ

တစ္ဆေ့ပျိုက်ကတ်လမ်းများ

အခန်းတစ်ခု၌ အသေအချာထိန်းချုပ်ထားရှိသော ပစ္စည်းများ ရွေ့လျားသွားကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

လူသွားလူလာနှင့်လူအဝင်အထွက်ကို သတိပေးသော ကိရိယာက မည်သူမျှမရှိဘဲ အချက်ပြနေသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ကြရသည်။

နယူးကာဆယ် သင်္ဘောကုန်တင်ကုန်ချနေရာရှိ ရင်ခွဲရုံ

တစ်ဆူ့ဗိုက်ကတ်လမ်းများ

စူးစမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဒရူးဘာ(တ)လေ (Drew Bartley)၏ လက်မောင်းကို လူမမြင်ရဘဲ အားကောင်းလှသည့်လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ခြင်းခံခဲ့ရပြီး အသားတွင် လက်ရာကြီးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စာရေးသူကိုယ်တိုင်မှာမူ လက်ထဲတွင် မှတ်တမ်းရေးရန် ကိုင်ထားသော ကတ်ပြားကို လူမမြင်ရဘဲ ဆွဲလုခြင်းခံခဲ့ရသည်။

အသံဖမ်းစက်များ တပ်ဆင်၍ အသံဖမ်းခဲ့သောအခါ ဟက်ဟက်ပက်ပက်အားရပါးရ ရယ်မောနေသံများကို အသံဖမ်းမိခဲ့လေသည်။

[၄] ကိုဒါဟန်ရှိ စစ်တွင်းဟာပါပိအကျဉ်းစခန်း
Harperley Prisoner of War Camp

၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် စစ်အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုအနေနှင့် စူးစမ်းမှု ပြုခဲ့သည့် တစ်ခုတည်းသော နေရာဖြစ်၍ စာရေးသူဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါချေ။

ထိုစဉ်က အချိန်အတော်ကြာ မအိပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေရင်း ဘာမှမတွေ့နိုင်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ခေတ္တနားလိုက်ချိန်တွင် ဖြစ်သည်။

အခြေပြုရာ အခန်းအနီး အမှတ်(၁၃)အိမ်ကလေး အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေပြီး စာရေးသူသည် လေ့လာသူများနှင့်အတူတကွ စကားပြောနေစဉ် မျက်စိထောင့်မှ ပုံရိပ်တစ်ခုကို ဖြတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိခဲ့လေသည်။

တစ္ဆေလိုက်ကတ်ကတ်ပန်းများ

ပထမတွင် စူးစမ်းဖက်တစ်ဦးဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စာရေးသူထင်မိသကဲ့သို့ မဟုတ်ခဲ့ပေ။

ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်သည် ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွားပြီး လမ်းပေါ်ရှိ ထွန်စက်တစ်ခုနောက်သို့ လျှောက်ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုအရိပ်သည် မျက်စေ့ရှေ့တွင်ပင် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထိုအရိပ်မှာ တစ္ဆေဝိညာဉ်ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

[၁] ဆီးဟမ်(မ)မှ ရွှေခြင်္သေ့အရက်ဆိုင်
The Golden Lion Pub, Seaham

၎င်းမှာ ဂျီ၊ အိတ်(ချ)၊ အို၊ အက်(ခ)၊ တီ (G.H.O.S.T)အဖွဲ့၏ စူးစမ်းမှုတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဆန်းဒါးလင်း(ဒ်)(Sunderland)မြို့အနီး ဆီးဟမ်(Seaham)ရှိ ရွှေခြင်္သေ့အရက်ဆိုင်အား စူးစမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာလှပေ။

ရလဒ်သည် ကောင်းခဲ့ပါသည်။

စူးစမ်းမှုစတင်ပြီး မကြာခင်တွင်ပင် စာရေးသူတို့အားလုံးသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဝမ်းပန်းတနည်းငိုမျှက်နေသံကို ကြားခဲ့ကြရသည်။

စာရေးသူသည်ပင် ထိုငိုသံကြောင့် အလွန်ဝမ်းနည်းလာခဲ့မိသည်။

တစ္ဆေလိုက်ကတ်ကတ်ပန်းများ

The Golden Lion Pub

နောက်ပိုင်းတွင် ဘားဧရိယာ (Bar Area) အရက်ခန်းနေရာရှိ လှေခါးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရာတွင် ထူထဲလှသော မြူနှင်းများကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်။

ယင်းနေရာနားတွင် စာရေးသူရပ်နေစဉ် အေးစိမ့်မှုတစ်ရပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားလိုက်ရသည်။

မြူနှင်းသဏ္ဌာန်ပျောက်သွားသောအခါ ဓာတ်ပုံထပ်ရိုက်ယူရာ ထင်ရှားကြည်လင်သော ပုံကိုရခဲ့ပါသည်။

နောက်ထပ်စူးစမ်းမှုတစ်ခုကို နောက်နှစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ထပ်မံလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ပင်မအရက်ခန်း၏ ကြမ်းပြင်တွင် ဖန်ခွက်ကျကွဲသံကို အားလုံးကြားလိုက်ကြရသည်။

တစ္ဆေလိုက်ကတ်ကမ်းများ

ထိုအချိန်တွင် ယင်းအဆောက်အဦးထဲ၌ စာရေးသူတို့မှတစ်ပါး မည်သူမျှ ရှိမနေခဲ့ပါချေ။

မြူနှင်းသဏ္ဌာန် ပေါ်နေသည့်ပုံနှင့် မပေါ်သည့်ပုံ

(၂) နေ့(သ)သမိဘားလင်း(၁)မှ ချီလင်ဂန်(မ)ရဲတိုက် Chillingham Castle, Northumberland

ယခုအခါတွင် စာရေးသူတို့သည် နေ့(သ)သမိဘားလင်း(၁)မှ ချီလင်ဂန်ရဲတိုက်ကို မကြာခဏလေ့လာစူးစမ်းခွင့်ရနေခဲ့သည်။

၎င်းတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများစွာကိုလည်း တွေ့နေရပါသည်။

စာရေးသူသည် နာမည်ကျော်နတ်ဝင်သည် ဒေးဗစ်ဝဲ(လ)(ခ) (David Wells) နှင့်အတူ နေရာတစ်နေရာတွင် လေ့လာစူးစမ်းခဲ့စဉ် လှုပ်ရှားမှုအချို့ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

ထို့ပြင် အခြားနေရာတစ်ခု၌ မာ(ခ)ဝင်းတား (Mark Winter)

တစ္ဆေလိုက်ကတ်ကမ်းများ

ဆိုသူနှင့်အတူ စူးစမ်းခဲ့ရာ လူရိပ်လူယောင်မရှိဘဲ အသံတစ်သံကို ကြားခဲ့ကြရသည်။

အခြားသူတစ်ဦးကလည်း အလားတူ အသံမျိုးကို ယင်းနေရာတွင်ပင် ကြားခဲ့ရကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။

ချီပင်ဂန်ရိုတိုက်ရှိ ရှေးခေတ်ထမင်းစာအောင်

တဆွေ့ပိုက်ကတတ်လမ်းများ

ရှေးအခါက ချီပင်ဂန်ရိုတိုက် မြေတိုက်ခန်းထဲတွင် အကျဉ်းသားများကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြပုံ

တဆွေ့ပိုက်ကတတ်လမ်းများ

တစ်ကြိမ်တွင် ရဲတိုက်ထဲရှိ နာမည်ကျော် မီးခိုးရောင်အခန်း
(the Grey Apartment)တွင် ညပိုင်း၌နေ၍ စူးစမ်းခဲ့သည်။

သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကျော်သည့် မီးခိုးရောင်အခန်း

ထိုအခန်း၌ လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်တစ်ခုကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဗွီဒီယိုရိုက်ယူ၍ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ရာတွင် ရွှေ့လျားနေ
သော အရာဝတ္ထုများနှင့် ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်တစ်ခုကို တွေ့
ခဲ့ကြရသည်။

အဆိုပါ ဗွီဒီယိုကင်မရာ၏ပလပ်ကို ဆွဲအဖြုတ်ခံရသည်ကို
စူးစမ်းသူတစ်ဦး ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

အခန်းတွင်း၌ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ရာတွင် အခန်းအလယ် စားပွဲ
အနီး၌ ပုံရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့မြင်ခဲ့ကြရသည်။

တစ္ဆေ့ဗိုက်ကတ်ကမ်းများ

မည်သူမည်ဝါဟု သေချာစွာမဝေခွဲနိုင်သော်လည်း မီးခိုး
ရောင်အခန်းမှ တစ္ဆေ့ကို ကင်မရာဖြင့် ရိုက်ယူခဲ့မိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုအကြောင်းအရာမှ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍ သင်ကိုယ်တိုင် ဆုံး
ဖြတ်ကြည့်ပါလေ။

မီးခိုးရောင်အခန်းအတွင်းတွေ့ရသည့်တစ္ဆေ့ဗိုက်

**[၁]ဆောက်(သ)ဦး(၁)မှ ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း
The South Shields Poltergeist**

စာရေးသူ စူးစမ်းခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များမှ အနှစ်သက်ဆုံး(၁၀)ခု
အား ဖော်ပြခဲ့ရာတွင် . . ၁၉၇၈ခု အင်(န)ဖီး(လ)(၁)ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း
နောက်ပိုင်း အထင်ရှားဆုံးဖြစ်ရပ်ဖြစ်သည် ၂၀၀၅ခုနှစ် ဆောက်(သ)
ဦး(၁)(South Shields)ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဖြစ်ရပ်ဖြင့် အဆုံးသတ်ပါမည်။

၂၀၀၅အနှောင်းပိုင်းမှ ၂၀၀၆နှစ်ကုန်ထိ ဆောက်(သ)ဦး(၁)

တစ္ဆေ့ဗိုက်ကတ်ကမ်းများ

(South Shields)မှ မိသားစုတစ်ခုဖြစ်သော တိုင်(န)နှင့် ဝဲယား (Tyne and Wear)တို့သည် ယင်းတို့နေထိုင်ရာအိမ်တွင် ပုဏ္ဏားကတိုက်ခြင်း

ဖြစ်ရပ်များကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကြုံခဲ့ကြရသည်။

ထိုအိမ်၌ စူးစစ်စစ်ဆေးမှုပြုစဉ် မိုက်(ခ)ဟောလိုးဝဲ(လ) (Mike Hallowell)နှင့် စာရေးသူတို့သည် . . ပရိဘောဂများရွေ့လျားနေခြင်း၊ စာရေးသူတို့ ဖွင့်ဝင်လာခဲ့သော တံခါးများအလိုအလျောက် ဝုန်းခနဲ ပိတ်သွားခြင်း၊ အပြင်မှအရာဝတ္ထုများဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ ပစ်ပေါက်ခြင်း၊ ဓားများအလိုအလျောက် လှုပ်ရှားနေခြင်း၊ ကလေးများ၏ ကစားစရာအရပ်များ လှုပ်ရှားနေခြင်း၊ ဒဂိုးများ တဝေါဝေါကျလာခြင်း၊ အခြားပုံမှန်အိမ်သုံးပစ္စည်းများ ရောက်ရှိလာခြင်း၊ ယင်းဒေသတွင်မရှိသော ပစ္စည်းများအလိုအလျောက် ရောက်ရှိလာခြင်း စသည်ဖြင့် ကြုံတွေ့ရပေသည်။

ပုဏ္ဏားတိုက်သည့်အခန်းအတွင်း ဓားများတစ်စောင်းထောင်နေပုံ

တစ္ဆေလိုက်ကာတိလမ်းများ

ပုဏ္ဏကတိုက်သည့်
အခန်းအတွင်း
ဓားများအပိုအလျှောက်
ပြုတ်ကျဟန်

ပုဏ္ဏကတိုက်သည့်
အခန်းအတွင်း
ကြာပွတ်နှင့်အရိုက်ခံရ
သကဲ့သို့ အစင်းများဖြစ်ခြင်း

အိမ်တွင်းရှိ ကလေးငယ်တစ်ဦးမှာ မကြာခဏအိပ်ရာခုတ်
ပေါ်မှ ရွေ့လျားသွားခြင်း၊ ဗီရိုထဲဝင်ပုန်းသူ (သို့မဟုတ်) အိမ်တွင်းနေ
သူတစ်ဦးဦး မကြာခဏ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်ခံရခြင်း၊ ဝတ်ထားသော
အတွင်းခံဘောင်းဘီ ဆွဲချွတ်ခံရခြင်း၊ ကတ်ကြေးဖြင့် အဖြတ်ခံရသကဲ့
သို့ ဖြစ်ရခြင်း၊ ကြာပွတ်နှင့်အရိုက်ခံရသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ အသားမှသွေး

တစ္ဆေလိုက်ကတ်လမ်းများ

များပင် ထွက်ခြင်း... စသည်ဖြင့် ကြုံရလေသည်။

ယင်းဖြစ်ရပ်များကို ဦးဒီယိုစက်ဖြင့် ရိုက်ကူးထားနိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်
ရပ်တစ်ခုမှာမူ လူဆယ်ဦးကျော်ရှိနေစဉ် အားလုံးမျက်မြင်တွင် ဖြစ်ပွား
ခဲ့သည်။

အဆိုပါဖြစ်ရပ်မှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိရှိသွားခဲ့လေသည်။

သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ကာ ထင်ရှားခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းကြောင့် ကြောက်လန့်နေသော
မိသားစုသည် တကယ့်ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော မိသားစုဖြစ်ရကား စာရေး
သူ စူးစမ်းခဲ့သော တစ္ဆေလိုက်ကတ်လမ်းများတွင် နံပါတ်(၁)ဖြစ်ရခြင်း
မှာ သဘာဝကျလှပေသည်။

MY TOP TEN GHOST HUNTS BY DARREN RITSON

တစ္ဆေလိုက်ကတ်လမ်းများ

မိုးကုန်း

ပြေးကြည့်လည်း
ထွေးကြည့်ဖို့

မိုး

နယ်တန်း ပြေးပြီးသည်နှင့် လွတ်ပြီကွတ်ပြီကွဟု အော်ဟစ်ကာ... ခိုင်မြဲ ရွာကို ရောက်သွားသည်။ ခြေတစ်လှမ်းတည်း ခုန်ကျော်ပြီး ရောက်သွားတာတော့ မဟုတ်။ ဘုခလက်တန်းကြီးရွာကို ရောက်ဖို့ အိမ်က ကားနှင့် နေ့ဝက်နီးပါး မောင်းကာ သွားရသည်။ ရွာမိုင် အိမ်ကနေ ထွက်ကတည်းက ရန်ကုန်-ပြည်လမ်းအတိုင်း ကြိုပင်ကောက်နှင့် အုပ်ဖိုမြို့ကြားရှိ လင်းလွန်းပင်အထိ မောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ လင်းလွန်းပင်မှတစ်ဆင့် ယခင်လှည်းလမ်း၊ ယခု ဒိန်းခေါင်း လမ်းဟုခေါ်သော ကိုယ်ထူကိုယ်ထပြေလမ်းအတိုင်း နာရီဝက်ခန့် မောင်းမှ သားမုန်းချောင်း ခါးဖြတ်လမ်းသို့ရောက်ကာ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘုခလက်တန်းသို့ရောက်အောင် မောင်းရလေသည်။

ရွာက အဘိုးတို့ရွာ။ အဘိုးငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန် ကက်လာကာ အိမ်ထောင်ကျ၍ အဖေကို မွေးသော်လည်း အဘိုးနှင့် ရွာက အမြဲတမ်းကို အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သည်။ ရွာကမူတွေ အ

ပြေးကြည့်လည်း ထွေးကြည့်ဖို့

ကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရန်ကုန်တက်လာလျှင် အဘိုးအိမ်မှာ တည်းလေ့ရှိပြီး အဘိုးကလည်း ကလေးတွေ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် ရွာကို ပြန်လည်ပတ်စမြဲ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း အဘိုးအပေါ်မှာ ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။

တစ်ရွာတစ်ယောက် ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် ရန်ကုန်ရောက်ကာ ကြီးပွားချမ်းသာ၍ ပညာတတ် သား/သမီးများလည်း မွေးဖွားနိုင်ခဲ့သဖြင့် “ငါတို့ရွာကပေါ့. . .” စသည်ဖြင့် ဂုဏ်ယူပြောဆိုတတ်ကြသောအခါ တစ်နွယ်ငင်တစ်စဉ်ပါ ဆိုသကဲ့သို့. . . ခိုင်မြဲတို့အထိ ရွာနှင့်ဆက်ကာ ဆက်မြဲပင်. . .

ဒါလည်း မျိုးရိုးလိုက်တယ်ပဲ ပြောမလား၊ ခိုင်မြဲတို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲက ခိုင်မြဲတစ်ယောက်သာ ရွာမှရွာဖြစ်ကာနေသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ခိုင်မြဲတို့ အဘိုးဦးသန်းထိုက်အား တစ်ရွာလုံးက ကုလားတန်းကြီးဟု နာမည်ပြောင်ပေးကာ ခေါ်ကြသည်။ ပေးရလောက်အောင်လည်း မည်းပြောင်ကာနေသည်။ ထိုအသားရောင်နှင့် အရပ်အမောင်းအား အဘိုး၏ သားသမီးသုံးယောက်အနက် အကြီးဆုံးသားဖြစ်သူ ခိုင်မြဲ၏ဖခင် ဦးအောင်သန်းဦးက ရလေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ဦးအောင်သန်းဦး၏ သားသုံးယောက်အနက် အကြီးဆုံးသား ခိုင်မြဲက အဖိုးနှင့်အဖေ၏ အသွေးအသားအား ဆက်ကာထိန်းထားသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုမြေးအဘိုးသားအဖ သုံးယောက်စလုံး အသားရောင် တူသည်သာမကပဲ စိတ်ခံစားမှုများပါ တူညီကြကာ အမျိုးချစ်ကြသည်။

ဒါငါတို့အမျိုးဟု သိသည်နှင့် စိမ်းစိမ်းကျက်ကျက် ခြေလက်ပြေ မကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

ပစ်ကာ ခင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခိုင်မြဲကျမှ ရွာမှရွာ ဖြစ်ကာ နေသလားမဆိုနိုင်၊ ခိုင်မြဲဖခင်ကလည်း သူ့အဖေနည်းတူ ကျောင်းပိတ်ရာသီဆို သားတွေခေါ်ကာ အဖေဇာတိရွာကို ခရီးထွက်ကြသည်။ ရွာကလည်း ကုလားတန်းကြီးရဲ့ မြေးတွေဆိုသောအသိနှင့် ဧည့်ဝတ်ကျေကြသည်။ ဘယ်သူပျော်ပျော် မပျော်ပျော် ခိုင်မြဲပျော်လေသည်။

ရွာကို အဖေမရောက်တဲ့ နှစ်တွေတောင် သူရောက်သည်။ ရွာမှာ အဖေညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဦးလေးအဒေါ်များ ရှိနေသဖြင့် သွားတိုင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ခြမ်းကာ သွားသည်။ ဒီနှစ်တော့ အိမ်က ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး သွားခွင့်ရ၍ ပို၍ ပျော်ပါသည်။

ဒီခရီးစဉ်. . . အတန်းဖော် သူငယ်ချင်း မြဘုန်းနဲ့ ဝေဖြိုးတို့ပါ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

မနက်(၈)နာရီ အိမ်ကထွက်ပြီး မြောက်ဒဂုံဘက် ဆင်းကာ ဝေဖြိုးကို ဝင်ခေါ်သည်။ ပြီးမှ. . . တောင်ဥက္ကလာဘက် ပြန်တက်ပြီး မြဘုန်းကို ခေါ်ရသည်။ ထိုနောက်မှ မင်္ဂလာဈေးဝင်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေဝယ်နှင့် ရန်ကုန်ပြည်လမ်းပေါ်ရောက်တော့ (၁၁)နာရီထိုး နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် (၁၀)မိုင်ကုန်းမှာ မနက်စာဝင်စားကာ ခရီးဆက်ကြသည်။ ခရီးကား မဝေးသော်လည်း မနီးလှပေ။ ရန်ကုန်ထွက်လျှင် မှော်ဘီ၊ တိုက်ကြီး၊ ဥက္ကံ၊ သုံးဆယ်၊ သာယာဝတီ၊ လက်ပံတန်း၊ မင်းလှ၊ အုပ်ဖို စသော နယ်မြို့များအား ဖြတ်သန်းသွားရသည်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲက လက်ဖက်ရည်အိုးဖြစ်နေသော မြဘုန်းက တစ်မြို့ဝင်တစ်ခါ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ပူဆာသဖြင့် ရပ်ကာ. . . ဆင်းကာ သောက်ကြသည်။ ခိုင်မြဲနှင့် ဝေဖြိုးကတော့ မှော်ဘီမှာ တစ်ခါသောက်ပြီးကတည်းက မသောက်တော့။ မြဘုန်း

အတွက် ဆင်းကြရပ်ကြပြီး မုန့်စားလိုက်၊ အအေးသောက်လိုက်နှင့် အလှည့်အပြောင်းလေး လုပ်ကြသည်။ မြဘုန်းကတော့ လက်ဖက်ရည်မှ လက်ဖက်ရည်။ ထိုအခါ ဝေဖြိုးက . .

“မင်းတော့ အိမ်သာတက်ရင် ဂေါ်လီလုံးမှန်းမသိ၊ စမုန်းတုံးမှန်းမသိ ဖြစ်တော့မယ် မြဘုန်းရာ၊ အကျရည်က ချုပ်တယ်ဟ”

“ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . ကိုယ့်ဘာသာ အချည်အဖြေလေးတော့ လုပ်ရတာပေါ့၊ ဝမ်းပျော့ချင်ရင် ရေများများ သောက်ရတယ်လေ”

ထိုစဉ် ခိုင်မြက . .
“မင်း ပုံမှန် တစ်နေ့ ဘယ်နှစ်ခါသွားသလဲ . . ”

“ငါလား အဲ့သလိုတော့ မသွားဘူး . . လေးရက်တစ်ခါ . . ငါးရက်တစ်ခါတော့ သွားတယ် . . သွားရင်လည်း ပျော့ပျော့ပဲ ”

“မင်း အဲ့ဒါကြောင့် ဝတုတ်ပြုကြီးဖြစ်နေတာ . . ”
“ဟေ့ . . ဘာဆိုလဲ . . ”

“ဆိုတာပေါ့ကွ စားသမျှ ဘာမှ ပြန်မထုတ်ပဲ အောင်းထားတဲ့ ဗိုက်မို့လို့ ဒီလောက် စူထွက်နေတာ . . ဒီမှာ . . ငါတို့ ဗိုက်တွေကြည့်မြင်လား”

ခိုင်မြ ပြောရင်း ရင်လေးကော့ပြု၍ မြဘုန်း သူ့ဗိုက်သူ ပွတ်ပြီး . .

“မော်ဒယ်ရှိုးလျှောက်မှာမှ မဟုတ်တာကွာ ပွဲတက်ဝတ်စုံဝတ်ရင် ဒီဗိုက်မျိုးနဲ့မှ ခန့်တာ မင်းတို့လည်း သိနေတာပဲ အဟတ်ဟတ် . . ”

“ကဲ သောက်ပြီးရင် သွားကြမယ် ဒီအတိုင်းဆို လင်းလွန်းပင်

ကို မှောင်မှပဲ ရောက်တော့မယ်ထင်တယ်”

“အေးဆေးပါကွာ . . ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် သွားတာပဲ မိုးလင်းမှ ရောက်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ . . ”

“ငါကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလေ မင်းတို့ပဲ ဆာတယ်လောင်တယ် လုပ်ကြမှာ အခုသွားမှာ တောရွာနော် . . အချိန်မတော် ရောက်သွားလို့ကတော့ ဝယ်စားစရာ ဘာဆိုင်မှမရှိဘူး . . ”

“ဟား . . . ဂျီးဒေါ်ကြီးရေ ထမင်းကြမ်းခဲလေးနဲ့ ငပိဖုတ်ဆီ ဆမ်းလေး . . လုပ်ပေးပါဗျို့ဆို ပြီးပြီပေါ့ကွ . . ”

“အေးပါ . . အေးပါ နောက်မှ အဘရေ ကျွဲမတွေ့ဘူးဗျ မလုပ်နဲ့ . . ကဲ . . ရှင်းလိုက် . . လစ်မယ် . . ”

“ဟေ့ . . မင်းမရှင်းဘူးလား . . ”
ထိုအခါ ခိုင်မြက ကားသော့လေး လက်ညှိုးထဲ ထည့်လှည့်ကာ . .

“ငါက ကားစိုက်ထားတာ . . လမ်းစားစရိတ်ကတော့ မင်းတို့ စိုက်ပေါ့ကွ . . ”

မြဘုန်း ဗိုက်ကလေးကုတ်ရင်း အိပ်ထဲ နှိုက်ရပြန်တော့၏။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

www.burmeseclassic.com

အချိန်ကား တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေသော အမိုးဖွင့် ဂျစ်ကားလေးနှင့် တုယှဉ်ကာ လိုက်ပါကုန်မြန်လွန်းလှသည်ဟု ထင်မိသည်။

မင်းလှမြို့ကို ဝင်လာတော့ ငါးနာရီ ထိုးတော့မည်။ သေချာသည်။ အုပ်ဖိုကျော်ပြီး လင်းလွန်းပင် တံတားထိပ်ရောက်သည်နှင့် မှောင်တော့မည်ဟု ခိုင်မြဲ တွက်ဆမိသဖြင့် . . .

“မင်းလှ လက်ဖက်ရည်တော့ အပြန်မှပဲ ဝင်သောက်တော့ကွာ . . . ဒီလမ်းက ငါ ရောက်ဖူးနေကြလမ်း ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ်လာတာ ဒါပထမဦးဆုံးကွာ အရမ်းမှောင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

“ဒါဆို အုပ်ဖိုလည်း အပြန်မှပေါ့ . . .”

“အေးပေါ့”

“ဟာကွာ . . . ငါ့ရဲ့ ပြည်လမ်းသွား လက်ဖက်ရည်တော့လား က ကားယားကြီးဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ . . .”

ပြေးမကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

ခိုင်မြဲ ဆက်ပြောမနေတော့ပဲ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းလာခဲ့တော့သည်။ တောက်လျှောက်မရပ်တော့ပဲ မောင်းလာတာ အုပ်ဖိုကျော်၍ အိုးသယ်ကုန်းမှာ မှောင်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ရှေ့မီးကြီးများ အားပြုကာ အရှိန်လျှော့၍ ဆက်ကာ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

“ဟူး . . . လင်းလွန်းပင်တော့ ရောက်ပြီကွာ . . .”

ခိုင်မြဲ ညည်းတွားသလိုအသံနှင့် ပြောရင်း ကားကို ပြည်လမ်းပေါ်မှ ရွာလမ်းခွဲထဲ ဆွဲကွေ့ကာ လမ်းဘေးချပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နောက်ခုံမှာ ဝေဖြိုးနှင့် မြဘုန်းတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ငိုက်မျှင်းနေကြသည်။

“ဟား . . . ငါ့မှာတော့ ခါးကို တောင့်နေတာပဲ မင်းတို့က မိမိကျနေလိုက်တာ”

“ဟင် . . . အနံ့ . . . ရောက် . . . ရောက်ပြီလား . . .”

“လင်းလွန်းပင်ပဲ ရောက်သေးတယ် . . . အခုမှ မြေလမ်းစမောင်းရမှာ . . . မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်လှည့် မောင်းကြ . . .”

ပြောပြီး ခိုင်မြဲ ဆင်းသွားကာ လမ်းဘေးအစပ်မှာပင် အပေါ့စွန့်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ဝေဖြိုးတို့လည်း ဆင်းလာကာ အပေါ့အပါးသွားကြသည်။

“အား . . . အိုး . . . ဂွတ် . . . ဂွတ် . . .”

ခိုင်မြဲ ယာဉ်မောင်းဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဖွင့်ထားသော ရှေ့မီးကြီးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် အနက်ရောင် ပိတ်စကြီးနှင့် အုပ်ချလိုက်သကဲ့သို့ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော ရှေ့ခရီးအား တွေးကြည့်ကာ ရင်ထဲလေးမိသည်။ တစ်ခြားတော့ မဟုတ်၊ ဒီလမ်း

ပြေးမကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

ခရီးမှာ ဘယ်ခိုးသား ခါးပြမှ ကြောက်စရာ မရှိ၊ ရှိလည်းမရှိ၊ ရှိတာ တစ်ခုက မြေလမ်းကဆင်းလျှင် လှည်းလမ်းအတိုင်း အနည်းငယ် မောင်းရမည်။ ထို့နောက် ချောင်းဖြတ်ကာ ရွာလမ်း ရွေး၍ မောင်းရ ပေမည်။ မြေလမ်းကတော့ မအူကုန်းရွာ ကျော်သည်အထိ မှားစရာ မရှိ လှည်းလမ်းမှာသာ။ လမ်းအလိုက်မှားလျှင် မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ ရောက်ချင်တဲ့နေရာ ရောက်သွားမှာ စိုးရသည်။ ဟိုယခင် လာစဉ်တုန်း ကတော့ လင်းလွန်းပင်က အဖေညီဝမ်းကွဲ ကိုဖိုးချောတို့လှည်းနှင့် လိုက်ပို့နေကြဖြစ်၍ ချောချောမောမော ရောက်ခဲ့ရသည်။ ယခုမူ လင်းလွန်းပင်မှာ ကိုဖိုးချောတို့ မရှိတော့ပြီ။ မနှစ်က မိုးရာသီ ကုန် ကတည်းက ကြို့ပင်ကောက် ပြောင်းသွားကြပေပြီ။

ယာဉ်မောင်းနေရာ မြဘုန်းဝင်ထိုင်၍ ကားစက်နိုးလိုက် သည်။ ထို့နောက် ရှေ့မီးကြီးဖွင့်၍ မောင်းထွက်ရာ . .

“လမ်းက မင်းပြပေးမှာနော် . .”

“မှားစရာ မရှိပါဘူးကွာ . . ဒီလမ်းဆုံးသွားရင် ဘယ်ဘက် က လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ယုံပဲ . .”

ခိုင်မြ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်ပြီးမှ မြေလမ်းအဆုံးက လှည်းလမ်းကို မြင်ဖူးထားတဲ့အတိုင်း ပုံဖော်ကြည့်လိုက်သည်။ မီးရထား သံလမ်းတွေ လမ်းခွဲနေရာမှာ ဆုံထားဖြတ်ထားသလို ရှုပ်ယှက်ခတ် နေသော လှည်းလမ်းကြောင်းက သုံးကြောင်းသာရှိသည်။ တစ် ကြောင်းကား တောတက်သည့် လမ်းဖြစ်ပြီး . . တစ်ကြောင်းကား သားမုန်းချောင်းဖျားဘက် ထောင်တက်သောလမ်း၊ တစ်ကြောင်း သာလျှင် ဘုဒလက်တန်းရွာဘက် ဖြတ်တက်နိုင်သည့် ချောင်းဖြတ် လမ်းကြောင်း ဖြစ်သည်။ ကိုဖိုးချောကတော့ မြေလမ်းကဆင်းလျှင်

ပြေးမကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

ဆင်းခြင်း ညာကွေ့ကာ အနည်းငယ်မောင်းပြီး ဂရံတောကြီးထဲ ဝင်သွားသည်။

ထိုတောတန်းဆုံးသည်နှင့် ဘယ်ဘက်မှာ ချောင်းကို ဖြတ်၍ တက်ရသော လျှိုပေါက်သို့ ရောက်ရှိကာ သွားသည်။

ထိုစဉ် မြဘုန်းက . .

“ခိုင်မြရေ . . ရှေ့မှာ လူနှစ်ယောက်ကွ . .”

ကားမီးရောင်နှင့် သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ . . လူနှစ် ယောက်က စောင်ပုခက်တစ်ခုအား ဝါးလုံးနှင့် ရှေ့နောက် ဦးပဲ့ထမ်း ကာ လျှောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်ခုခု . . ထမ်းသွားတာဟ . .”

ထိုစဉ် ဝေဖြိုးကပါ ရှေ့သို့ ကုန်းကိုင်းလာပြီး . . .

“ခိုင်မြရေ ငါတို့ ကြုံတုန်း အကူအညီပေးကြရအောင်ကွာ လူမမာ ထမ်းလာတဲ့ပုံပဲကွာ . .”

“အေးပါ ငါလည်း စဉ်းစားမိပါတယ် မြဘုန်း သူတို့ ရှေ့မှာ ကျော်ပြီး ရပ်လိုက်ကွာ . . .”

သို့နှင့် မြဘုန်းက ကားကို ထိုအထမ်းသမားတွေ၏ ရှေ့နား မှာ ကြို၍ ရပ်လိုက်သည်။ အထမ်းသမားများကား အသက်အရွယ် အတော်ပင်ကြီးရင့်နေကြပေပြီ။ စောင်ပုခက်ထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လည်း အထမ်းသမားများထက်ပင် ပို၍ အိုမင်းကြုံလှီနေသော အဘွား အိုတစ်ဦးဖြစ်နေ၍ အားလုံးကရုဏာသက်ကုန်ကြကာ ခိုင်မြကပင် စ၍ . . .

“ဒီက ဦးကြီးတို့ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်သွားကြမလို့လဲ ခိုင်မြ”

ထိုအခါ ရှေ့ဆုံးက ဦးကြီးက ခေါင်းပေါ်က သဘက်ကို ဖြုတ်

ပြေးမကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

ချစ် မျက်နှာပေါ် ပွက်သပ်ပြီး...

“ရှေ့နားဂရဲတောကြီးတင်ပါကွယ် ဆေးဆရာဆီ လူနာပို့၊
ပြီးပြန်လာကြတာပါ...”

ဪ ဂရဲတောဆို ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ လမ်းကြုံပါတယ်
ခင်ဗျား ဦးကြီးတို့လည်း ငယ်ရွယ်တဲ့သူတွေ မဟုတ်လို့ ပင်ပန်းကြ
ပါပြီ... လူနာ အမေအိုကြီးလည်း သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင်
ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပါလား...”

ဆိုတော့ကား... ဦးကြီးနှစ်ယောက် အတော်ဝမ်းသာရွှင်
လန်းသွားပြီး ကားနှင့်လိုက်ဖို့ သဘောတူကြလေသည်။ သို့နှင့် ခိုင်မြ
တို့ ဆင်းကာ ဝိုင်း၍ ပွေ့ချီတင်ကြသည်။

“ကဲ... မြဘုန်းရေ လူနာ သက်သာအောင် ထိန်းပြီး မောင်း
ပေးကွာ... ငါနဲ့ ဝေဖြိုးတို့ ဘေးကနေ မတ်တတ်တွယ်ပြီး လိုက်
မယ်... ဝေဖြိုးရှေ့ကို သတိထား သစ်ကိုင်းတွေနဲ့မျက်နှာ ရိုက်မိ
မယ်...”

ထို့နောက် ခရီးဆက်ကြပြန်လေသည်။ ခိုင်မြ နာရီကြည့်
လိုက်တော့ ရှစ်နာရီခွဲတော့မည်။ ထိုသို့လိုက်ပါရင်း ခိုင်မြစိတ်ထဲ
မရှင်းလင်းသောကြောင့် ဘေးက ဦးကြီးတစ်ယောက်ကို မေးမိသည်။

“ဦးကြီးတို့ ဂရဲတောမှာပဲ နေတာလား...”

“အေးလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဟိုလေ... ဒီလမ်းကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက်တော့ ကျွန်တော်
ရောက်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် မနှစ်ကအထိ လူနေအိမ်ရယ်လို့ မတွေ့
လို့လေ...”

“ဪ... မောင်ရင်တို့က အရှေ့ဘက် လှည်းလမ်းအတိုင်း

ပြေးမကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

သွားတော့ ဘယ်သတိထားမိပါ့မလဲ... ကျုပ်တို့က အနောက်ဘက်
ခြမ်းမှာ ရွာတည်ထားတာလေ... ဒီနှစ်တော့ တစ်တောလုံးနီးပါး
အိမ်တွေ ပြည့်နေပါပြီကွာ အားတိုင်း ကလေးချည်း လှိမ့်မွေးနေမှ
တော့... မပြည့်ခံနိုင်မလား”

ဦးကြီးစကားကြောင့် ခိုင်မြတို့ ပြုံးကြသည်။ ထိုအခိုက်
ဝေဖြိုးက...

“ဦးကြီးရော သားသမီး ဘယ်နှစ်ယောက်ရပြီးပြီလဲ”

“ကျုပ်တို့လား... ကျုပ်တို့က လူပျိုကြီးတွေဗျ ရှေ့က ကျုပ်
အစ်ကိုကြီး ဦးမောင်ကြီး ကျုပ်က ဦးမောင်ငယ် ဒါက ကျုပ်တို့ အမေ
ဒေါ်အိမ်စည်ပေါ့ဗျ...”

“ဪ... လူပျိုကြီးတွေ အမေအိုကြီးကို အလုပ်အကျွေးပြု
နေကြတာကိုး”

“အမှန်ပဲ ငါတို့ အမေခြေဖျား ခေါင်းဖျား ပြောရတာလည်း
မကောင်းပါဘူး... မိန်းမနဲ့မီး အတူတူပဲကွ ထိလေပူလေပဲ ပူလေ
လောင်လေပဲ ငါတို့ညီအစ်ကိုတော့ အပူကြောက်လို့ ဒီအရွယ်အထိ
အိမ်ထောင်မပြုပဲ မိအိုမအိုပဲ ပြုစုနေကြတာ...”

ထိုအခါ ညီဖြစ်သူ ဦးမောင်ငယ်က...

“အမယ် ငါ့အစ်ကိုကြီး ဒီလိုပြောဆို ဒီသက်ကြားအိုတွေ မစွဲ
တော့လို့ ဒီစကားပြောတယ်လို့ မထင်နဲ့ မောင်ရင်... ငါတို့ရွာ မိန်းမ
တွေ မောင်ကြီးနဲ့ မောင်ငယ်ဆို အခုရအခုယူပဲကွ အဟေးဟေး...”

ဦးကြီးနှစ်ယောက်က စကားပြောတော့ အကောင်းသားဟု
ခိုင်မြ မှတ်ချက်ပေးကာ မေးပြန်သည်။

“ဦးကြီးတို့ ရွာက ကြည့်ရတာ ယောက်ျားရွာပဲလားနော်”

ပြေးမကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

“ဟေ့ . . မောင်ရင်လေးက အထင်သေးသကဲ့သို့ ပေမဲ့ ရှားတာတော့ အမှန်ပဲဟေ့ . . ရွာမှာ မိန်းမအယောက်တစ်ရာ ရှိရင် . . ယောက်ျားက နှစ်ဆယ်ထက် မပိုဘူး မိန်းမတွေကလည်း ချောမှချောဟေ့ . . မောင်ရင်တို့ ရောက်ရင် တွေ့မှာပါ . . ”

ထိုအခါ မြဘုန်းက အာလုပ်သံကြီးနှင့် . .

“ခိုင်မြရေ ငါတို့လည်း ခရီးပန်းလာတာ ဦးကြီးတို့ ရွာမှာပဲ တစ်ရက်လောက်နား လိုက်ကြရအောင်လား”

“အေးကွာ ခိုင်မြ ငါလည်း အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ . . . ”

ဝေဖြိုးကပါ ဝင်ဖြည့်၍ . . .

“အပိုတွေ ဂရံတောကနေ ဘုဒလက်တန်းကို နာရီဝက်ထက် မပိုဘူးကွ ရွာရောက်မှပဲ နားတော့ . . ”

“ဪ ဘုဒလက်တန်းက ညှပ်ညှပ်တွေကဲ့ . . . ”

“ဦးကြီး ရောက်ဖူးလား . . . ”

“ရောက်တာပေါ့ကွဲ့ အဖေအမျိုးတွေက ဘုဒလက်တန်း နတ်ကွန်းနောက်က ကုန်းမှာ နေကြတာလေ”

“ဪ . . ကျွန်တော်တို့ကို ခရီးကြွ ဘာများမှာဦးမလဲ သွားပြောပေးမယ်လေ”

“အေးကွယ် လောလောဆယ်တော့ ဒေါ်အိမ်စည် မမာဘူး ဖြစ်နေတတ်လို့ပဲ ပြောလိုက်တာပါ ကျုပ်လည်း အမေ မမာစပြု ကတည်းက ဘုဒလက်တန်းဘက် မရောက်တာ ကြာပါပေါ့လား . . ”

“စိတ်ချ ဦးကြီး ကျွန်တော် သွားပြောပေးပါမယ် . . ”

ထိုစဉ် မြလမ်းဆုံးသွား၍ မြဘုန်းက ကားကို အရှိန်လျှော့ရင်း . .

ပြေးကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

“ခိုင်မြရေ ဘယ်လမ်းလိုက်ရမှာလည်းဟ လည်းလမ်းကြောင်းတွေက အများကြီးကွ . . ”

ထိုအခိုက် ဘေးမှာထိုင်သော ဦးကြီးက . . .

“ဟိုးက ညာဘက်သွားတဲ့ လည်းလမ်းအတိုင်းလိုက် အဲ့ဒါ ဂရံတောလမ်းပဲ”

“ဟုတ်တယ် မြဘုန်း ဦးကြီးက နယ်ခံပဲ သူပြောတဲ့အတိုင်းမောင်း”

သို့နှင့် ဆက်၍ မောင်းလာသည်။ လည်းလမ်းက ဖွဲ့မြေလမ်းလောက် မချောမွေ့လှ၍ ကားပေါ်က လှုပ်ချသလို ရမ်းခါနေလေသည်။

“ဝေဖြိုးရေ မြမြကိုင်ထားဟ”

စကားတစ်ပြောပြောနှင့် ခရီးရောက်လာတာ မအူကုန်းရွာပင် ဘယ်မှာကျန်ခဲ့သည်မသိ . . ရှေ့မှာ ဂရံတော ရောက်တော့မည် ဖြစ်ကာ ရွာကိုရောက်ဖို့ သိပ်မဝေးတော့ပြီ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဦးကြီးတွေနှင့် တွေ့ကာ လမ်းမမှားနိုင်မှန်း သိပြီး ကျေးဇူးတင်ရသည်။ ရှေ့ခရီးအတွက် ဦးကြီးတွေ လမ်းညွှန်ပေးလျှင် ပိုလို့တောင် အဆင်ပြေမည်ဟု ခိုင်မြတွေ့နေခိုက်မှာပင် ဂရံတောကို စဝင်လေတော့၏။ အံ့ဩစရာကား ဂရံတောမှာ သူဖြတ်သန်းဖူးနေကြ ပုံမျိုး . . ဒြောက်ကပ်ကပ် မဟုတ်တော့လဲ အဝင်ကတည်းက မီးရောင်များ ထိန်ထိန်ငြိုးက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများနှင့် ပြတ်၍ နေလေမည်။ ထို့ပြင် စားသောက်ဆိုင်တန်းများ ပစ္စည်းပစ္စယ အရောင်းဆိုင်များနှင့် သွားလာလှုပ်ရှားကာ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်နေသူများနှင့် စည်ကားနေပေဘဲ ခိုင်မြတစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ နေလေ၏။

ပြေးကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

“ကိုင်းဘယ့်နွယ်ရှိစ မောင်ရင်ရဲ့ ယုံပြီလား..”

“အာ.. ယုံ.. ယုံပါပြီ.. ဦးကြီးရယ်.. တကယ့်ကို စည်ကားတဲ့ရပ်ကွက်ကြီးကို ဖြစ်နေတာဗျနော့..”

“ခိုင်မြ ငါတော့မလိုက်တော့ဘူးကွာ.. ဒီညဒီမှာပဲအိပ်ပြီး မနက်ကျမှ ဦးကြီးတွေ မေးပြီး ခြေလျင်လိုက်လာခဲ့မယ်.. ဝေဖြူး နေခဲ့မလား..”

“ဒါပေါ့ကွ အလန်းလေးတွေချည်းပဲကွ ကျေးလက် အလန်းလေးတွေ အဟေးဟေး..”

“ဟာ.. ဟိုးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ ဒီဘက်က နဂါးပျံလက်ဖက်ခြောက်၊ ဟိုဘက်က ခိုးဝင်း၊ ဟာ ဟိုးဘက်က လက်ရွှေစင်၊ ဟိုးဘက်က ဘာတုန်း.. အံ့မာ ရွှေရှမ်းလက်ဖက်ခြောက် အရသာသစ်တဲ့.. ဂွတ်တယ်ဟေ့.. ဒီညတော့ တစ်ဆိုင်တစ်ခွက် လှည့်သောက်ရမယ်”

“ဟေ့ကောင်.. အကုန်ဝင် တိုက်ကုန်ဦးမယ် ရှေ့ကိုလည်း ကြည့်ဦးကွ”

“အေးပါဟ..”

ထိုစဉ်အတွင်းမှာပင် ကလေးနှစ်ယောက် လမ်းကို ဖြတ်ဖြေးကြ၍ မြဘုန်း အချိန်မီ ဘရိတ်နင်းလိုက်သော်လည်း မမီတော့ပြီ။

“မြဘုန်း.. ရှေ့မှာ..”

“ကျွီ.. ရီ.. ရီ..”

“ဟာ.. သွားပြီဟ..”

ခိုင်မြနှင့် ဝေဖြူးတို့ လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်ရင်း ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကြကာ ကားအောက်ထဲ ငုံကာ ရှာကြသည်။ မတွေ့သဖြင့်

ပြေးကြည့်လည်း တွေ့ကြည့်ပါ

ကြောင်အစွာ ထအကြည့်.. လန့်ပြီး မှင်တက်မိသွားသော မြဘုန်းဘေးမှာ ထိုင်လျက် ရှိနေသော ဦးကြီးက လေသံအေးအေးနှင့်..

“ဆက်မောင်းပါကွယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကလေးတွေက ဟိုဘက်ခြမ်းတောင် ရောက်နေပြီ ဟိုမှာတွေ့လား မင်းတို့ကို ရပ်ကြည့်နေတာ..”

ခိုင်မြတို့ ချာခနဲ လှည့်ကာ ကြည့်ကြသည်။

“ဟင်”

“ဟောဗျ.. တကယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးပဲ..”

ခိုင်မြ ဘယ်လိုမှ မတွေးတတ်တော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားကာ ကားဘေးမှာ အရပ်ကြီးပြတ်သလို မိကာ ချလိုက်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကား.. ရှေ့ဘန်ဘာနှင့် ဆောင့်ပြီး လဲကျသွားတာ အရှင်းကြီး။

မြဘုန်း ဘရိတ်အုပ်ပြီး ဘေးဆွဲချကာမှ ဘယ်ဖက်ဘီးနှင့် တက်ကြိတ်မိသွားတော့တာလည်း တွေ့တွေ့ကြီး။ ခုတော့ ထိုကလေးနှစ်ယောက်က ဘာမှမဖြစ်သလို လှမ်းပင် ကြည့်နေကြသေးသည်။ ထိုစဉ် မြဘုန်းက တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသံကြီးနှင့်။

“တ.. တကယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်.. ခိုင်.. ခိုင်မြ..”

“အေးလေ.. ဟိုမှာ မင်း မမြင်ဘူးလား..”

“ဒါ.. ဒါပေမယ့် မင်း.. မင်းပဲ မောင်းတော့ကွာ ငါ..

ငါမရတော့ဘူး..”

မြဘုန်းတစ်ကယ်ပင် လန့်ဖျပ် တုန်လှုပ်နေကြောင်း သိသာသဖြင့် ခိုင်မြ ပင့်သက်ချကာ လူချင်းလဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားကို ဆက်ထွက်လာခိုက်.. ဦးကြီးက..

ပြေးကြည့်လည်း တွေ့ကြည့်ပါ

“ဟိုးက အိမ်ဘေးက လမ်းအတိုင်း မောင်းကွဲ့. . ကျုပ်တို့ အိမ်က. . အဲဒီလမ်းအဆုံးမှာ. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး. . ”

ခိုင်မြဲလည်း ဦးကြီး ညွှန်ပြသည့် လမ်းအတိုင်း သတိကြီးကြီး ထားစွာ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဝင်လာသော လမ်းကြားက စောစောက လမ်းမလောက် လူမရှုပ်ပဲ အိမ်ခြေလည်း ကျွဲသွားသဖြင့် သက်တောင့်သက်သာ မောင်းလာနိုင်ခဲ့သည်။ အတော်အတန် ဝင်မိ လေသောအခါ အိမ်တန်း ဆုံးသွားလေတော့သည်။

“ရောက်ပြီဟေ့ ဒီအစွန်ဆုံးအိမ်က တို့အိမ်ပဲကွ. . ”

သို့နှင့်ကားရပ်ကာ နောက်ခန်းထဲက လူမမာ အမယ်အိုအား ပိုင်းကာ တွဲကူချပေးလျက် အိမ်ထဲရောက်အောင် ပို့ပေးကြလေသည်။

ဒီဘက်ဒေသအိမ်များ ပုံစံအတိုင်း လူတစ်ဖက်စာလောက် တိုင်လုံးကြီးများနှင့် ခြေတံရှည်အိမ်ဖြစ်ရကာ အောက်ထပ်ရှိ ကွပ်ပျစ် ပေါ်မှာပင် အမယ်အိုအား ထားရှိကာ သူတို့လည်း ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ သည်။ ဦးကြီးညီအစ်ကိုက ပက်လက်ထိုင်ခဲ့တစ်လုံးအား ခင်းကာ အမယ်အိုကို ပွေ့ချီ၍ ထိုင်စေပါသည်။ သူတို့ကတော့ အမယ်အို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ထိုင်ကြသည်။

ထိုစဉ် အမယ်အိုက ပက်လက်ထိုင်ခဲ့မှ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလျက်. . .

“လူကလေးတို့ သေချာနားထောင်ပါ မင်းတို့က လူငယ်ပေ တဲ့ စိတ်ထားကလေးတွေ ဖြူကြတယ်. . အမေကြီးလည်း ဒီအသက် အရွယ်ကြီးနဲ့ မင်းတို့ကို မလှည့်စားချင်တော့ဘူးကွယ် ပြီးတော့ အမေ ကြီးတို့သားအမိကို ကူညီတဲ့ ကျေးဇူးလည်းရှိလို့ မှန်ရာပဲ ပြောပါမယ် ပြောကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

အမေကြီးတို့က မင်းတို့လို လူသားစင်စစ်တွေ မဟုတ်ကြဘူး”

“ဗျာ. . ”

ရှေ့ဆုံးမှ ထိုင်နေသော ဝေဖြိုးတစ်ယောက် မြောက်ခနဲ ဖြစ်ကာ သူ့နောက်မှာ ထိုင်နေသော မြဘုန်းပေါင်ပေါ်ရောက်သွား သည်။

“အရမ်းလည်း မကြောက်ကြပါနဲ့၊ နာနာဘာဝတွေထဲက အမေအိုကြီးတို့ ကျတ်မျိုးတွေဟာ မခြောက်လှန့်တတ်ကြပါဘူးကွယ် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်တတ်ကြတယ်ကွဲ့. . အဲဒါ ကြောင့် မင်းတို့ ဒီမှာ ကြာနေရင် ကျတ်တွေ အရူးလုပ်တာ ခံရမှာမို့လို့ ကိုယ့်ခရီးလမ်းကို ဖြောင့်အောင်. . ရောက်အောင်သာ သွားကြကွဲ့ ဒီကနေ ထွက်ရင် ဘယ်သူတားလို့မှလည်း မရပ်နဲ့ ဘယ်ကိုမှလည်း မဝင်နဲ့. . . အခု မင်းတို့ တစ်လမ်းလုံးမြင်ခဲ့ရတာဟာ တစ်ကယ့် အစစ်တွေ မဟုတ်ဘူး အားလုံး ထင်ယောင်ထင်မှား တွေချည်းဘဲ အခု အမေကြီးပြောလို့ မင်းတို့ အမှန်ကို သိသွားပြီဆိုရင် လာ လမ်းအတိုင်း ပြန်သွားလည်း. . လာတုန်းက မြင်ကွင်းကို တွေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး. . မူလ ဂရံတောကြီးအတိုင်း သစ်ပင်ချုံနွယ်ပဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်. . ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ဝင်တိုက်မိခဲ့တဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေကတော့ မင်းတို့ အပြန်လမ်းမှာ နှောင့်ယှက်နိုင်တယ် အယောင်ဆောင်ပြီး ကားကို တားကြလိမ့်မယ် ရပ်မပေးပါနဲ့ ဆက် သွားပါ. . ”

သုံးယောက်သား နားထောင်ရင်းက အာခေါင်တွေခြောက် လာပြီး ကြက်သီးမွေညင်းများ ဖျဉ်းဖျဉ်းထကာ. . . တစ်ယောက် လက်တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်မိကြသည်။ ထို့နောက် ခိုင်မြဲက အတတ်

ပြောကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

နိုင်ဆုံး အားတင်းလျက် . .

“အခုလို သတိပေး လမ်းပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေကြီး. . . တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး လမ်းပြပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”
ထိုအခါ ဦးမောင်ကြီးက . .

“အခုဝင်လာတဲ့လမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ရင် လှည်းလမ်းကြောင်းသုံးခု တွေ့ရလိမ့်မယ် အလယ်လမ်းကြောင်းအတိုင်းသာသွားသိပ်မကြာခင်မှာ သားမုန်းချောင်းကိုဖြတ်တဲ့ လျှိုစောင်းကို ရောက်သွားမယ်. . . အဲဒီအတိုင်းဆင်းပြီး ဟိုဘက်တက်လိုက်ရင် မင်းတို့ရွာတန်းရှည်ကြီးကို ကြယ်ရောင်နဲ့တောင် မြင်ရပါတယ်. . .”

“ကျေးဇူးပါပဲခင်ဌာ. . ကဲ. . ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုကြပါ”
ထိုသို့ပြောပြီး ခိုင်မြဲ ကွပ်ပျစ်ပေါ်က ဆင်းသည်နှင့် မြဘုန်းတို့ အလုအယက် လှည့်ဆင်းကြကာ. . ကားရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ခပ်ကုတ်ကုတ် လျှောက်ကြလေတော့သည်။

ခိုင်မြဲ ကားစက်နှိုးပြီး လက်ပြနွှတ်ဆက်ရန် လှည့်ကြည့်တော့ သူတို့မြင်ခဲ့ ဝင်ထိုင်ခဲ့ရသော အိမ်ကြီးမဟုတ်တော့ဘဲ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ဖြစ်နေ၍ ထိတ်ခနဲ လန့်ခါသွားပြီးမှ အမယ်အို ပြောသော စကားကို သတိရကာ ခပ်သွက်သွက် မောင်းထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

အမယ်အို စကားမှန်လေ၏။ လာတုန်းက တွေ့ခဲ့သော ခပ်ကျဲကျဲ အိမ်ကလေးတွေနှင့် မီးအလင်းရောင်တွေအစား မည်းမည်း မှောင်နေသော အပင်အုပ်အုပ် ချုံကုတ်ကုတ်များသာ တွေ့ရတော့ကာ အလွန်စည်ကားပါသည်ဆိုသော ဈေးတန်းဆိုင်ခန်းတွေ လူတွေ ဘယ်ဆီရောက်ကုန်မှန်းပင် မသိတော့ချေ။ မြဘုန်းတို့ ဘေးဘီဝဲယာ

ပြေးကြည့်လည်း တွေ့ကြည့်ပါ

လှည့်ကြည့်ကြပြီး ပိန်းပိတ်နေသော တောနက်ကြီးသာ တွေ့ရတော့၍ နောက်ခန်းမှာတောင် မထိုင်ရဲတော့ဘဲ ရှေ့ယာဉ်မောင်းခန်းနေရာရှိ တစ်ယောက်ထိုင်ခဲ့လေးတွင် နှစ်ယောက်ပြူး ပြောင်းကာထိုင်ကြသည်။

သုံးယောက်စလုံး ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူမှ. . ဘာစကားမှ မပြောနိုင်အောင် ထိတ်လန့်နေကြလေသည်။

“မြန်မြန်မောင်းကွာ ခိုင်မြဲ. .”

“အေးပါဟ လမ်းကိုလည်း ဝိုင်းကြည့်ပေးကြဦး. .”

“အလယ်. . အလယ်တည့်တည့် လမ်းကို ပြောတယ်နော်”

“နွေးလိုက်တာကွာ. .”

“ခွီးမှာပဲ. . ဒီထက်မြန်လည်း မှောက်သွားမယ်ကွာ. . .”

“ဟင်. . ငါ့ခြေထောက်မှာ နွေးနွေးကြီး. .”

ဝေဖြိုးလန့်ပြီး ထအော်၍. . မြဘုန်းက တုန်တုန်ယင်ယင် နှင့်. .

“မ. . မကြောက်နဲ့. . ငါ. . ငါ. . သေးတွေ ထွက်ကျကုန်တာ. .”

“ဟာကွာ. . .”

ခိုင်မြဲကတော့ ထိုနှစ်ယောက်အား ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှေ့မြင်ကွင်းကိုသာ အာရုံစိုက်ထားသည်။ အရှိန်မြှင့်မောင်းလာပြီးမှ ဘေးမြင်ကွင်း အားလုံး ရှင်းလင်းသွားကာ. . လမ်းပါ ရုတ်ခြည်းနိမ့်ကျသွား၍ ခိုင်မြဲလန့်ကာ ဘရိတ်နင်း ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွီ. . ရီ. . ရီ. .”

“ဒုန်း. . ခွပ်. .”

ပြေးကြည့်လည်း တွေ့ကြည့်ပါ

“အားယိုယို. . သေပါပြီဟ. . .”

မြဘုန်းတို့ ရှေ့လေကာ မှန်ဘောင်နှင့် ဆောင့်တိုက်မိကာ ညဉ့်တွားနေခိုက် ခိုင်မြက ဝမ်းသာအားရနှင့်. . .

“လျှို့စောင်းရောက်ပြီကွ. . ဂရုတောက ထွက်လာပြီ. .”

ထို့နောက်. . ထရန်စဖာဂီယာ ပြောင်းက ချောင်းကို ဖြတ် တက်ရန် လျှို့စောင်းလမ်းအတိုင်း လိုမ့်ဆင်းစဉ် ကားအင်ဂျင်သံသာ ကျယ်လောင်နေပြီး ကားက မရွေ့သဖြင့်. .

“ဘာလဲဟ ဘာနဲ့ ကြမ်းတုံးခုနေတာလဲ မသိဘူး မြဘုန်းရေ ကြည့်ဦးဟ. .”

သို့နှင့်. . . မြဘုန်းတို့ ဆင်းကာ ကြည့်ကြသည်။

“ဓါတ်မီး. . ဓါတ်မီးပေး. . .”

ခိုင်မြက ဂက်ရှ်ဘုတ်ထဲ အသင့်ဆောင်ထားသော လက်နှိပ် ဓါတ်မီးလေး ပေးလိုက်သည်။

ဝေဖြိုး ဟို. . ဟို. . ဒီ. . ဒီ ထိုးကြည့်ပြီး. . .

“ဘာနဲ့မှ မခုဘူးကွ. . လမ်းက ပြောင်ရှင်းကြီး. .”

“ဟေ. . .”

သို့နှင့် ခိုင်မြ ထရန်စဖာဂီယာ ပြန်ဖြုတ်ကာ ဖရီးလိုမ့်ကြည့် သည် မရ။ နံပါတ်ဝမ်းနှင့် ရုန်းကြည့်သည် မထွက်. . ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုနှင့် ငြိပြီး ဝန်ရုန်းနေရသလို ဖြစ်နေ၍ စိတ်အာရုံကို စုစည်းကာ တွေးဆကြည့်လိုက်သည်။ ဒေကန္တ ဟိုကလေးတွေရဲ့ ဆွေမျိုးတွေပဲ အနှောင့်အယှက် ပေးတာလား။

စဉ်းစားရင်း ကျောချမ်းလာကာ အဖြေရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတော့ သည်။

ပြေးကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

“ကဲ. . မြဘုန်း မင်းလာမောင်းစမ်း. . ဝေဖြိုးလည်း ကားပေါ် တက်. .”

မြဘုန်း ဝင်ထိုင်ကာ မောင်းသည်။ မရသဖြင့် ခိုင်မြက ကား နောက်ဖက်သို့ လှည့်ကာ. . .

“ကိုင်း. . . နောက်ကနေ ဆွဲမထားကြနဲ့ဗျာ ကားစီးချင်ရင် တက်စီး”

ပထမတော့ ခိုင်မြ ဘယ်သူ့ကို ဘာပြောမှန်း မသိလိုက်ဘဲ မြဘုန်းတို့ ကြောင်ကာသွားသည်။ ဒုတိယ သူတို့ကားလေးပေါ် လူ ဆယ်ယောက်လောက် တက်လိုက်သကဲ့သို့ အိခနဲ အိခနဲ လှုပ်ခါကာ ဖင်ထိုင်သွားပြီး လျှို့လမ်းအတိုင်း အလိုလို လိုမ့်ဆင်းသွားလေသည်။

“မြဘုန်း. . နံပါတ်ဝမ်းထည့်ထားလား. .”

“အေး. .”

“ဝမ်းနဲ့ထိန်းဆင်း. . လမ်းဘေးမရောက်စေနဲ့ ရေရှိတော့ အိပြီးနစ်သွားမယ်. .”

“အေးပါကွ. . . ခုနက မင်းဘယ်သူ့ကို ခေါ်တင်နေတာလဲ ကွာ. . . ကားက လေးလိုက်တာ”

“အေး. . ငါတို့လိုက်လာကြတာဟေ့”

ကားနောက်ခန်းဘက်က အသံဩှေကြီး ထွက်ပေါ်လာ၍ အားလုံး အံအားသင့်ကာ လှည့်အကြည့်. . .

“ဟင်. . . ဟာ. . .”

နောက်ခန်းတစ်ခုလုံး ပြတ်ပြဲအောင် တက်စီးနေကြသော လူအုပ်ကြီးက မနည်းမနော၊ ဘေးဘောင်. . အတွယ်. . နောက် တွယ်တွေပါ ပေါင်းလျှင် ဆယ့်ငါးယောက်တောင် မတူချင်။

ပြေးကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

မြဘုန်းလန့်ပြီး ဘရိတ်အုပ်မိသဖြင့် နောက်ခန်းကလူတွေ ပြုခနဲ အိကျလာတော့၏။

“အား . . .”

ဝေဖြိုးလန့်ကာ အော်ပြီးမှ . . . အဖိခံရသလိုမျိုး ခံစားမှု လုံးဝမရှိ၍ . . . ကြောင်ကာ လက်နှင့်တွန်းပြီး စမ်းကြည့်သည်။

မြဘုန်းတို့လည်း သူတို့ကိုယ်ပေါ် ပီနေသော သူတွေကို တွန်းဖယ်ကြည့်ကြသည်။

“ဘာလဲဟ”

လက်တွေသာ ကွဲကာ ပေါက်ကာထွက်သွားသည် လူတွေက ဒီအတိုင်း သဏ္ဌာန်မပျက်၊ ပုံမပျက်။

“အား . . .”

မြဘုန်းလန့်ကာ ကားကို ဆောင့်ရုန်း မောင်းထွက်မှ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်ကကျတဲတွေ နောက်ပြန်ယိမ်းကာ အော်ဟစ်ကြလေသည်။

“ဝေး . . . ပျော်တယ်ဟေ့ . . . ပျော်တယ်ဟေ့”

“ဆွဲဆရာရေ . . . နောက်ကားပါတယ် . . . ဘုဒလက်တန်း၊ စစ်တော၊ မျက်နှာကွင်း၊ ဂွေးဂေါင်းပင်၊ လှေတုံး၊ သခွပ်ကုန်း၊ ကြိုးကြာကွင်း . . . မှတ်တိုင်တွေ အော်ထားတယ်နော် . . . ကြားရင် ထွက်ထား . . . နောက်မှ မရပ်ဘူးလား မပြောနဲ့”

“ဟိုးထားဆရာရေ ရှေ့မှာ ငါးယောက်လိုက်မယ် . . . ဒီနားက အစ်ကိုကြီးတွေ အထဲကို နည်းနည်းတိုးပါဗျာ . . . ကျွန်တော့်မှာ ဒီအပေါက်လေးနဲ့ လုပ်စားနေရတာ”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဒီမှာ . . . ကလေးတွေ ပီကုန်ပြီဟဲ့ မသာကောင်ရဲ့”

ပြေးကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

“ဟိုးထား . . . ရှေ့မှာ အလန်းလေးတွေ ဆရာရေ . . . ခေါင်းမပါပေမယ့် ကိုယ်လုံးလေးတွေက အမှိုက်စားဗျ”

မြဘုန်း ချွေးတွေရော ချွေးတွေပါထွက်ကုန်၍ . . .

“အိုး . . . နံလိုက်တာနော် . . . တကတည်း”

“ရပ် . . . ရပ်တော့ဟေ့ . . . ဆင်းမယ်ကွ . . . နံလိုက်တာမှ ပုပ်စပ်နေတာပဲ . . . ထို့ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ဆင်းမယ် . . . ရပ်ဟေ့”

အနံကလည်း အံမခန်းပြင်းလှ၍ ခိုင်မြဲ နှာခေါင်းပိတ်ပြီး . .

“မြဘုန်း . . . ရပ် . . . ရပ်ပေးလိုက် . . .”

“ကျွီ . . . ရီ . . . ရီ . . .”

ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖုတ်ဖုတ်ခုန်ကာ ဆင်းကုန်ကြ၍ ခိုင်မြဲ မဝံ့မရဲ လှည့်ကြည့်မှ . . . နောက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ တက်စီးကြသော ကျတ်အုပ်ကြီးကိုတွေ့ကာ လန့်သွားသည်။

“မနည်းပါလား”

“အေးကွာ . . . ကလေးတွေရော . . . မိန်းမတွေရော . . . ဘား . . . ဘယ်လိုများ . . .”

ကားလည်း အတော့်ကိုပေါ်ကာ တက်လာ၍ . . .

“မြဘုန်း . . . မောင်းဟ”

“ဝူး”

“ဘူး . . . ပင် . . . တစ်”

“ဟာ . . . ပီကောင်တော့ . . .”

“ခိုင်မြဲ . . . မင်းမောင်းမှ ဖြစ်တော့မယ် . . . ငါ . . . ငါ . . . ဆက်မောင်းရင် ချောက် . . . ချောက်ထဲ . . . ကျ . . . တော့မယ်”

ပြေးကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

“ရပ်... ရပ်စမ်း...”

သို့နှင့်... လူချင်းလဲလိုက်သည်။ ခိုင်မြ ဝင်ထိုင်သည်နှင့်... အောက်နွေးခနဲ ဖြစ်လာပြီး အနံ့ပါတက်လာ၍... အန်ချင်ကာ သွားသည်။ ငါ့နှယ်ကွာ...။

“မင်းတို့ မြမြကိုင်ထားကြ...”

ခိုင်မြ ဘာကို ဆိုလိုသည်မှန်း မသိသော်လည်း ဒီတစ်ခါဆို နဖူးကွဲမှာ သေချာနေ၍ ရွှေဘောင် နောက်ဘောင်တွေ တွန်းကိုင်ကိုင်ထားကြသည်။

ဝမ်းနှင့် ရုန်းတာတောင် မတတ်သော ကုန်းစောင်းအား တူးနှင့် တက်ကြည့်သည်။ ပေါ့ပေါ့လေးတက်သွားသဖြင့် နံပါတ်သုံး ချိန်းကာ တက်သွားသည်။ အပေါ်ကုန်းစောင်းထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရှိန်လျော့ မနေတော့ဘဲ ဆက်ကာ မောင်းပြေးလေတော့သည်။

ဒီဘက်အခြမ်းက ပြဿနာမရှိ။ ချောင်းပေါက်ကနေ မော်တက်သည်နှင့် ရွှေတစ်မိုင် ကျော်ကျော်လောက်မှာ ကန့်လန့်ခံနေသော ဘုဒ္ဓလက်တန်းရွာကြီးအား လှမ်းမြင်နေရသဖြင့် လှည်းလမ်းအတိုင်း ဒုန်းနှင့်သလိုမျိုး စုန်ကာ မောင်းတော့သည်။

ရွာထဲရောက်တဲ့အထိ တရကြမ်းမောင်းဝင်လာမှုကြောင့် မီးမှိတ်ထားသော အိမ်တွေပင် မီးထွန်းကာ ထွက်ကြည့်ကြသည်။

ခိုင်မြလည်း အခုမှပင် စိတ်လျော့ချလိုက်သလို ကားကိုပါ အရှိန်လျော့၍ သူ့အလွတ်နည်းပါးရနေသော အိမ်ခြံဝင်းကြီးထဲ ချိုးဝင်လိုက်တော့၏။

“ဟဲ့ ဘာလဲ ဘယ်သူတွေတုန်း...”

ပြေးကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

“အိုး... ခိုင်မြ... ခိုင်မြတို့လာတယ် ဒေါ်ကြီးရေ...”

ဒါ... ဦးလေးကြီးရဲ့ သမီး... မမြင့်စိန် အသံဆိုတာ ခိုင်မြ ခန့်မှန်းမိပြီး နောက်ထပ် ဘာတွေဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ မသိနိုင်တော့ပါချေ။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

BURMESE
CLASSIC
.com

BURMESE
CLASSIC
.com

“ကလေးတွေ တောမှောက်လာတာ ထင်တယ်..”
 “အဲ့ဒါကြောင့်.. ဆရာက ရွာချပေးလိုက်လို့ ပြောတာပေါ့”
 “အခုရော.. ဘယ်လိုလဲ..”
 “သတိတော့ ရနေကြပါပြီ.. အဖျားတော့ မကျသေးဘူး”
 “ဂရုစိုက်ကြဦးဟဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတော့.. ဖွဟဲ့.. မပြောနိုင်ဘူး..”

“ဟုတ်.. အရီးလေး..”

ခိုင်မြ.. ခြုံစောင်လေးလုပ်ပြီး ထထိုင်ကာ လှည့်ကြည့်တော့ မြဘုန်းတို့ တဟီးဟီးညည်းကာ မှိန်းနေကြဆဲပင်။
 ထို့နောက် ဘေးမှာ ထိုင်စောင့်နေကြသော ဒေါ်လေးအား မေးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားပြီလဲ..”

“လေးရက်ရှိပြီ.. သားရဲ့.. အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ..”

မြေမကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

“နည်းနည်းပေါ့ပါတယ်..”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ.. သားရယ်..”

ထို့နောက် ခိုင်မြက ရေတစ်ခွက်တောင်းသောက်ကာ သူတို့

ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်ကို ပြောပြလေ၏။

“ဘုရား ဘုရား ကံကြီးပေလို့ပေါ့.. ဂရံတောကျွတ်ကုန်းဆိုတာ ရွာခံတောင် မလွယ်ဘူး အမလေး တစ်ခုခုသာဖြစ်ရင် ဒုက္ခ”
 ထိုအခါ ခိုင်မြစိတ်ထဲ အတွေးပေါ်လာပြီး..

“ဒီမှာလည်း ကျွတ်ကုန်းဆိုတာ ရှိလား..”

“ရှိတာပေါ့.. နတ်ကွန်းနောက်က ကျွတ်ကုန်းလေ..”

“ဒါဆို.. နေကောင်းရင် ကျွန်တော် အဲ့ဒီကို သွားရမယ်..”

“ဟဲ့.. ဘာလုပ်ဖို့တုန်း..”

“ဂရံတော ကျွတ်ကုန်းက ဦးမောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကို စကားကြုံပါးလိုက်တယ် သူ့အမေ ဒေါ်အိမ်စည်ကြီး မမာလို မလာနိုင်တာ ပြောပေးပါတဲ့..”

ဒေါ်လေး လန့်တုန်ကာ ခေါင်းကိုချည်း တွင်တွင်ယမ်းသဖြင့်..

“ဒါတော့ လုပ်ရမယ် ဒေါ်လေး.. သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးကို ထောက်ပြီး ဒုက္ခမရောက်အောင် လမ်းညွှန်ပေးလိုက်လို့ လွတ်လာတာပါ။ မဟုတ်ရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မယ် မပြောနိုင်ဘူး အဲ့ဒါကြောင့် သူတို့ ကျေးဇူးကို ပြန်ထောက်ထားပြီး သူတို့ ပါးချင်တဲ့ စကားကြုံကို ပြောရလိမ့်မယ်..”

“အေး.. အေး.. လောလောဆယ်တော့ ဒီဘေးလေးသောက်ပြီး အဖျားကျအောင် နေပါဦး.. ရော့.. ရော့..”

မြေမကြည့်လည်း တွေးကြည့်ပါ

သို့နှင့် ခိုင်မြဲလည်း ဒေါ်လေးတိုက်သော ဆေးတစ်ခွက်ကို ယူသောက်ပြီး စောင်လေးခြုံကာ ပြန်မွေးနေလိုက်ပါသည်။ သို့သော် အတွေးကတော့ မွေးလို့မရ။

ထူးဆန်းလှသော ပရလောကသားတွေနှင့် ဒီလို နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ ထင်မထား၊ ကြုံရတုန်းက ကြောက်မိသော်လည်း ကြုံပြီးကာမှ ကျေနပ်နေသလို ခံစားရသည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်စရာ သုတရသတစ်ခု တိုးခဲ့သည်။ သူတို့တွေ ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်အောင် ဘယ်လို အကုသိုလ်ကံအကျိုးက တွန်းပို့ပေးခဲ့သလဲဟု စဉ်းစားမိသောအခါ . . .

ထိုဆိုသော လောကသားတွေက ကြောက်စရာလား၊ သနားစရာလားဆိုတာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်ရလေတော့၏။

BURMESE
CLASSIC
.com

